

## מנשה פילאף

ר"מ דישיבת שאפראן

מח"ס פרשת הכסף

### סימן תרע"א בדבר איסור הבחירות לכנסת בא"י

#### הקדמה

ברוך הוא אלקינו שכראנו לכבודו והבדלנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת, וחיי עולם נטע בתוכינו, ובכן פותחין בהודאה להודות ולהלל את השם הנכבד, אשר גם כימי הנסיון הללו בעיקבתא דמשיחא, גם אחרי שעברו עלינו נסיונות קשים ומרים בעניני האמונה, אעפ"כ עוד עם ישראל רד עם קל וישראל נאמן לאלקיו, אף שעברנו בירור אחרי בירור צירוף אחרי צירוף, כנביאת דניאל י"ב על החקופה שלפני הגאולה יתבררו ויצרפו ויתלבנו רבים, ורבים מאד נפלו בפח המינוח ר"ל, אעפ"כ עדיין נשארו בעזה"י מהמשכילים אשר ניבא דניאל עליהם אשר המשכילים הנשארים יזהירו כזוהר הרקיע וגו', וכפי שפירשה הרמב"ם ז"ל באגרת תימן שזה סוכב על הנסיונות בעניני האמונה בה' וכביאת המשיח, אשר הדור של עיקבתא דמשיחא יתנסה בהם ורבים יכשלו בהם, ושיהי' בירור אחרי בירור שגם מאלו הנשארים באמונתם יכשלו, בנסיונות החדשות והמשכילים המועטים שיעברו על כל הנסיונות וישארו באמונתם הם יזהירו כזוהר הרקיע ויזכו לקץ הימין..

וכל זה נתקיים לעינינו בדור האחרון הזה, ולא יתואר בחרט עלי גליון רוב הנסיונות בעניני האמונה שעבר על הדור הזה, ובפרט מעת שמעשה שטן הצליח ויצא העגל הציוני והצליחו לייסד מדינה בא"י, מאז נשטשטשו כל הגבולים וירדה בילכול הדעת בעולם גם בין גדולים וטובים, ונמשכו אחרי הע"ז הציונית זה בכה וזה בכה, לולי ד' צב' הותיר לנו שריד הוא רבינו הגדול והקדוש מרן מהר"י ט"ב זצוקללה"ה זי"ע שבכוחו הגדול הציל בעזה"י את יתר הפליטה, וכיאר בשמלה כספריו הקדושים ויואל משה על הגאולה ועל התמורה וכו', את דעת תורה האמיתית בנסיונות הזמן, והודות לדבריו הקדושים נמלטו רבים וכן שלמים מדעות כוזבות, ומהשתתפות במרידה במלכות שמים ע"י ההשתתפות בבחירות לכנסת המינים בא"י, שזהו השתתפות למלכות המרידה בה' ובתורתו.

והיות שבעוה"ר בזמן האחרון ירד שוב בילכול חדש לעולם, בדמות מפלגה חדשה אשר נושאת שם דגל התורה, אשר התלכשה בלבוש הקנאות נגד דעות זרות, ובאמתלא זו צדו ברשתם רבים מבני תורה ובני הישיבות אשר נמנעו עד כה מלהשתתף בבחירות הטמאות, ובצביעותם הם מבלבלים את העולם שאין מבינים להבחין בין תכלת לקלא אילן, והם מבלבלים שאדרבה הם ע"י השתתפותם בכנסתם לוחמים נגד הציונות, ושהם יתקנו כל הקילקולים שנתהוו ע"י המפלגות הדתיות שהיו עד עתה בכנסת, ובדברי הבל הם מבטלים את האסורים החמורים שיש בהשתתפות בכנסת עם הבחירות, ובעוה"ר עלה בידם להכשיל רבים וכן שלמים, ורבים מבני הישיבות ככל העולם נמשכים אחרי דיעותיהם ושיטותיהם רח"ל וע"כ אמרנו דבר בעתו מה טוב לחזור על פרשה זו ולא תניי' ולבאר כשמלה את דברי רבינו הקדוש זי"ע הברורים כשמש בצהרים בחומר האיסור הנורא הזה, שאין דוגמתו בכל האיסורים, ושזהו ממש בבחינות הנוראה בע"ז ובמינות ר"ל, ובדרך אגב להראות בעליל עד כמה נטו מדרך האמת והישר, ושכל דבריהם אינם אלא דברי בילכול והבל, ודבר אלוקינו יקום לעולם.

הנה לאחרונה נדפס ס' קריינא דאגרתא והוא קובץ מכתבים מהגרי"י קאניעבסקי ז"ל מבני ברק. ושם מסי' ר"ג ולהלן נדפסו כמה מכתבים מענין היתר הבחירות לכנסת בא"י, ובסי' ר"ה כתב לדחות פרט אחד מדברי רבינו הגדול רבן של כל ישראל מרן זי"ע בענין זה, והגם שדברי רבינו הגדול אינם צריכים חיזוק, כי דברי תורה א"צ חיזוק, וכל מעיין בצדק ישפוט שכל דבריו כנים ואמתיים לאמיתה של תורה, ובכל דברי הנ"ל אין בהם די השב אף על פרט אחד מדבריו ז"ל, מ"מ מאחר שמחמת עניות הדעת השורה, בזמנינו בעוה"ה, ישנם גם כאלה שדעתם מתבלבלת בראותם המכתבים הנ"ל, וגם רבים מבני הישיבות נמשכים אחרי מכתבים האלה מבלי מבין ביסודם של הדברים ע"כ אמרתי לברר מקחו של צדיק ולהצדיק את הצדיק דמעיקרא, שבירר הלכה זו כשמלה מש"ס ופוסקים.

והנה לא באתי ח"ו לפגוע בכבוד תורתו של הגאון הנ"ל ז"ל כי רבה הוא, רק לבאר הדברים ע"פ התורה מש"ס ופוסקים ותורה הוא וללמוד אני צריך, וכד"ת ניתן רשות אף לתלמיד עני לענות בו, ובפרט כי לא באתי רק להצדיק את דברי רבינו הגדול, ומוכטחני שבעולם האמת ניחא לי' להגאון הנ"ל ז"ל שיחברו שגגותיו. ולא יכשלו על ידו בעוון הליכה לבחירות שהוא חמור מכל עבירות שבתורה, כמו"ש רבינו ז"ל במכתבו בשנת תשכ"א, (נדפס בדברי יואל מכתבים ח"א סי' צ"א) ובאמת לא כתב הגאון את המכתבים האלה להדפיסם

כמו"ש שם כמה פעמים בפירוש שאינו רוצה שיתפרסמו המכתבים האלה, ושרי להו מארייהו ליוצ"ח שהדפיסו את המכתבים האלה נגד פקודתו, והביאו בזה מכשול לרבים, וביותר מאחר שכבר ראו בס' באין חזון מהגאון ר' שמואל דוד הכהן מונק ז"ל אב"ד בחיפה ששם נדפסו המכתבים לראשונה בלי הזכרת שמו, שהשיב על כל דבריו וסתר את דבריו בטענות שאין עליהם תשובה, ולא מצא מענה כלל ע"ז, א"כ עשו בזה עולה נוראה במה שפירסמו את המכתבים הללו, ובאמת הרבה יותר ממ"ש בס' באין חזון יש בזה, כאשר יבואר בדברינו בעזה"י.

והנה התבוננתי אשר כדי להגיע אל האמת בסוגי' זו צריכים להיות בקי בד' נקודות יסודיות, אשר חסרון הבקיאות בהם הביאה את השגגה בדבר חמור כזה, א' בירור מציאות הענינים של מהות סדר הכנסת ותפקידם של חברי הכנסת ואחריותם לחוקי הכנסת, וידיעה מפשעי חברי הכנסת הדתיים ודברי מינות שהם מפיצים חמיד, — ב — ידיעה מקיפה בבירור ההלכה ע"פ דעת תורה מש"ס ופוסקים וספרים הקדושים, — ג — ידיעה בהבנת חומר האיסור של לקיחת חבל במלכות ישראל לפני ביאת המשיח.

ועוד דבר עיקרי הנצרך לנו כשרוצין לברר הלכה זו, הוא להתבונן בדעת תורתן של דורות הקודמים בענינים כאלה וכיו"ב, וכמאה"כ כשה"ש אם לא תדעו לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדותיך על משכנות הרועים, ופרש"י אם לא תדעי לך כנייתי ועצתי היפה בנשים בשאר אומות איכה חרעי ותנצלי מיד המשיקים לך להיות ביניהם ולא יאבדו בניך, התבונני בדרכי אבותיך הראשונים שקבלו תורתו ושמרו משמרתו ומצותי ולכי בדרכיהם, ואף בשכר זאת חרעי גדותיך אצל שרי האומות וכו'.

וכבר ביאר בסה"ק ויוא"מ ח"א סי' קס"ח שבדור הזה שנאמר עליו עתידה תורה שתשחכח מישראל, לא נשאר לנו רק להתבונן בעקבות אבותינו ורבותינו מדורות הקודמים, ומני דרכם לא נזוע ורק זאת העריבה לנו שלא תשחכח התורה לגמרי מישראל, ובענינים האלה יש לנו הוראות ברורות מרבותינו הקדושים נ"ע בעת שהי' שאלות כאלו בכלל ישראל, ובכל פעם שהי' שאלה כזאת הכריעו הדבר לאיסור חמור ודנוהו כדין מודה בעבדה זרה ובמינות, כאשר יבואר בדברינו להלן מזה, וכל הדמיונות שהביאו המתירים שהתירו דבר כזה, אין להם שום דמיון לשאלה זו של השחתפות בממשלת המינים בא"י כמו שיתבאר בעזה"י ולצורך זה נחוץ לידע קצת מקורות הדורות שלפנינו, כמ"ש היעב"ץ במו"ק שנחוץ לידע מקורות הדורות ללמוד מאלה על אלה.

## חובת בירור הדברים ע"פ התורה

והנה בכל שאלה שעולה על שולחן מלאכים בחיי עם ישראל, צריכין חכמי הדור לברר ההלכה מש"ס ופוסקים וספרי קודש, ולא להכריע בדבר על פי שיקול דעתו לחוד, וכך עשו רבותינו בכל דור ודור בהלחמם ביום קרב עם הרשעים שבדורותיהם, שכתבו תשובות לברר הדברים ע"פ ההלכה, כך עשו רבותינו הרשב"א והרא"ש בימיהם כשלחמו נגד חכמי הפילסופיא, והרא"ש של חיבר ע"ז ספר מנחת קנאות וכך עשו רבותינו בימי הש"ץ שר"י כמוכא בס' ציצית נוכל צבי ובשו"ת אהל יעקב ממחר"י שושפרט ז"ל, וכך עשו רבותינו כשעלה פרץ ההשכלה, שחיברו ספר אלה דברי הכרית, וכל גדולי הדור ובראשם מרן החת"ם סופר ז"ל ביררו הדברים ע"פ התורה, וכמה מתשובותיו בענינים אלה נדפסו בשו"ת חת"ם ח"ו, וכן בימי הפילוג באונגארן כשהתבדלו היראים מהרשעים, כתבו רבותינו תשובות ובירורים ע"ז ע"פ הלכה, ובשו"ת מהר"ם שיק ישנם כשלשים תשובות בענינים אלה, אשר הן המה תורה שלימה בעניני התבדלות מרשעים, וכ"ה בספרי המחנה חיים ובספרי הה"ק ר"ה מקאלאמי ע"ז ועוד גדולים, וכן בגאליציען בימי הרב הקדוש מהר"י מבעלזא ז"ע בהלחמו עם כחות המשכילים, כתב מכתבים לכל גדולי הדור שיבררו ע"פ הלכה הדין איך להתנהג עם הרשעים, והבירורים והתשובות נדפסו בגליוני מחזיקי הדת שנת תרמ"ב. וכן עשה הגרש"ר הירש ז"ל אב"ד פפד"מ בהלחמו עם הכופרים באשכנז כתב בירורים ע"פ הלכה לחייב את ההתבדלות, וכן עשו רבותינו בימי התייסדות הציונית שכתבו מכתבים בבירור הלכה לסתור את שיטותיהם כנדפס כאור לישרים ובדעת הרבנים ובידחון תל תלפיות ועוד.

אבל לא כן הי' בדור הזה, כי יצא ההיתר להשתתף בכנסת מבלי שיתחבר ע"ז בירור ע"פ הלכה מש"ס ופוסקים, כי הרי סוכ"ס הרי זה שאלה חמורה מאד, כי הלא זהו שותפות בכפירה ועקירת הדת, והודאה במינות, והכי אפשר להתיר דברים כאלה בסברות כרסיות בעלמא, והכי אין חיוב לברר הדברים ע"פ התורה, ובקריינא דאיגרתא הנ"ל סי' ר"ד כ' בזה"ל: ואיני מגיס לבי בהוראה, ובכלל לא הגעתי בעוה"ר להוראה, וכ"ש בדבר שאינו מפורש בשו"ע, ותלוי כולו בשיקול הדעת עכ"ל. ובכל מכתביו בענינים אלה כמעט שלא הזכיר אף מאמר אחד ממאמרי חכז"ל בש"ס ופוסקים, וזה תמיה מאד במכת"ה, כי אין יוברע דבר חמור כזה מבלי ראיות מש"ס ופוסקים כי אין לנו שום דבר שלא נוכל לבררו ע"פ התורה, וכ"ש דבר חמור כזה.

וכך עשה באמת רבינו הגדול ז"ל שכתב ע"ז בירורים ארוכים מש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים בבקאות מבהיל, וכמעט שלא כתב סברא מבלי

שיביא ע"ז ראי' מהש"ס, וכלשון הנוכ"י מהדו"ת חיו"ד סי' קצ"ח, כי התלמוד הוא מקור לשאוב ממנו סברות וראיות, ובדבר שאין לו שורש אין למצוא ראיות וסברות שרשיות רק סברות כרסיות עכ"ל, וכע"ז כתב בשו"ת פני יהושע ח"א חאו"ת סי' ב' עיי"ש.

ועי' בשו"ת דברי יואל חאו"ת סי' י"ג וז"ל: ובלא"ה אף על סברא ברורה אם אין לה ראי' אין להשתמש בה כלל להלכה, וביעיר און מהחדי"א מערכת א' אות ט"ז הביא כן בשם מהר"י שאין להמציא דין מסברא בלא ראי', ובספר דרכי שלום (כללי הש"ס אות א' סימן כ"ו) הביא ע"ז מירושלמי פ"ו דפסחים הלכה א' תורה שאין לה בית אב אינה תורה, ופירש קה"ע שאין לו ראי' או קבלה בידו, וכבר צווח ככרוכ"י בשאילת יעב"ץ על הדנין בסברות שהרי מבואר ברמב"ם (הלכות סנהדרין פרק כ"ד ה"ב) ובטור חו"מ סימן ט"ו שבזמן התלמוד היו דנין עפ"י סמיכת דעת הדיין אף בלא ראי' ואח"כ הסכימו שלא לדון עוד בסמיכת הדעת אלא בראיה ברורה, והרי שעוד בזמן הראשונים לא העמידו על סברתם כמו בזמן התלמוד, וא"כ ק"ו ב"ב של ק"ו שבזמן האחרונים אין להמציא שום דין מסברא בלי ראי' עכ"ל.

וכמו כן בשאלות אלו של השתתפות במלכות ישראל לפני ביאת המשיח יש בזה הרבה ראיות עצומות מש"ס ופוסקים, ואין אנו צריכין להכריע משיקול דעתנו כלל, כאשר ביאר רבינו זה בספרו הקדוש ויואל משה ופרש הדבר כשמלה, וכל המתירים לא כתבו שום בירור הערתי ע"ז רק ע"פ שיקול הדעת ולא מש"ס ופוסקים, וכפי שמבואר בש"ס ופוסקים מבואר בכל הדברים להיפוך כמו שיתבאר להלן, ואף כשכתבו לדחות את דברי רבינו בענין השלש שבועות לא דחו בראי' מן הש"ס כ"א ע"פ סברא בגילא דחיטתא, ועוד יש לתמוה שאף אם נדמה להם שבפרט זה נדחו דברי רבינו, הלוא רבינו כתב עוד הרבה טעמים חמורים באיסור ההשתתפות כממשלה כמו איסור השתתפות כממשלה שמחזיקה את בתי הע"ז בא"י, ואיסור כניסה לבית מינים, ואיסור השתתפות בערכאות שאינה מכירה בסמכות התורה, ועוד כמה איסורים המבוארים עפ"י הש"ס והפוסקים, וע"ז לא מצא לנחוץ אף להשיב כלל, וזה מתמיה מאד במחכת"ה.

ועי' בספה"ק ערבי נחל הובא בהקדמת שו"ת חכצלת השרון, שזה סימן מובהק לכל הענינים שהן היפך דעת תורה האמיתית, שהמסיתים ומדיחים כל דבריהם מיוסדים ע"פ הסברים שכליים ואין מביאים ראיות מן התורה ודברי חז"ל משא"כ הצדיקים שכל דבריהם מיוסדים על דברי תורה עיי"ש, והכוון יבחן שכן הי' בענין ההשתתפות לכנסת והבחירות, שכל דברי העתונות הדתיים להסית את הציבור להשתתף בבחירות, הוא מיוסד בדברי הסתה שכליים ובסברות

בעלי בתיות, ולא ע"פ בירור הלכתי מדעת תורה, משא"כ האומרים יסדו דבריהם על יסודות הש"ס להפוסקים וזה בדוק ומנוסה, דו"ק ותמצא.

וכבר עורר רבינו ז"ל בשעתו שבאמת רובן של מתירי הבחירות אין בידם להכריע בדבר זה, כי אינם עוסקים בהוראה כלל לדון בדבר כמו"מ של הלכה, וכבר כתב בשו"ת צמח צדק הובא בפת"ש ביו"ד סי' צ"ט, דמי ששאל שאלה השייכת למורה הוראה, ושאלו מלמדן וטעה, אין הוא נחשב כשוגג רק כמזיד, ולא עוד אלא אפילו שאל שאלה השייכת לגדולי הדור ושאלו ממו"צ פשוט ג"כ נחשב כמזיד עיי"ש, ובזמנינו שהאדמו"רים והראשי ישיבות אינם עוסקים כלל בהוראה, ואינם רגילים לברר הלכה אפי' בשאלה פשוטה, היאך אפשר שיכריעו להלכה בדבר חמור כזה, ועי' בס' באין חזון שהאריך להתמרמר בזה, שהכל מוכרע כזה ע"פ סברות ודעת בעלי בתים, ולא ע"פ הוראה ע"י בעלי הוראה.

וכדברים האלה כתב הגאון ר"א וואסערמאן ז"ל במכתב גלוי לרבי המזרחי (שהדפיס בעתון "דער איר" בפולין שנת תרפ"ב גליון 260 ונדפס לאחרונה בס' ילקוט מאמרים ומכתבים). ע"ד התחברותם עם הציונים, וכתב להם בזה"ל: וע"כ תרשוני נא להציע לפניכם, בתור רבנים נושאי דגל התורה ויראה, שאלות אחדות פשוטות מאד, ובמטותא מנייכו להשיב על השאלות האלו תשובות כהלכה ולא בסברות בעלי בתיות והשערות, אלא על פי חוקי התורה והלכותי' ושאל שם איפה מצאו בתורה ההיתר להיות מחובר עם הציונים בריש גלי עיי"ש, וכל השאלות האלו מכוונים בזמנינו גם לגדולי האגודה ודגל התורה וכו'.

ובאמת מחמת שאין להם יסודות ע"פ התורה רק ע"פ סברות כרסיות, ע"כ דיעותיהם משתנות מדי פעם בפעם, פעם כה ופעם כה הכל לפי צורך השעה והזמן לפי צרכי המפלגה, ומה שהי' נאסר אתמול באיסור חמור הותר למחר ונעשה לחוב קדוש, כי הסברות הכרסית והשיקול הדעת הן משתנות מדי פעם בפעם מן הקצה אל הקצה, אבל דעת תורתנו הקדושה איננה משתנות לעולם, וזאת התורה לא תהא מחולפת, ודבר אלקינו יקום לעולם, וכצוואת מרן החת"ס ז"ל אל תאמרו נשתנו העתים יש לנו אב זקן הוא לא נשתנה והוא לא ישתנה, והמשנה פניו ישונה.

וע"כ אמרתי לברר מקחו של צדיק, שביאר וכירר הדבר כשמלה מן הכתובים ומדברי הש"ס והפוסקים וכל דבריו מיוסדים על אדני פז אשר אין דרך לנטות מהם ימין ושמאל, וישמח לב מבקשי האמת לאמיתה של תורה

ויה"ר שזכותו של אותו צדיק יגן עלינו לכל נכשל בדבר הלכה ולכווין לאמיתה של תורה ויראו עינינו וישמח לבינו ותגל נפשינו בישועתו ית"ש במהרה אכי"ר.

## פרק ראשון

### דיני הכנסת והשותף והמודה בה

#### חובת בירור המציאות

א) הדבר הראשון שצריך לידע בכל שאלה לפני שמוציאין את הפסק, הוא בירור מציאות השאלה לכל פרטי, דבלא"ה א"א להתחיל לדון בדבר ההלכה, וכמו"ש הגר"א ז"ל כביאורו על משלי אשר מצינו לחכז"ל שאמרו בשתי לשונות, במס' שבת (דף קמ"ה ע"ב) אמרו אם ברור לך הדבר כאחותך שהוא אסורה אמור, ואם לאו אל תאמר, ובסנהדרין (דף ע"ב) אמרו אם ברור לך הדבר כשמש שהוא אסורה אמור וכו', וביאר הגר"א ז"ל שאם רוצין להורות בדבר הלכה צריכין לידע בירור שני דברים, מתחלה צריכין להיות בקי במצב הדברים, ואח"כ בבירור ההלכה, וזהו כוונת חכז"ל, אם ברור לך הדבר כשמש זה בירור מצב הדברים, וברור לך הדבר כאחותך שהוא אסורה זה דבר ההלכה ע"פ דעת תורה.

וביותר כשבאים לדון בעניני השתתפות והתחברות לרשעים חייבים להיות בקיאים במעשיהם ובתחבולותיהם, כמו שאמרו ז"ל בב"ב (דף פ"ט) שאמר ריב"ז אי לי אם אומר אי לי אם לא אומר, שנסתפקו חכז"ל אם לגלות תחבולות הרמאים שמא מתוכם ילמדו לשקר, ולאידך גיסא אם לא יגלו שמא יאמרו שאין חכמים בקיאים במעשיהם, ושוב הכריע לגלות וילפי' מקרא צדיקים ילכו בם וגו', הרי שחכז"ל הכריעו לפרסם תחבולות הרשעים, אף שיש חשש גדול שמתוכן ילמדו לשקר, מ"מ חשש זה שמא יאמרו שאין חכמים בקיאים במעשיהם, הכריע את הכף לגלות מעשיהם אף במקום חשש מכשול, ואם החשש "שלא יאמרו" הוא חשש גדול כ"כ, כמה גדול יותר הוא המכשול אם באמת אין החכמים בקיאים כלל בתחבולות ומעשי הרשעים, שמזה באים מכשולות עצומות מאד כאשר עינינו רואות בדורינו בעו"ה (מתוך דברי רבינו ז"ל בשיחה אחת).

ובאמת הדברים האלה מכוארים בדבר רבינו יונה בפי' למס' אבות פ"א מ"ה וז"ל: ועל ענין זה אמר שלמה בחכמתו (משלי כ"א י"א) משכיל צדיק לכית רשע מסלף רשעים לרע, ר"ל בני אדם חושבים כי הצדיקים מפני שאינם יודעים לעשות רע אינם מכירים דרכי רשע כי לא יבינו העושים אותו, ואין הדבר כן, כי הצדיק משכיל לכית רשע ויודע ומכיר ומשגיח רוע מעלליו יותר



משאר בני אדם שיודעין ולא יתנו אותו על לבם, מסלף רשעים לרע, הצדיק כשרואה מעשי הרשעים הנראים בדרך טוב מסלף אותו ומטהו לרוננו לאמר פעל און, כי לא נתכוון למצוה אך לשום עצמו בחזקת הטובים, עכ"ל. וכ"כ רבינו יונה עוד בביאורו למשלי שם ובשערי תשובה ח"ג.

וזה הי' אחד מהסיבות מה שבאו כמה המתירים לידי טעות בענין השתתפות בבחירות בכנסת כי לא הכירו את המציאות של מהות סדר הכנסת, והתחייבותם ואחריותם של חברי הכנסת, כי מנהיגי המפלגות הדתיות תיארו להם המציאות באופן שאינם הולכים שם רק ללחום עבור הדת ואין עליהם שום אחריות ממשלתית, וברור הדבר דאלמלא היו המתירים יודעים את המציאות, אשר לפי חוקי סדר הכנסת כל חה"כ הן מהקאליציע והן מהאפוזיע הם אחראים על כל הנהגת המדינה, ועל כל החוקים והמשפטים היוצאים מהכנסת, והמה שותפים גמורים בכל מעשיהם, ואלמלא היו יודעים עד כמה זה נחשב הוראה גמורה ליסוד המינות שעלי' הרשתת יסוד הכנסת וחוקי', והודאתם המפורשת להמינות ע"י שבועתם שיהיו נאמנים להמדינה לחוקי הכנסת. ואלמלא היו יודעים מכל דברי המינות הכוטים הנאמרים תמיד ע"י חה"כ הדתיים מכל המפלגות, אזי בטח היו גם המה אוסרים את הבחירות הטמאות האלה, כי מי שיראת ה' נוגע ללכבו לא יוכל להסכים בשו"א לדברים כאלה.

אלא שמנהיגי המפלגות המשוחדים מתאוות השלטן והממון, הטעו אותם בשקרים וכזבים, ותיארו להם תמונת מציאת ההשותפות בכנסת בתיאור כזה שיתאים לההיתר, ועי"ז נפלו בפח ההיתר, וכבר כתב הגר"א ז"ל בשנות אלי' דלכן נאמר בפ' משפטים כי השוחד יעזור עיני חכמים וגו', ובפ' שופטים כתיב כי השוחד יעור עיני פיקחים וגו', כי השוחד מסמא עינים הן לסלף את מציאות השאלה לסלפו בדמות שיתאים לרצונו וע"ז נאמר שמסלף עיני פקחים, והן לסלף את ההוראה והמשפט וע"ז נאמר שמסלף עיני חכמים ע"ש. ושתי אלה אירעו לנו בדורנו בעו"ה, כי ע"י מנהיגי המפלגות שהטעו בציור מהות השאלה באו לידי טעות בהוראה.

אבל לא כן הי' אצל רבינו הגדול ז"ל שהי' בעל הקיף גדול ונפלא והבין וידע כל תהלוכות העולם, ובחכמתו הנפלאה הכיר את כל תחבולות מעשי הרשעים לכל פרטיהם, וגם ידע מכל דברי דופי של החה"כ הדתיים ודרשותיהם בכנסת המינים, וע"כ ידע היטיב מציאות השאלה לדון עלי' ע"פ דעת תורה, וע"כ הוציא ע"ז משפט חרוץ שזה איסור ביהרג ואל יעבור, ושהוא חמורה מכל עבירות שכתורה.

ויפה כתב בענין זה הגה"צ משארמאש זצ"ל במכתבו בדבר הבחירות נדפס



כשו"ת חפארת נפתלי חיו"ד סי' נ"ה ד"ל: ראשית מה שכתב שטעותינו וטעות מרן מסאטמאר (שליט"א) [זלה"ה], הוא מחמת שאין אתנו יודעים רק הטענות מצד אחד, ומעכ"ת הוא מבפנים ואנחנו מבחוץ, מאד אני תמה ע"ז כי בחורשיא קא אכיל לי' (יעיין פי' רש"י מסכת שבועות דף ר' ע"ב), כלפי לייא, אילו אמר זה על רבני א"י, היה אמת נכון הדבר עליהם, שאינם יודעים אפי' מצד אחד מחמת שהם משוקעים ונבלעים בתוך הכל פיהם של הכופרים ששרוים ביניהם, ושולט עליהם הרוח שקר כרוחו של נבות, ובפרט שרואים אנחנו שכדור הזה מעשה שטן הצליח בעו"ה, ע"כ גם על הרבנים הללו הצליח בעו"ה להיותם סרים אל משמעתו. לא כן כ"ק מרן (שליט"א) [זלה"ה] שידוע ומפורסם ידיעתו בכל תהליכותיהם ותחבולותיהם לא נעלם ממנו דבר קטן ודבר גדול, כל החכמים הבאים לשמוע חכמתו תמהין על בקיאתו בכל מילי דעלמא, ויודע מכל דברים הנסתרים וכמו שאנו שומעים ממנו בכל עת ידיעתו מהם. וכעת כותב מעכ"ת ממש להיפך עכ"ל.

ונמצא שבאמת אין כאן מחלוקת בהלכה כלל, כי לפי המציאת האמתית כו"ע יודו שזה איסור חמור מאד, וע"כ נבאר מציאות הכנסת והשותפות בה.

— א —

#### בירור מציאות מהות הכנסת

(ב) בקריינא דאיגרתא סי' ר"ג כ' כזה"ל: כתב מעלתו שיש איסור בהצבעה מצד מודה בע"ז, והוא דבר שאין לו שחר, הלוא המציאות בעוה"ר הוא שהשלטון בידם לע"ע, ומחמת מציאות זו מצביעים ושולחים שומרי תורה להתם ע"מ להציל כפי האפשרי, ואיזה הודאה יש כאן ברשעת הרשעים ח"ו, אם בדעות טמאות שלהם, וידע מע"כ שגם לצורך קנאות אסור לגלות פנים בתורה שלא כהלכה, ומה שאינו אמת אינו מצליח כלל עכ"ל.

והנה היודע ומכיר בטיב מהות הכנסת ואחריותם של כל החברים בכל מעשי הכנסת ושבועתם שבועת אמונים להמדינה והכנסת, יבין מאיליו שאין שחר לדברים הללו, ושאין לך מודה בע"ז יותר גדול מזה, ואדרבה האומר להיפך הוא גילוי פנים בתורה שלא כהלכה, ובע"כ מוכרחין לומר שלא ידע הגאון כלל אמיתיות המציאות של סדר הכנסת, אלא כפי שהגידו לו הנוגעים בדבר שהכנסת הוא מקום כינוס אנשים, והדתיים הולכים שמה ללחום לטובת הדת, אבל אלמלא הי' יודע המציאות האמיתי הי' צווח ככרוכיא שדינם לא רק כמודים בע"ז, אלא שהם שותפים גמורים במרידה במלכות שמים וככל עוני עקירת הדת והאמונה וגדול עוונם מנשוא, וע"כ אמרתי לתאר מציאות הכנסת ע"פ חוקיהם, ואח"כ נבוא לביאור ההלכה ע"פ ש"ס ופוסקים.

הנה סדר העמדת הכנסת הוא כך ידוע שכהיום אין במלוכות הדימאקראטיות שום בעלות מיוחדת על המדינה, כי המדינה שייכת לכל העם היושבים בה, אלא שמחמת שאי אפשר לכל אחד להיות מנהיג ומחוקק חוקים, ע"כ שולחים כל כת נציגיה להכנסת שהוא בית המחוקקים של העם, וחברי הכנסת הן המה כולם שותפים בהנהגת העם והמדינה, והן המה מחוקקים החוקים של המדינה ע"פ החלטת רוב הריעות, והמה מוציאים מן הכח אל הפועל את החוקים.

וכה יאמר החוק של מדינת הציונים הנדפס ברשומות ס' החוקים ל' שבט תשי"ח מספר 244: הכנסת הוא בית הנבחרים של המדינה, עוד שם: הכנסת לה שלשה חפקידים עקריים: חקיקת חוקים, פיקוח על בצוע החוקים, ויסוד הנהגת המדינה והעם בכלל. הרי לך שכל הכנסת כולה הוא המנהגת את העם והמדינה ומחוקקת חוקותיהם, נמצא שהכנסת הוא המלוכה של מדינת הציונים, וכל חברי הכנסת שהם נציגי כל העם המה שותפים במלוכה זו, ואף שיש שם קאאליציע ואפאזיציע, אין על הקאאליציע שם מלוכה יותר מלהאפאזיציע, אלא לפי שהמפלגה שיש להם הרוב בכנסת יש לה הכח ביותר להפעיל שיטותיהם וחוקותיהם, וע"כ יש להם שרי הממשלה, אבל כל חוק שיש לה רוב בכנסת אפי' מהאפוזיציע הוא חוק גמור כמו חוקי הקאאליציע, כי כולם הם מנהיגי העם והמדינה.

ע"פ חוקי הנסת שם, צריכה הכנסת להיות בהיבחרה בת מאה ועשרים חבר, ונמצא שכל הק"כ החברים כולם המה המרכיבים את הכח והממשלה של הכנסת המנהגת את העם ומחוקקת חוקותי', ואף שע"פ החוק הכנסת תחליט ברוב דעות של המשותפים בה באותה ישיבה אף שאין כולם שם, אין זה גורע מאחריותם של כל החברים על כל החוקים והמעשים, כי הרי כל הק"כ נצרכים להשלים מספר החברים הנצרך להרכיב הכנסת ובלא"ה אין לה כח וממשלת הכנסת כלל.

ע"פ חוקי הכנסת שם, כל נבחר זכאי ורשאי להציע בכנסת כל חוק העולה על רוחו, ואם החוק מקבל הסכמת הרוב הרי הוא נקבע להיות חוק המחייב כל אזרחי המדינה, והנה כל חברי הכנסת נכנסים לכתחילה להשתתף, בכנסת אדעתא דהכי שכל חוק שיוצא בה, — אפילו יהי' חוק העוקר כל התורה כולה, — אם תקבל הסכמת הרוב הרי זה יתקבל לחוק, כי בפירוש הותנה הרכבה פעמים, שאין המדינה מדינת הלכה רק מדינת חוק, ואף שהדתיים יכולים להתנגד להחוק בעבור שהוא נגד התורה, אבל אין זה מחייב את הכנסת כלל שאינה מכירה בסמכות התורה כלל, ואין זה שום טענה המחייבת כלום, וכל חבר הכנסת שנכנס להשתתף בה הוכרח להסכים ליסוד הכנסת מתחילה שכל החוקים יוכרעו ע"פ

רוב החברים שהמה רובא דרובא מינים וכופרים וגויים ונשים, וע"פ הצבעת הרוב מוכרעת הנהגת המדינה וסדר החוקים, והחוק היוצא נחשב כיוצא מפי כל הכנסת, ובתוכם גם מן הדתיים אף אם באמת המה מתנגדים לאיזהו מן החוקים, שהרי גם המה הן מן המרכיבים בהשתתפותם את הכנסת ונותנים לה כח ההכרעה, כל זמן שהם נמצאים בה, אף שלא נוכחו באותה ישיבה בכנסת כלל.

יתירה מזו, ע"פ חוקי הכנסת צריך כל חבר בתחילת השתתפותו להשבע שבועת אמונים שישמור למדינת ישראל ולמלא באמונה את שליחותו בכנסת, ויהא נאמן לחוקי הכנסת, ואם אינו רוצה להשבע ע"ז אינו יכול להיות מצירי הכנסת כלל, ואשתקד ה"י מעשה שאחד מחברי הכנסת הדתיים רצה להוסיף איזה תיבות על השבועה, שהוא נשבע נאמנות להחוקים רק אם יהי' על פי התורה, ונעשה הכנסת כמרקחה על זה, והובא הדבר לבית משפט העליון של המדינה, ושופטי המדינה פסקו בהחלטות, שחוקי הכנסת עומדים למעל מחוקי התורה (עפ"ל), וכ"א חייב להשבע שבועת אמונים לחוקי הכנסת אף אם המה מתנגדים לדת תורה"ק, ואם אינו רוצה בכך פסול מלהיות חבר הכנסת, והחה"כ הנ"ל הוכרח לחזור מהצהרתו.

עוד גם זאת מובן לכל, שאף שחה"כ מתרועעצים ביניהם בענינים שונים של המדינה והחוקים, אבל ישנם יסודות אחדים שכולם מסכימים עלי', דבלא"ה אין מקום להשתתפותם בכנסת כלל. כי כולם מסכימים ליסוד המדינה ורוצים בקיומה, כי בלא"ה אין להם מקום בהנהגת המדינה, וכן כולם מסכימים לסדר חקיקת החוקים ע"פ רוב דעות, כי אם המה מתנגדים לסדר הזה, אין להם מקום להיות בין מחוקקי החוקים.

כל אלה הם דברים ברורים ופשוטים, אשר כל מבין יכול להווכח באמיתות הדברים, ואין שום וויכוח ע"ז, ומעתה נבחון נא הדבר מהו דעת התורה על דבר כזה, וכמדומה שאחרי הכרת המציאות הפשוטה, יודה כל אחד שהוא עוון חמור עד מאד, כי יש כאן שותפות גמורה בעקירת הדת, והודאה גמורה בע"ז ומינות ר"ל, כאשר יחבאר.

### האסורים החמורים שיש בקיום המלוכה והכנסת

ג) מתחילה נקדים הקדמה אחת: הנה במלוכה הציונית ישנם הרבה איסורים חמורים שהן ביהרג ואל יעבור, ונפרוט בקצרה כמה דברים יסודיים, — א — עצם יסוד המדינה בזרוע בשר אפי' אם תתנהג ע"פ התורה הוא כפירה באמונת הנהגת ה' בעולמו, והבטחתו על הגאולה ע"י משיח צדקינו, והוא הכחשה להבטחת התורה שאין ישראל נגאלין אלא בתשובה, והוא העברה על

השכועות החמורות שנשבענו על הגלות, ויש בזה סכנה עצומה ועונש מר, ופירושה מרידה בה' כמו"ש בס' זכות אבות (ויבואר להלן בפ"ג) — ב — הנהגת המדינה שמחזיקה בארץ ישראל מבלי ביעור העבודה זרות ובתי הע"ז של כל האמונות הטפילות שבארץ, הרי עוברין בזה על מצות ביעור ע"ז ואסור לכבוש א"י מבלי ביעור הע"ז כמבואר בע"ז דף מ"ה שדינה כדין ע"ז ממש, והמסית לזה דינו כדין מסית לעבוד ע"ז, כמבואר בסנהדרין דף צ' וברמב"ם פ"ז מה' עכו"ם ושאר ראשונים, ובפרט אם שומרים את כל בתי הע"ז כאשר התחייבו במפורש מתחילה במגילת העצמאות וחתמו ע"ז גם הדתיים וגם מחזיקים ומסייעים בידם בממון ושאר סיוע, והעמידו ע"ז משרד הדתות שמסייע ומחזיק בכל הדתות, בזה דינם כדי עובדי ע"ז ממש. כדין המכב והמרבץ לע"ז שאסור ביהרג ואל יעבור.

ג' מלוכה המנהלת מלחמות בעבור קיום המדינה ומתגרים באוה"ע, הרי דינם כרוצחי נפשות, כי ע"פ התורה אין לוותר אף על נפש אחת בעבור קיום מדינה שפילה כזו שאין בה צורך לכנסת ישראל, ובפרט שעצם התייסדות המדינה הוא באיסור כנ"ל.

ד — והעולה על כולנה, הוא שבהתייסדות מלכותם פנו עורף לכל התורה כולה, ויסדו המדינה על יסוד חופש הדת והמצפון, וכתבו כן במגילת העצמאות שחתמו עלי' גם הדתיים, ועל יסוד הזה הושחת הכנסת לחוקק חוקים דעמאקראטיים ע"פ רוב דעות הכופרים שאינם מכירים בסמכות תורת משה, ואם ההולך לשפוט בערכאות דינו כמחרף ומגדף ומרים יד בתורת משה, כמבואר ברמב"ם וכחור"מ סי' כ"ו, א"כ כ"ש המנהיגים ומחוקקים לעם ישראל חוקי עכו"ם וכפירה, אין לך חירוף וגידוף גדול מזה, והוא ביהרג ואל יעבור, כמו"ש היש"ש במס' ב"ק ובשלה"ק מס' שכועות שלהחליף אף חוק אחד מחוקי התורה בישראל הוא ביהרג ואל יעבור, וע' ברדב"ז ח"ד ס' צ"ב בשם הריטב"א שלהכחיש אף פרט אחד מדת התורה הוא ביהרג ואל יעבור, וכ"ש הכחשת כל התורה כולה שנעשה ע"י מלוכה שלימה שהוא מרידה גמורה בחורה, ודינם מבואר ברמב"ם כמו"נ פמ"א דעשרה מישראל שזדו לעבור על איזה מצוה ועשו ביד רמה יהרגו כולם, ומיתתם מיתת מורדים ולא מיתת כפירה, ועי' באריכות בתשובת הרשב"א סי' תי"ז, שמחויבים כל ישראל להחרימם ולנדותם עיי"ש. ויותר מכל אלה הוא בנידון הכנסת שכתחילת יסודה מרדו בכל התורה כולה, ואמרו לקל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו, ועקרו כל התורה מישראל.

### דין השותף במלוכה כזו

א ומעתה נחזה מה דין השותף למלוכה כזו, הנה משנה מפורשת במכות דף

ה' שכל הנטפל לעוברי עבירה נענש כעוברי עבירה. וע"כ העד השלישי שנטפל לשני עדים זוממים נהרג כמותם, ומה נוראים הם דברי האבות דר"נ פ"ל מ"ג רבי עקיבא אומר כל המדבק בעוברי עבירה אע"פ שלא עשה כמעשיהם הרי זה מקבל פורענות כיוצא בהן וכל המדבר בעושי מצוה אע"פ שלא עשה כמעשיהם הרי זה מקבל שכר כיוצא בהן וכל המדבק בעושי מצוה אע"פ שלא עשה כמעשיהם הרי מקבל שכר כיוצא בהן כיצד שנים מעידים באחד ואומרים אדם זה הרג את הנפש ונמצאו זוממין ונגמר דינם ליהרג וכשהן מוציאים אותן לבית הסקילה אחד רץ (ובא) אחריהם ואומר יודע אני בעדות זו אומרים לו בא והעד עדותך. אף הוא נמצא זומם ונגמר דינו ליהרג כשהן מוציאים אותו לבית הסקילה אומר אוי לי שאילו לא באתי אני כבר לא נגמר דיני ליהרג עכשיו שבאתי עמהן נגמר דיני ליהרג. אומרים לו ריקה אפי' מאה בני אדם באין אחריך ונמצאו זוממין כולן נהרגין הרי שלפי נוסח זה באדר"נ אפי' אם בא אחרי שכבר העידו העדים וכבר נגמר דינם ליהרג, והוא בעדותו אינו מועיל כלום שהרי הוא רק עד אחד ולא עבר על לא תענה אע"כ מאחר שנטפל להם חייב מיתה כמותם אע"פ שלא עשה כמעשיהם.

ואף אם לא נאמר כדברי האדר"נ הללו, עי' בריטב"א במכות ובערוך לנר שם. וע' בנוסחת הגר"א ז"ל באדר"נ, (ויש לפלפל הרבה בזה ואכמ"ל), אבל זה מפורש בכל הראשונים והפוסקים במס' מכות שאף אם בא העד השלישי בתוכ"ד של העדים השניים חייב מיתה כמותם אף שכבר גמרו עדותם ואינם נצרכים לו כלל, ולגי' הגר"א באדר"נ עד שלא נגמר הדין דין העד השלישי כמותם.

וא"כ כל חברי הכנסת שכולם שותפים שווים במלוכה זו כנ"ל, הרי הם גרועים פי כמה מהעד השלישי שלא הועיל בעדותו כלום, וגם הוא בא אחרי העדים הראשונים ולא ביחד עמהם, ואע"כ דינו כמותם, אבל חברי הכנסת הללו הלוא מתחילת התייסדות המלוכה נשתתפו ביחד עם הכופרים בהעמדת המלוכה, וחתמו עמהם במגילת העצמאות, וכן בכל פעם שנבחרים מחדש הוא בבחינת בואו ונחדש המלוכה, וביחד הם מרכיבים מספר הק"כ חבירים הנצרכים לפי החוק בהמלוכה, א"כ אין הם הנטפלים לעוברי העבירה, כי אם עוברי העבירה בעצמן, כדין העדים הראשונים, והמה שותפים במלוכה שהוא מרידה בה' ובגזירת הגלות, במלוכה שמחזקת עבודה זרה בא"י, במלוכה שמפקרת דם ישראל במלחמותיהם של כדת, במלוכה שפנו עורף לכל התורה כולה ואינה מכירה בסמכות התורה.

וא"כ מה מקום יש לטענת הקריינא דאיגרתא, שהמציאות הוא שהשלטון

הוא בידם לע"ע, ומחמת מציאות זו מצביעים ושולחים שומרי תורה להם ע"מ להציל כפי האפשרי, והגע בעצמך היש שום היתר להיות שותף "למציאות" של מרידה בה, "למציאות" של עבודה זרה ר"ל, ל"מציאות" של רציחה. ל"מציאות" של עקירת כל התורה, אפי' בכוונה ע"מ להציל כפי האפשרי, והלוא ע"פ חוקיהם, ולהבדיל ע"פ חוקי התורה, הם שותפים גמורים לכל מעשי הכנסת שהוא מלוכת המרידה במלכות שמים.

מה יאמרו, אדרבה הרי אנו באים ללחום עמהם ואין זה שותפות, זה אינו כי הרי מתחילה אדעתא דהכי נכנסו שיזכרע החוק ע"פ הרוב ונשבעו להיות נאמנים להחוקים ונשתתפו בהרכבת הכנסת המחוקקת חוקי אוון, ובלא"ה עצם הטענה שקר הוא, כי על עצם המלוכה לא באו ללחום כלל, רק אדרבה הם נשתתפו מתחילה ביסודה ונשבעים אמונים אלי' ומביעים נאמנותם להמדינה בכל עת מצוא, ומדפיסים זה גם בעתונותיהם תמיד, וגם הם תומכים בדרכי המלחמה של הממשלה עם האומות, ואינם נלחמים כי אם על כמה פרטים מהחוקים שהם נגד הדת, אבל מעולם לא הביעו התנגדותם נגד עצם המלוכה, ונגד סדר חקיקת החוקים של הכנסת ע"פ רוב דעות שזה גופו הוא מרידה בתורת משה כי אם הם מעוררים נגד מציאות המלוכה ויסוד הכנסת, הרי אין להם מקום שם כלל, והלוא הרי הם חלק בלתי נפרד ממלוכה זו שכל חברי הכנסת שותפים בה ע"פ החוק כנ"ל, וא"כ הרי הם שותפים לע"ז ולמינות ולעקירת כל התורה כולה.

ובזה יש תשובה להטענות המבוארים בס' בעיות הזמן שטוען שאחרי שנכנסים ללחום שם לטובת הדת אין הם שותפים, והרי הם כמו שנים שנחלקים בכגד וטוענים גוד או אגיד שאינם רוצים להיות שותפים, וברור שאילו ידעו הגאונים הללו את המציאות האמיתי לא היו כותבים כן כי לפי אמיתיות המציאות זה אינו, כי המה שותפים גמורים בכל סדר הנהגת המלוכה, ואינם נלחמים כי אם על כמה פרטים מהחוקים, ולא על היסודות, כמו כל המפלגות החפשיים שנלחמים ביניהם בכמה פרטים, אבל על יסוד המדינה והכנסת אין שום חולק, כי החולק על יסוד המלוכה אין מקומו בכנסת שהוא המלוכה כלל, וא"כ המה שותפים לע"ז ולמינות ר"ל.

ואף באלו החוקים הפרטיים שהמה נלחמים עם הכופרים, גם בחוקי אוון אלה דינם כשותפים, אף אם התנגדו לכך, מ"מ הרי מתחילה הסכימו להיסוד שהחוק יוכרע ע"פ רוב דיעות הכופרים ונשבעו נאמנות לחוקיהם, וכמו להבדיל בדיני התורה בסנהדרין רוב דיעות מכריעים את המיעוט ודעת המיעוט בטלה ונחשב כאילו גם המיעוט סוכר כהרוב, והפסק יוצא מפי כולם בשווה, (עי' תוס' ב"ק דף כ"ז ובס' גט פשוט כלל א' וע' חת"ס אר"ח סי' ק"מ ושו"ת מבי"ט

ובתומים בקת"כ אות קכ"ד ובקונטרס הספיקות כלל ו' ועוד ואכמ"ל והדברים עתיקין). ויותר מזה הוא בניהון הכנסת שהותנה כן מתחילה, וכל הק"כ חבירים מרכיבים את כח הכנסת ונותנים לחוקיהם את תוקף החוק לחייב להם את כל העם ואין שום נ"מ בין חברי האפאזיציע לחברי הקאליציע.

ומובן שע"פ כל זה בטלה דענת הקריינא דאיגרתא בסי' ר"ה שכ' בזה"ל: ולענין להיות חבר בפארלעמענט הלא גם בפארלעמענט של האומות בכל המקומות הסכימו כל גדולי ישראל בדורות שלפנינו שהיא ענין נחוק, ולא רפרף אדם מעום שיהי' בזה איז הצד איסור כמסכים על שיטתם הי', ובסי' ר"ג כ' דהלא הגה"ק ר' שמעון סופר ז"ל בנו של הח"ס ז"ל הי' נבחר בפארלאמענט כמה שנים אע"פ שהי' בין גוים עובדי ע"ז, ולא עלתה ע"ד שיש בזה איסור התחברות לרשעים עכ"ל, (והנה בעצם דבריו שלא הי' בזה מחלוקת, הוא מחמת חסרון ידיעה וגם הגר"ש סופר נתחרט ע"ז, וזה יבואר אי"ה בפ"ד) ובאמת אין כאן שום דמיון, כי אוה"ע הותר להם לייסד מלוכה לפני ביאת המשיח, ואין המלוכה עוברת כמה שיש בחי ע"ז בארצם, וגם אינם מצווים לחוקק חוקים ע"פ חוקי התורה, כי אם ע"פ נימוסיהם, וגם הותר להם ללחום בעד עמם ארצם, ומה הם עו"ז זה עבירה פרטות שלהם שאין לזה שייכות עם המלוכה כלל, וגם בזה כבר אמרו חז"ל בחולין דף י"ג אין מינים בעכו"ם שבחו"ל כי מעשה אבותיהם בידיהם, ועכ"פ אין שום איסור להשתתף במלכותם, ובלא"ה מהגרש"ס ז"ל אין שום ראי' שבימיו הי' מלך עסטרייך המושל, ולהפארלאמענט לא הי' תוקף הנהגת המלוכה כלל, כי אם משמשי המלוכה, משא"כ בניהון הכנסת יש לה תוקף הנהגת המלוכה של העם והמדינה, וכל חה"כ שותפים בהם ובישראל יש במלוכה זו הרבה איסורים חמורים כמינות וע"ז ורציחה ועקירת התורה בכללה.

ומה נוראים דברי רבינו יונה בפירוש לאבות פ"א מ"ז וז"ל: "ואל תתחבר לרשע. שהוא עונש גדול שאין כמותו כי החטא החמור פשע בו עשה עבירה אחת אבל זה בכל העבירות שעושה הרשע יש לו חלק בהם ונמצא עושה חטאים רבים גדולים ועצומים ואם ידיו אסורים ולא נהנה מהם ואוי לרשע ואוי לשכנו כי הוא חוטא ושכנו מנוגד שכן הוא מפורש באבות דר' נתן כל המדבק לרשעים אע"פ שאינו עושה כמעשיהם נוטל שכר כיוצא בהם. והמדבק לצדיקים אע"פ שאינו עושה כמעשיהם נוטל שכר כיוצא בהם ועל זה נאמר [נ"ד] ה' ב' כ' ל"ז] בהחברך כו' פרץ ה' את מעשיך. ואל תתיאש סמך שני דברים האלה ואמר אל תתחבר לרשע שאין לך להתיאש מן הפורענות ואל תאמר בלבך עודנו עומד בשלוה והשעה משחקת לו אתחבר אליו וכשיעבור מזלו הטוב אתרחק ממנו ולא תוכל כי לא תדע מה ילד יום, וברגע יבא אידו ותלקה עמו, כאשר החל



לנפול הוא וכל אוהביו יפולו וגם אל תאמר אראה לו אהבה לפנים ולא אהבנו בלבי כי גם רע שתחניפנו והיא חטא להתניף הרשעים בעולם הזה ועל ענין זה אמר שלמה [משלי כ"ד כ"א] ירא את ה' בני ומלך עם שונים אל תתערב, כי פתאום יקום אידם ופיד שניהם מי יודע, פי' סמך יראת ה' בני ומלך אל יראת מלך ב"ו למשל, ולענין יראת הגוף הנראית לעין ליראת הנפש הנעלמת, ואמר כאשר אתה רואה כי המלך שונא לכל אוהב שונאו, וכי יפקוד עליו רעה ישאל, איזהו אשר מלאו לכו לאהוב את שונא המלך ויעשה לו כאשר עשה לשונאו כך הקב"ה עושה הכל מתערב עם שונים כלומר המשנים את התורה ואת המצוה כי שונים יוצא כמו אחרי דברי לא ישנו, וכאשר הרעים השונים ילקו וגם חבריהם יאספו עמהם כמ"ש [דה"ב י"ט ב'] ה' הרשע לעזר ולשנאי ה' תאהב, ובזה יהיה עליהם כי פתאום יקום אידם שלא תאמר אתערב עמו עתה וכי תבוא עליו הרעה אתרחק ממנו כי פתאום יקום אידו ולא תוכל להמלט על נפשך, ופיד שניהם מי יודע ר"ל פיד שונא המלך ופיד שונא הקב"ה מי יודע מתי יבוא להם ואין אדם יכול להזהר ולהתחבר עמהם ולהציל נפשו עכ"ל.

כל זה נאמר על סתם המתחבר לרשעים ואינו נהנה מהם וא"כ כ"ש כשהוא שותף גמור ומסייע לרשעתם, ונהנה ממונם ומכבודם פי כמה חמורה עוונתו, כי גדול עוונתו מנשוא, ואמרו חז"ל במדרש שוח"ט קפי' כ"ב עתיד הקב"ה להפרע מן הרשעים וממשתפיהם ומסייעיהם, וע' באיגרות הרמב"ם סי' קע"א, ומה נורא הוא הדבר שיוכל להיות מציאות שאיש גאון וצדיק שאינו עובר בעצמו על שום עבירה, ואעפ"כ דינו כרשע גמור וכעוקר כל התורה כולה ונענש כמותו, רחמנא לשיזבן.

### דין המודה במלוכה זו

(ה) הנה אחרי הכרת המציאות במהות סדר הכנסת, אין שום ספק שכל חבר הנכנס להיות שותף בה, הוא מודה בפומבי להמלוכה שהוא חלק ממנה, ומודה לחוקי הכנסת שהן חוקי עכו"ם שהרי הוא חלק ממוסד המחוקק הזה והסכים על יסודה שתחוקק ע"פ רוב דיעות וגם הרי הוא נשבע בפירוש שיהא נאמן להמדינה ולחוקי'. ובזה דינו מפורש בטוש"ע יו"ד סי' קנ"ז שאף במקום סכנה אסור לומר שהוא עכו"ם דהוי בזה כמודה בע"ז, ואפי' מראית העין דמיחזי כמודה בע"ז אסור אפי' במקום סכנה, כמבואר במס' ע"ז דף י"ב, והרי כאן בעצם השתתפותם הרי הם מודים בפירוש במלכות הכפירה ובחוקי האון שלהם, וביותר בשכועת אמונים שהם נשבעים בפירוש להיות מודים בע"ז זו ר"ל.

וכדברים האלה כתבו מפורש כ"ו גאונים וקדושים זי"ע בשנת תרכ"ט בכרוז הנדפס בשו"ת מחנה חיים ח"ב סי' ה' שבעצם ההשתתפות בכנסי'

(קאנגרעס) מישראל שאינה מכירה ביסודה בשו"ע, וכן הבוחר נציגים לכנסת כזו, הרי הוא כזה כמודה בכפירה בתורת משה ודינו ככופר בכל התורה כולה שיוצא מכלל עדת ישראל ע"ש. וע"ז חתמו גדולי הפוסקים שבדור ההוא, (ויובא להלן בפ"ה באריכות) ואף שגם שמה הי' להכנסת תוקף מהמשלה ע"פ החוק (כמו שיובא להלן), וכן גם שמה הלכו החרידים ללחום לטובת הדת והי' מספרם שמונה ושמונים נציגים, אעפ"כ הוציאו משפט חרוץ שהמשתתף בכנסי' כזו דינו כמודה בע"ז ויוצא מכלל ישראל, וכן הבוחר נציגים לכנסי' כזו.

ועתה בא וראה שבקרינא דאיגרתא כתב שהאומר שיש כזה הודאה בע"ז הוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, ונעלם ממנו שדברים האלה כתבו כ"ו גאונים וקדושים לפני מאה ועשרים שנה, וביניהם גדולי הצדיקים ופוסקים המפורסמים שמפיהם אנו חיים כהמהר"ם שיק והכתב סופר והייטב לב והרה"ק רצ"ה מליסקא והקול ארי' והמחנה חיים והמנוחת אשר והגה"ק ר' שמואל קאמאדער הריב"א מפאקש הגר"א שאג מהרשד"ה מדיארמעט מעגלי צדק מדעשה וכו', שהקטן שבהם קטנו עבה ממתני כל גדולי דורינו ביחד, וכדברים האלה כתב גם הג"ר שמשון רפאל הירש ז"ל אב"ד בפפד"מ בקונטרס "מכתב גלוי" "ותשובה לתשובה", וכן כתבו כל גדולי ארה"ק בשנת תר"פ בדבר הבחירות לאסיפות הנבחרים, שהמשתתף בבחירות למוסד שאינה מכירה בתורת משה, הוא מרים יד בתורת משה.

ופשוט שאין זה שום טענה לומר שאינו נחשב כמודה בחוקי' הכנסת מאחר שנלחמים שמה לטובת הדת, כי הרי מתחילה השתתפו ביסוד הכנסת המושתתת ביסודה שאינה מכירה בתורת משה והחוק יוכרע ע"פ הרוב, וגם המה נשבעים להיות נאמן להחוקים, וכבר נודע גלוי לכל באי עולם ע"פ פסק בית המשפט, שאינם זכאים אף להוסיף תנאי שיהיו נאמנים גם לחוקי התורה, כי רק חוקי הכנסת מחייבים אותם וע"ז המה נשבעים דבלא"ה א"מ להיות מצירי הכנסת, ובפרט כי על עצם המדינה הם מודים תמיד בפירוש ומביעים תמיד נאמנותם אלי' ואין מתנגדים אלי' כלל, וכן אין הם מתנגדים לשמירת החוקת בתי הע"ז והתחייבו על כך ביחד עם כל ממשלת הכופרים בחתימתם כמגילת העצמאות, וכן הם תומכים בתקציב הממשלה שבה יש תמיכה לכל כתות ע"ז ומסיון ושמד בא"י, שבוה י"ל דין עווע"ז בפועל.

### גם מלחמתם בכנסת הוא הודאה לכפירה

(ו) ויתירה מזו כי גם בעצם מלחמתם בכנסת לבטל הגזירות רעות נגד הדת. בזה עצמן הם מביעים הודאתם לכפירה הלאומית הציונות, כי הלוא אי אפשר להם להביע התנגדותם להחוקים בעבור שהם נגד התורה, שהלוא כו"ע מדוד

שהכנסת אינה מכירה בתורת משה, אלא שמסבירים טענותיהם ע"פ חוקי הדעמאקראציע לעשות כרצון איש ואיש, וגם מסבירים חוקי התורה כל כושים לאומיים, ומלבישים חוקי התורה בהסבירים של הכפירה הלאומית, למשל המה דורשים שהשבת הוא יום מנוחה הלאומי והוא חוק סאציאלי יום משפחתי, או שמביעים התנגדותם לחוק ההפלות בעבור שעי"ז מתרבים הערכיים יותר מהיהודים.

ונעתיק פה רק דבר אחד ממה שדרש הנציג האגודאי ש' לורנץ כמה פעמים בכנסת המינים בדבר גזירת שירות לאומי, נבחרתי להעתיק מדברי הנ"ל בעבור שהוא הי' הנציג של הראשי הישיבות ובו תמך גם בעמח"ס קריינא דאיגרתא בכל תוקף, וברור שאלמלא הי' קורא הדברים האלה וכיו"ב הי' שויה נפשי' הדרנא והי' לוחם נגד הבחירות, אלא שדברים כאלה העלימו ממנו והוא לא קרא את המודיע [וז"ל: מצוות פרו ורבו, דבר שפקוח נפשו של העם והארץ תלוי בו וכו'] ילדינו כיום הם הצבא של מחר (דברי לורנץ בכנסת י"ב סיון תשט"ז) — ובהמודיע א' חשוון תשי"ט נדפס דרשתו בכנסת המינים בזה"ל. כל מי שראוי לגיוס מגייסים אותו וצריך לגייס אותו, אני דוחה את הפני' של חבר כנסת בן אהרן המאשים ביחס לנשיאה בקיום מצוות אין כמו החוג שלנו לנשיאה בעול וקיום מצוות וכו' אין בחור דתי שישתמט. — ומאידך גיסא על הבנות האחיות, עליהם הדביקו או רצו להדביק תו של השתמטות הבנות שלנו עושות את חובתם בשירות הלאומי וכבר דברתי על כך פעם (בכנסת י"ב סיון תשט"ז) המצוה של פרו ורבו היא גם כן מצוה לאומית להביא בניהם חיילים לעולם זהו השירות הלאומי של הבנות שלנו וכו' הבחורות שתקיימנה את המצוות שלהם להתחתן בזמן וללדת ילדים, החובה שלהם היא חובה של אם בישראל וכו' ולא במקרה הבנות האלו הן אמהות ומביאות חיילים לעולם ואחרות לא כל כך.

ולא רק בכנסת המינים המה דורשים דרשות של דופי כאלה כי אם גם בעתונותיהם ובחבורות החינוך שלהם מוסברים מצוות התורה בלבושים לאומיים שהן כפירה גמורה, וכבר כתב הגר"א וואסערמאן ז"ל בעיקבתא דמשיחא שהלאומית הוא ע"ז, והדתית הלאומית הוא ע"ז בשיתוף, וא"כ גם המה במלחמתם לטובת הדת המה מודים בע"ז בשיתוף עכ"פ.

ובענין זה פשוט שאין שום ראי' מההשתתפות בפארלאמענט של האומות, שלא הי' בעצם מלכותם מינות וגם בחוקיהם אינם מצווים על דיני התורה, ואם רוצין לדמות זה למלכות האומות יש לדמותה למלכות הוואטיקאן שהוא מלוכה של ע"ז, ולא יעלה על הדעת שום ישראל להשתתף בממשלתם אף כדי להציל

נפשות ישראל, שבעצם השתתפותו הוא נחשב כמודה בע"ז, וכ"ש אם הוא נשבע נאמנות על כך, וא"כ הרי דין המינות גרוע פי כמה מע"ז, כמו"ש חז"ל וברמב"ם בהרבה מקומות, וכתב האב"ע פ' יתרו שפשע הכפירה בעצם חמור הרבה מע"ז, וכ"כ הרמ"ק ועוד — וא"כ פי כמה חמור העוון להיות כמודה במינות וכפירה.

ויפה כתב בזה הגה"צ משאפראן ז"ל בס' תורת א' ח"ג — י"ט משל נמרץ וז"ל: "הנה ידוע שהי' — ואולי יש עוד — איזה מדינות אשר הם עומדים תחת כומרים של אמונת גוים, כמו קארדינאל או בישאף או אצל המחמדים, אשר הי' — או יש — במדינות אלה כח של הכומר העומד בראש, לגזור גזירות על כל יושבי מקום ההוא או מדינה זו, כמו שידענו זה מזמן העבר.

ואם יש למשל במדינה כזו בחירות הקארדינאל העומד בראש המדינה, ובין הקאנדידאטען ישנם שנים, אחד מפורסם לשונא ישראל, אשר יש לחוש כודאי שיעשו גזירות קשות נגד התוה"ק, ממש גזירות שמד, והשני הוא נודע לאוהב ישראל, וכל מי ששייך לאמונתם, יש לו רשות להשתתף בבחירה של ראש המדינה, וכי יעלה על דעת אחד היהודים החרדים שם במדינה זו, שישתמד לפנים ויתחבר לאמונה זו של הגוים, בעבור שיהי' לו זכות הבחירה, אשר על ידי זה יכול אולי לסייע לבחירות אותו כומר אשר הוא אוהב ישראל, כדי שלא יהי' אחינו בני ישראל גזירות קשות. הלא כולם יענו פה אחד יחדיו, חלילה לנו לעשות זאת, שיהי' כרגע חשד עלינו, שח"ו לבינו חלוקה מאמונת אלקי אברהם יצחק ויעקב, ואם אין בידנו לעכב גזירות קשות מעלינו, נשא לבבינו אל כפינו אל אבינו שבשמים, אשר אוהב את עמו ואת תורתו יותר מכל השגת נברא, ואשר כודאי בלי השגחתו לא נעשה בעולם זה ובשום עולם, דבר גדול או קטן. ומעתה על פי משל זה תבין את אשר לפניך. ואם יאמר אחד, אין הנידון דומה לראי', דהלא אין מבקשים שום אחד שישתמד, אלא אדרבה יוכל לזכות ברשות בחירה, גם אם הולך בכל יום מעוטף בטלית ותפילין, בלי ליתן מקם אפילו על רגל לחשוב כל דהו שהוא נוטה קצת מאמונת אבותינו.

על זה אומר לך מדינה זו יסודה מינות יותר מכל מינות אמונות הגוים, כי חק המחשבה שיש אפשרות לישראל בלי תוה"ק, היא כפירה בעיקר, — ולפלפל בין רוזני ארץ אם יש לעשות זה או זה על פי חוקי התורה הקדושה או לא, כל זה הוא כפירה בעיקר, — ושיש אפשרות שישבו בין מנהיגי עם ישראל כופרים, זה גופי' כפירה בעיקר.

ואותם אשר הם עוד בביתם מתנהגים על פי דרכי התוה"ק, המשתתפים בממשלת מדינה זו, עתידים ליתן דין על כפירה זו הכולטת ממעשיהם, ואוי

לאותה כושה אשר אנשים שעוד בכל יום מניחים תפילין יושבים באותה "כנסת" כינוס לרשעים, אשר הם חותמים על השקר, אשר רוצה לזייף חותמו של הקב"ה ר"ל, אשר רוצם להחליט על פי רוב דעות, אם תורת אמת תהי' נדרסת עוד יותר, או אם יתנו רשות לתורת אלוקינו, ולקבל פרס מדי אויבי ה' המחבקים את השקר בכל כוחם עכ"ל.

וכן דבר זה דומה לכת מורדים שעשו מרידה במלכות, וגירשו את המלך מפלטינו וייסדו מלוכה עצמאית, ומייסדים פארלאמענט שהעם יבחרו נציגיהם במלכות המרידה, והבי יעלה על הדעת שאותן שנשארו נאמנים למלך הישן ישתתפו לבחור נציגים במלכות המרידה, אף כדי להציל איזה טובות למלך הישן, פשוט הדבר שאם נאמני המלך משתתפים בבחירות האלה שבוה הם מראים הסכמתם והודאתם למלכות המורדים, משא"כ אם מחרימים את הבחירות הם מראים נאמנותם למלך הישן, ועושים כל ההשתדלות להפיל המלוכה המורדת ולהחזיר עטרה ליושנה למלך הקודם, והנמשל מובן בק"ו שאין להשתתף בממשלת המורדים במלכו של עולם בפלטין של מלך והמשתתף בזה הרי הוא כמודה בכפירה ובמרידה במלכות שמים ר"ל.

### דין הבחור

(ח) כל זה הוא בדין חברי הכנסת המשתתפים בשלטון המרידה שבארנו שגדול עוונם מנשוא, ועתה נבאר דין הבחור הנה דברי רבינו בויוא"מ סי' ק"מ וסי' קפ"ה ברור מללו, שמלבד מה שעוברין על לאו דאורייתא דלפני עיוור לא תתן מכשול דהרי בלי הבוחרים א"א להנבחרים להשתתף במלוכה והרי כתרי עברי דנהרא, מלבד זה מאחר שהנבחרים הם באי כוחם של הבוחרים ומכוחם הם נבחרים ונעשים שותפים בהמלוכה, א"כ הרי כל הבוחרים דינם כשותפים גמורים במרידה זו ובכל העבירות החמורות שעוברין חז"כ ידם כידם רח"ל, ואחז"ל ענש הכחוב נטפל לעוברי עבירה כע"ע, והבוחרים בוודאי שהם נטפלים לצאי כוחם הנבחרים השותפים בממשלתם המורדים.

ומלבד זה פשוט שלקחת חבל בבחירות להקמת המלוכה, פירושה הודאה לעצם קיום המלוכה של כפירה ומרידה, ואף אם יהיה כוונתם להיפך להציל הדת וכדו' מ"מ בזה שמשותפים בבחירות עם כל העם הציוני ליתן יד להעמיד הכנסת שהוא מלכות המדינה המורדת בה', אין לך הודאה גדול מזו, לעצם קיום המדינה האסורה וקיום יסוד הכנסת שפנתה עורף לה' ולתוה"ק שאף שגם המה שולחים נציגים לתבוע חוקי התורה מ"מ הכל מודים שביסוד הכנסת אין תורת משה מחייבת כלל ואדעתא דהכי נשתתפו עמהם, וגם חתמו עמהם במגילת

העצמאות על יסוד חופש הדת והמצפון ר"ל אלא שבאים לבקש ע"פ חוקי הדעמאקריטיא גם קצת מחוקי התורה מלובשים בלאומיות כנ"ל ומעשי הבוחרים השולחים הנבחרים האלה פירושה הודאה בפומבי ליסוד הכנסת, וכן הדבר מתפרש לעיני כל ישראל ולעיני כל האומות ואין לך חיה"ש גדול מזה.

וכבר כתבו כן בשעתם כ"ו מגדולי הדור בשנת תרכ"ט לפ"ק, בכרוזם הנדפס בשו"ת מחנה חיים הנ"ל, שגם ההשתתפות בבחירות לשלוח נציגים לכנסיה שבישראל שאינה מכרת בדת משה והשו"ע פירושה כהודאה גמורה ליסוד הכפירה, ודינם כמודים במינות וככופר בכל התורה כולה ואינם נחשבים בכלל ישראל עיי"ש בדבריהם החוצבים מלהבות אש, וככה כתבו גם גדולי ארה"ק בשנת תר"פ דהמשתתף בבחירות לוועד הלאומי שאינה נושאת פנים לתורה, דינו כמרים יד בתורת משה, וכ"ז הוא כ"ש בניד"ד ששם לא הי' בעצם הכנסה ויסוד הקהלה שום איסור, משא"כ בניד"ד שכל יסוד וקיום המדינה הוא אסורה באיסור חמור ונורא והמשתתף בבחירות להעמיד מלוכת המדינה דינו כמודה בע"ז זו רח"ל.

ומלבד כל אלה פשוט שיש להבחרים דין משלחים, ושלוחו של אדם כמותו וידם בכל פשעי חברי הכנסת כמו"ש רבינו ז"ל בדרשתו פ' מט"מ תשט"ו בבני ברק ואף דקיי"ל דאין שליח לדבר עבירה כבר כתב הש"ך בחו"מ סי' ל"ב להוכיח מקידושין דף מ"ג דבדיני שמים גם שלד"ע חייב ואף לפי"ד הרמ"א שם דלא ס"ל כן כבר כתב בקצה"ח שם דהיינו דאינו חייב בחשלומין אבל מ"מ וודאי שחייב עונש על שלוחותיו, וכ"כ בשו"ת חוות יאיר סי' קס"ו ושו"ת חכ"צ סי' קל"ח ובכסף הקדשים שם ועוד אחרונים עיי"ש, ועוד דדעת הרמ"א בחו"מ סי' שפ"ח סט"ו דאם השליח מוחזק שיעשה שליחותו אז ישלד"ע, ועיי"ש בפת"ש מזה וה"ה בניד"ד שחה"כ מוחזקים לקיים שליחותם, וכן לפי המבואר בגינת וורדים כלל ו' דין ו' ובמקור מים חיים ביו"ד סי' ק"ס סי"ח ובעוד אחרונים דמי שהוא שליח קבוע כמו מי שהוא פקיד לבעה"ב, דינו כמותו לעניני ריכית עיי"ש, וכמו"כ הוא כזה שהחח"כ הם שלוחים קבועים של משלחיהם לעשות שלוחתם בכנסת המינים, וכך הם קוראים אותם שלוחי דרחמנא ושלוחי דרבנן, ובכה"ג בוודאי דשלחו של אדם כמותו וידם כידם בכל תועבותיהם ר"ל, וביותר בכה"ג שמבלעדי המשלחים אי אפשר להשולחים לעשות מאומה ורק מכוחם הם עושים כל המעשים האלה ברור דלכו"ע דינם כמותם.

ועוד מאחר שכולם נהנים ממעשי הנבחרים עבודתם הוא להמציא ממון לכל סייעתם כנודע, ודעת רש"י בפ"ק דב"מ דף ה' דא' מהשותפין שגנב דמגו דזכי לנפשי זכי נמי לחברי' ושלוחו ש"א כמותו ע"ש ועי' מזה בקצה"ח סי'

ל"ד סק"ג ובס"ח שמ"ח לענין מי שמשלח לגנוב ונהנה מזה דבכה"ג לרש"י יש לד"ע ע"ש, וכמו"כ בזה שעיקר תכלית השליחות לכנסת כהיום הוא להמציא תמיכה לסייעתם ולמוסדותיהם וכל המשלחים והנהנים מהם דינם כמותם.

### ביטול האמתלא שבלא"ה הם תחת מלכותם

(ט) ופשוט שע"פ כ"ז אין מקום כלל לטענתם, שמאחר שבלא"ה הם עומדים תחת ממשלת הכופרים כי הם תפסו את השלטון, ובעל כרחינו אנו נתונים תחת מרותם, ואי אפשר להבדל מהם לגמרי, וא"כ אדרבה יש ליקח חבל כממשלתם להציל מה שאפשר להציל לטובת הדת, וע"פ המכואר אין בזה כלום כמו כשהיו כמה תקופות שהיו ישראל בגלות תחת הכומרים הנוצרים והיו נתונים תחת מרותם ושלטונם וגזרו גזירות חמורות על בני"י והכי עלה על הדעת להתיר כעבור זה להתנצר אף לפנים ולהיות כומר, וליקח חבל בכניסתם כדי להציל ע"ז דת ישראל, וזה ברור לכל שבמה שבעל כורחינו היינו בגלות אצלם אין בזה שום שותפות והודאה לדתם משא"כ כשמשתתפים עמהם בממשלת דתם הרי זה כמודה בע"ז.

וכן עבדי המלך הנאמנים שהם נמצאים בע"כ תחת ממשלת המורדים במלכות, הכי יש לומר שזה נחשב כשותפות והודאה למלכותם, משא"כ אם ישתתפו בממשלת המורדים בוודאי שיתחשבו כמורדים במלכות המלך האמיתי, וככה הוא גם בניד"ד שאלו שהם נתונים בגלות הציוני בעל כרחם ומתנגדים אליהם בכל תוקף, אינם נחשבים כשותפים ומודים בממשלתם, משא"כ הללו הלוקחים חבל במלכות המרידה במלכות שמים נעשים כשותפים גמורים להם ומודים בדתם ודינם כמותם ר"ל, ואלמלא היו הדתיים דגים את הציונים כמורדים במלכות שמים וכמינים שדינם חמור מעו"ז, היו הכל מכינים את כ"ז, אלא דדא עקא שהם מביטים עליהם כאחים חלוקים בדעותיהם, ולא כמינים ומורדים, ובזה באו לכלל טעות.

### פרק שני

#### חובת בירור שאלת המלוכה לפני ביאת המשיח

(א) הנה הרעיון הציוני, כולל בתוכו שני ענינים, אחד עצם המלוכה לפני ביאת המשיח, והשנית מה שהם כופרים ומורדים בה' ובתורתו, והעמידו יסוד הלאומיות שכלל הגוים בית ישראל, אולם רוב החרידים אינם לוחמים רק נגד רעיון הלאומיות, אבל באמת השורש פורה ראש ולענה של כל הכפירה



הלאומית. הוא נובע משורש הכפירה שיש בלקיחת ממשלה בזרוע בשר לפני ביאת המשיח, ושם הוא עיקר נקודת התורף שבמלחמתינו עם הציונית, וכמו שרק רופא מומחה ביותר הוא יכול להכריע איפוא שורש המחלה, בשעה שרופאים קטנים מדמים ששורש המחלה נצמח ממקום אחר ועושים שם פעולות לרפואה והוא ללא הועיל, כי נעלם מהם שורש המחלה וגם בהם יכול להתדבק המחלה הזאת, כי אינם נשמרים ממנו, אבל אותו הרופא המומחה שמכיר בשורש האמיתי שמשם נצמח המחלה, הוא מתאמץ לרפאות את השורש שמשם נצמח הרפואה לכל הגוף, וכמו"כ הוא בענין זה, רבותינו הקדושים שהיו רופאי הנפשות המומחים ביותר הם הכירו ששורש הכפירה הציונית בא מרעיון הגאולה בזרוע בשר, ועל נקודה זו אנו צריכים לכוין חצי מלחמתנו, כי אלו שאינם לוחמים נגד רעיון הגאולה של שקר רק נגד רעיון הלאומיות יכולים לפול בעצמן בפח של שורש הכפירה ומזה באים אח"כ גם להכשל ברעיון הלאומי.

ומזה נבע שורש הטעות של מחירי הבחירות, כמו"ש רבינו ז"ל בהקדמת ס' ויואל משה ז"ל: והנה ראיתי כי שורש הטעות הנמשך בזה בעולם, הסיבה הראשונה היא לפי שלא ירדו לעומקן של דברים בביאור הלכה זו של השלש שבועות, עד היכן הדברים מגיעים באיסור הנוראה של לקיחת ממשלה טרם הגיע הזמן, וע"כ לא התגברו על תאותם להיות ככל הגוים עם וממשלה שלא כדת. — ושוב מצאו גם אמתלאות להתחבר עמהם אף שהמה מינים וכופרים ומסיתים ומדיחים בחושבם שכן הי' בימי אחאב ומנשה, וח"ו הותרה הרצועה להתחבר לממשלה כזאת, וכל זה הוא בא מפיתויי היצר, ושאני מינות דמשכי ע"ש.

והגה"ק מהרש"ב מליובאוויטש זצ"ל שהי' מן הלוחמים הראשונים נגד הציונית הוא מבאר בקונ' מעין מבית ה', אשר גם כל הרעיון הלאומי חידשו הציונים אך רק כדי שיוכלו ע"ז להכניס באחינו את הרעיון להיות עם וממשלה בפני עצמו, כי יהודים מאמינים אי אפשר להם לקבל צורה כזאת לצאת מן הגלות בחזקה ולגאול א"ע בכח עצמם. כי זה נגד תקוותם ואמונתם האמתית בה' ובביאת המשיח, שרק בזה מתחזקים ומתקיימים בתוקף הגלות לשמור התומ"צ, וכדי לפעול באחב"י את רעיון הגאולה בזרוע בשר הוכרחו להשריש בהם את רעיון הלאומי שככל הגוים בית ישראל, ולהסירם מדרך התומ"צ, ועי"ז יכניסו בהם את רעיון הגאולה הכוזבת עי"ש בנועם דבריו באריכות, ונמצא מכאן שגם הרעיון הלאומי נובע משורש הרעיון של גאולה בזרוע בשר.

ומרן החת"ס ז"ל בדרשותיו ח"ב דף רנ"ח מבאר שזה עיקר ושורש האמונה הישראלית להיות יושב ומצפה לתשועת ה', ולא לדחוק את הקץ למהר את

הגאולה בכח עצמן, כמו שעשו בני אפרים שדחקו את הקץ גרמו עי"ז לכפור בה' מכל וכל ויצא מהם ירבעם בן נבט ע"ש, וכדומה לזה כתב גם היעב"ץ בתורת הקנאות כי כה היו סופן של כל הדוחקים את הקץ אף בהשבעות וכדור שבסוף כיחשו בה' ויצאו לתרבות רעה עי"ש, ועמ"ש הגר"א וואסערמאן ז"ל בקובץ הערות יבמות בסופו סי' ר' וז"ל: וסופן של כל משיחי השקר, "הוא שמד", לאלפים ולרכבות מישראל, וגם העונש הזה, נמצא בכל הדורות, והמסתכל בעין חודרת, יראה כי גם בזמננו, ישנו למשיח השקר הזה, אשר התלבש, בכת הידיעה האומרת כפיה, להוליך לארץ ישראל, ובאמת היא מוליכה, לכפירה גמורה בעיקר, ותחת אשר בדורות הקודמים, לא היה אפשר, למשיחי השקר, להתקיים שנים הרבה, כי גדולי התורה, אשר דבריהן היו נשמעין לכל העם, הכירו מהר, בזיופן של השקרנים, אבל בימינו, אשר עניות הרעת גברה מאד, ומעט גדולי התורה באמת, אשר הותר ה' לנו לפליטה אין דבריהן נשמעין כלל, מחקיים השקר הזה, קרוב לארבעים שנה, ומי יודע כמה יתקיים עוד, ה' ירחם על פליטת עמו, להאיר עיניהם באור התורה עכ"ל.

ואפשר להאריך עוד בזה כראיות ברורות, שכל השמד והכפירה ועקירת הדת שנתהווה בדור הזה ע"י הציונים, בא ע"י רעיון הגאולה הכוזבת ליקח מלוכה וממשלה בכח עצמן לפני ביאת המשיח וזה הפורה ראש ולענה, וגם מפלגות הדתיים ע"י שנהנו מהקמת המלוכה ורוצים בקיומה, עי"ז נכשלו גם בעוון המר להיות שותפים לע"ז ולעקירת הדת בפועל, וכן החכמים המתירים ע"י שלא ירדו לעומקן של דברים לכרר הלכה של איסור לקיחת חבל כמלוכה לפני ביאת המשיח, עי"ז טעו גם בהיתר השתתפות במינות ועקירת הדת, כמו שנראה זה בעליל בקריינא דאיגרתא שכ' שגם האומר דהמדינה הוא אתחלתא דגאולה אינו כופר ורשע ואסור לדבר עליו לשה"ר, וכן בשאר דבריהם בענין זה. ובעבור זה לא הבינו חומר האיסור של השתתפות בממשלת הכופרים, אבל רבותינו הורינו שאדרבה כפירה זו הוא השורש פורה ראש ולענה של כל הכפירות הנכללים ברעיון הציוני, ובעבור איסור זה לכד חמור מאד להשתתף בממשלתם, וע"כ נבאר קצת חומר איסור זה.

### חומר האיסור של לקיחת משלה לפני ביאת המשיח

(ב) בקריינא דאיגרתא סי' ר"ה כ' כזה"ל: עיקר טענת האדמו"ר הרה"ק מסאטמאר שליט"א מחמת ג' שבועות, אינו מובן לענ"ד בודאי בתחילה הי' שלא כדין אבל עכשיו שאין שלטון אחר לכאורה ליכא איסור מצד הג' שבועות עכ"ל, הנה אף לפי שיטתו שהאיסור היא רק בהקמת המלוכה ולא

אח"כ כשהמלוכה כבר קיימת, הנה כפי הנראה לא ידע שאגו"י נתנה יד להקמת המלוכה בתחילה, והשתתפו בהכרזת המלוכה במגילת העצמאות, שבו מבוארים כל יסודי הכפירה בגלות מן השמים ובגאולה מן השמים, רק שהכל תלוי בזרוע בשר ושהעם הודח מארצו בכח הזרוע, ועתה הוא מתקומם לחזור לארצו וראשי אגו"י חתמו ע"ז ביחד עם כל הכופרים ואם בתחילה הי' שלא כדין, מה הי' אז ההיתר להצטרף למועצת העם שיסדה את המדינה.

**אולם** כפי הנראה במחכת"ה לא ירד לעומק הדברים המקובצים בספה"ק ויואל משה מקראי מש"ס ופוסקים וספה"ק, בחומר האיסור של העברה על השבועות שיש בזה מינות וכפירה, ושהוא חמור מכל עבירות שבתורה, כי לפי יסודות האיסור אין שום נ"מ בין הקמת המלוכה או בהחזקת המלוכה שקיומה הוא באיסור בכל רגע ורגע, ולא ירד כלל להקיף חומר הדבר, וכנראה מלשונו בסי' ר"ג שכ' בזה"ל: גם לענ"ד אפי' מי שחושב שזהו אתחלתא דגאולה, אע"פ שבאמת אינו כן. כי הוא שינוי מגלות לגלות מר יותר וכו', מ"מ מי שסובר שהשינוי מלשטון נכרים לשלטון חפשים ורשעים מזרע ישראל הוא אתחלתא דגאולה, אינו אלא טועה אבל לא רשע ח"ו שיהא מותר לדבר עליו לה"ר ולבזותו ברכים ע"ש. אולם ע"פ היסודות המבוארים בספה"ק ויוא"מ מש"ס ופוסקים הדעה הזאת היא כפירה גמורה, והודאה לשיטות כאלה הוא הודאה למינות וכפירה, והמפרסם שיטות כאלה הוא מסית ומדיח, ולפי שיטתו של הקריינא דאיגרתא למה הותר בכתובים וכדברי חז"ל לדבר לשה"ר על בני אפרים ובר כוכבא וכת ש"ץ ודומיהם שדחקו את הקץ, ולפי דבריו זה רק טעות ולא מינות, וזה נגד המבואר בכמה מקומות להיפך.

הנה מקרא מלא דיבר הכתוב בתהילים ע"ח לא האמינו באלקים ולא בטחו בישועתו, ודרשו חז"ל בשהש"ר פ"ב דקאי על בני אפרים לפי שדחקו את הקץ ועברו על השבועה, וביאר ביפה קול דאף שהי' טעות שטעו שהגיע הזמן, מ"מ מאחר שלא המתינו על ישועה מן השמים ובטחו בזרוע בשרם. נאמר עליהם לא האמינו באלקים ולא בטחו בישועתו, ובמכילתא פ' בשלח נדרש עליהם הכתוב לא שמרו ברית אלקים ובתורתו מאנו ללכת.

ובדרשות חת"ס ח"ב דף רנ"ח ביאר כי זה התחלת יסוד האמונה להיות ממחין ומצפה לישועת ה' היפך מבני אפרים נושקי רומי קשת הפרו ביום קרב, ורחז"ל שהיו ממהרים את הקץ, מה כתיב אחריו לא שמרו ברית אלקים ובתורתו מאנו ללכת שעיי"ז גרמו לכפור בה' מכל וכל ויצא מהם ירבעם עיי"ש. ובסה"ק משכיל אל דל ח"ג כלל ג' ביאר שרעיון התקוממות מהגלות בכח הזרוע הוא

כפירה באמונת הנהגת ה' שהוא הגלינו מפני חטאינו והוא יושעינו ויגאלינו כשנשוב בתשובה עיי"ש באריכות דבה"ק.

ובס' אורה לציון מהגאון מליפנא ז"ל נגד הציונית ביאר במכתב ב' באריכות שיסוד הרעיון הציוני הוא הכחשה להבטחת התורה בפ' נצבים שאין ישראל נגאלין אלא בתשובה כמו"ש הרמב"ם פ"ז מהל' תשובה והרמב"ן שם, וא"כ כל תנועה שעושין ליסד ולהחזיק מלוכה לפני שעושין תשובה ונגאלין מן השמים, הוא פעולת הכחשה לכל הבטחות הנאמרים בעשרות פסוקים שבתורה וכתנ"ך שהגאולה תלוי' בתשובה ורק אזי יהי' קיבוץ גלויות והגאולה מן השמים חוץ לדרך הטבע וכימי צאתנו מארץ מצרים יראינו נפלאות, וביוזא"מ ביאר ע"פ יסוד זה שע"כ פסק המהר"ל מפראג ז"ל בספרו נצח ישראל שהעברה על השבועות הוא אסור ביהרג ואל יעבור ואפי' כופין ע"ז ביסורי מיתה אסור לעבור ע"ז, והיינו לפי שהוא כפירה והכחשה בהבטחת התורה, והכחשה בדבר אחד מה"ת הוא ביהרג ואל יעבור כמו"ש ברדב"ז סי' צ"ב בשם הריטב"א. ויש להאריך בזה לבאר את הכפירות העצמות שיש בעצם רעיון לקיחת המדינה, ואכמ"ל, ועימ"ש קצת מזה בס' פרשת הכסף מאמר הרחק מעלי' דרכיך.

ופשוט שע"פ כ"ז כל רגע ורגע שמחזיקין בזרוע בשר במלוכה לפני ביאת המשיח באיסורא קאי שהרי הוא כפירה בה' והכחשה בתורה ולא פסקה הכפירה אחרי שכבר עמדה המלוכה כי נתקיים בהם הכתוב בחנו את אלקים וימלטו כמו שלא נתבטלה העבודה זרה אחרי שכבר הוא עומדת והנעשה שותף לה נעשה שותף למינות וכפירה בה' ובחורתו, וענש הכתוב נטפל לע"ע כע"ע, כמו שביארנו בפ"א והמודה בה ורוצה בקיומה הוא כמודה בע"ז.

גם מכואר בס' זכות אבות עמ"ס אבות (מהגה"ק ר' אברהם גאלאנטי ז"ל) על המשנה ואל תוודע לרשות שכימי גלות פארטיגאל הי' בידי ישראל כח ללכוד המלוכה אחרי שרצו לכופם לשמד, ונתגלה להם מן השמים שלא יעברו על השבועות ולא ימרדו בה' כי בזה נופלים ברשת הס"מ וכת זוגי' ע"ש, הרי לך שאפי' במקום סכנת שמד וסכנת נפשות לא הותר לעבור על השבועות כי הוא מרידה בה', כי בלקיחת הממשלה מורדים בגזירת ה' על הגלות, ואסור לסתור גזירת המלך ה' ע' תוס' ב"ק דף פ"ה ד"ה שניתנה. ופשוט דאם הוא מרידה בה', אין נ"מ כמה שמלכות המרידה כבר קיימת, כי המצטרף לממשלת המורדים דינו כדין המורדים במלכות שמים.

וחוץ מכ"ז עצם קיום המדינה בכל רגע ורגע הוא סכנה עצומה לישראל, כי נאמר ע"ז עונש מר ואיום הריני מחיר את כשרכם כצבאות וכאילות השדה, ועונש החמור הזה שלא מצינו כמותו בכל עונשים שבתורה, מורה שהאיסור הוא

חמור מכל עבירות שכתורה, כמפורש במס' שבועות דף י"ג דחומר העונש מורה על חומר האיסור, וע' שו"ת דברי יואל חאה"ע סי' קי"ח.

והמהר"ל בחידושי אגדות בכתובות דף קי"א בביאורו על השלש שבועות כתב שאין ספק שהשינוי בזה הוא דבר מסוכן מאד מאד ע"ש וכן מבואר ברמב"ם באגרת תימן שאם תפצר האומה להתנועע בלא עתה הראוי, יאבדו כשביל זה ויבוא עליהם צרות ע"ש. וכן מבואר בס' העקידה פ' וישלח שאם יקחו ישראל ממשלה קודם הזמן יהי' בזה סכנה עצומה ומתו כל הצאן ח"ו ע"ש, וכ"כ באהבת יונתן בהפטורת פ' ואתחנן שאם יעלו ישראל לא"י קודם הזמן אפי' בהסכמת האומות הוא סכנה עצומה שיהי' חורבן קשה יותר מן החורבנות הראשונות ע"ש. וכמו"כ כ' בספר החיים ח"ה פ"ו שהגלות הוא כמו קדחת רביעית שאם ירצה האדם לגרשו ולסלקו מעליו קודם שפעל פעולתו ב' או ג' פעמים אז יתגרה בו יותר ויכבד עליו, כך אין לקדם הגאולה טרם זמנו וכו' ע"ש, וא"כ איך הותר להיות שותף במלוכה כזו המסכנת את ישראל בכל רגע ורגע שהוא מתקיימת.

גם ע"י קיום המלוכה מתעכבת הגאולה האמיתית, כמשאחז"ל סנהדרין דף צ"ח אין ב"ד עד שתכלה מלכות הזלה מישראל עיי"ש בפרש"י וכן מבואר בכה"ק חפלה למשה קפ"י קכ"ז וכ"כ היעב"ץ בתורת הקנאות שע"י דחיקת הקץ מונחת הקץ האמיתי, וציין להרמ"ע מפאנו בעשרה מאמרות מאמר חקור דין ח"ד פ"ו שכ"כ בפירוש שדוהקי הקץ כבני אפרים מעכבים בפועל הגאולה לעצמן עיי"ש בפ"י יד יהודא, וכ"כ הגה"ק מהרש"ב מליובאוויטש ז"ל במכתבו באור לישרים שאם יחזיקו הציונים בהארץ יעכבו את הגאולה, וכן אמר עליהם הרה"ק מהרי"ד מבעלזא ז"ל שהמה מעכבים הגאולה ובעבורם נדחה קץ הגאולה, וכן אמר החפץ חיים והגה"צ מטשארטקוב ז"ל כמוכא בס' ילקוט דעת תורה, וא"כ כל המשתתפים במלוכה זו יש להם חלק בעיכוב הגאולה.

ואפי' שומרים כל החורה מ"מ בזה נקראים רשעים וע' כיפ"ת במד"ר פ' מצורע פי"ט—ה' שהדוחקין את הקץ רשעים הם, וע' בזכרון זאת מהה"ק מלובלין פ' כי תשא שמושבעין שלא לדחוק את הקץ, ואם דחוק את הקץ אינו נקרא צדיק כי הוא עובר שבועה עיי"ש וע' בדבריו בפ' כי תצא מזה, ובמגדל עוז עליית הטבע כתב שהדוחקים כבן כוזיבא וחכירו, אע"פ שהיתה כוונתם לטובה ולא עברו תורת ולא נתקו מוסרות מ"מ עברו על השבועה, והן המה היו לצור מכשול ואבן נגף לבית ישראל לעורר עליהם קנאת ושנאת האומות, ולהרחיק מהם השגחת השי"ת הנפלאה וכו', על אלה והדומים להם נאמר ומן המשכילים יכשלו לצורף בהם וגו' וכו' עיי"ש דבריו הנפלאים, ומוכן שאלה

שעלה בידם דשטנא נצח והשטן נתן להם גאולה, כמו"ש רבינו גרשום במס' תמיד דף ל"ב ולכסוף יורדים לגיהנם, בוודאי שהם בכלל זה ואיך יש היתר להשתתף עמהם, אף אחר שכבר הקימו המלוכה.

— ג —

**אין היתר אף אם המלוכה כבר קיימת**

וראי' ברורה לזה שגם אחר שכבר הוקם הממשלה יש חומר האיסור והסכנה בכל רגע ורגע, ממה שמצינו בסנהדרין דף צ"ג שחז"ל כשנתחבר להם שכן כוזיבא אינו משיח מאחר שלא הי' מורח ודאין מיד קטלוהו, ולדעת הראב"ד וכ"מ ולח"מ בהל' מלכים נהרג ע"י החכמים ממש, והארבאנאל בס' משמיע ישועות סוכר שהחכמים דנו אותו למיתה ועי"ז נהרג ע"י האומות וכן דעת הרדב"ז, ובס' מרכבת המשנה על הרמב"ם כ' שהחכמים מסרו העיר ליד הרומים, והנה מלכות בן כוזיבא כבר היתה קיימת כמה שנים, ולפי המבואר בסדר הדורות נמשכה מלכות בן כוזיבא ג' דורות ומלכו כ"א שנים.

ולפי ראות העין היתה מלכותם הצלה גדולה לישראל ברוחניות ובגשמיות, דהרי לפני מלכותו היו גזירות רעות נגד הדת ע"י הרומיים והי' אז גזירת שמד שלא ללמוד תורה ושלא לקיים מצוות, ומפורש בגמרא יבמות דף ע"א ובפרש"י שם דלפני שבא בן כוזיבא גזרו הרומיים לבטל מצות מילה, וגם מי שהי' נימול הי' צריך למשוך בערלחו שלא יהא נראה כנימול, וכשבא בן כוזיבא נתבטלה הגזירה, וכל ישראל מלו א"ע, והקימו בכיתר בתי ת"ת וישיבות למאות ומאות אלפים מישראל למדו תורה, כמו שהוא מתואר בדברי חז"ל בהנזקין דף נ"ז וכמדרש איכה רבתי עה"פ בילע ה' ולא חמל.

וגם בן כוזיבא בעצמו הי' גדול מאד ולא הי' חסר לו ממעלת המשיח רק זה שלא הי' מורח ודאין, וכ"כ בס' פרי צדיק מהכהן מלוכלין וצ"ל (לט"ו כאב — ה) דמרטעה בו ר' עקיבא שהוא משיח כמבואר במדרש איכה, מוכיח דהי' באמת ראוי לכך, והיינו שהי' בו מאור תושבע"פ וידע בנפשו שראוי לגאולה, רק החסרון הי' שלא ידע שע"ז הי' השבועה שלא יעלו בחומה, והיינו אף כשיהיו ראויים לגאולה ע"ד שאמרו בפסחים (דף פ"ז) חומה זו תורה, והי' השבועה שלא יעלו בחומה היינו בכח החומה זו תורה ועבר על השבועה, ומשום זה נהרג עיי"ש, הרי שכל מעלותיו הגדולים וכל הצלת הדת שהי' במלכותו לא עמדה לו נגד העוון החמור של העברה על השביעה, וחז"ל הכריעו להורגו כשנתברר שאינו משיח אף שהבינו שעיי"ז יהיו גזירת שמד והרומיים באמת גזרו אח"כ גזירות נוראות נגד הדת לבטל תומ"צ מישראל, והי' אח"כ המעשה דעשרה הרוגי מלכות, ואעפ"כ הי' הכרעת חז"ל להרגו ולבטל מלכותו, בעבור



שעון החמור הזה של העברה על השבועות הוא חמור מאד ומכריע כל עבירות שבתורה והוא סכנה עצומה בכל רגע ורגע שהוא קיימת ומוטב הי' להם לבטל מלכותו, מלהניח מלכותו שהי' נגד גזירת ה'.

וכמו"כ בענין ההצלה בגשמיות שהי' ע"י מלכותו והסכנה בביטול מלכותו, כמו שביאר זה היטיב בו"א"מ סי' קל"ט וז"ל: "וכבר הבאתי מה שמבואר בגמרא על בן כוזיבא שחכמים קטלוהו, ובין אם יהי' כפשוטו כמ"ש הכ"מ והלח"מ שחז"ל קטלוהו ממש, ומחולקין הש"ס עם המדרש, ובין אם יהי' הפי' כדעת האברבנאל והרדב"ז דלא קטלוהו ממש אלא שדנו אותו למיתה, ועי"ז נהרג ע"י האומות, ואין בזה פלוגתא, עכ"פ לכו"ע לפי דברי הש"ס נהרג ע"י החכמים. וכתב האברבנאל בספרו ישועות משיחו פרק רביעי שסיפור בן כוזיבא הוא קצר אצלינו מאוד ולא תמצא ממנו כי אם מעט מזער בתלמוד ובמדרשים, אבל בספרי דברי הימים אשר לרומיים ראה דברים רבים ועצומים במלחמותיו ובגבורת לבו על אויבים ושהוא הלך לאלכסנדריא של מצרים ועשה נקמה גדולה באוכלסי רומי שהיו שם ונתפשט בכל מלכות מצרים ובבל, ואיש לא עמד בפניו, ובכל מקום שהי' הולך הי' שופך דמי האויבים כמים בלי חמלה, ובאו עי"ז בספריהם ספורים גדולים יעיי"ש. וא"כ הי' הוא עמוד גדול לישראל נגד האויבים להצילם מהם ולעמוד כנגדם, ואח"כ כשנהרג בן כוזיבא הי' ר"ל בהיפך שהרגו האויבים הרג רב בישראל יותר ממה שהי' בזמן החורבן, כמבואר בגמרא ובמדרשים, ואמרו ז"ל שבאותה שעה נגדעה קרן ישראל ואינו עתיד להחזיר עד שיבא בן דוד כמו שהבאתי למעלה, וא"כ הי' הדיגת בן כוזיבא סכנה גדולה ועצומה לכלל ישראל שגרם הרג רב ר"ל, וקשה לכאורה למה עשו זה חז"ל להורגו, הלא המה ז"ל ידעו הכל ברוח קדשם. וגם בדרך הטבע הי' מוכן לדבר ברור שכיון שהוא הי' כ"כ אמיץ לב בגבורים וכ"כ עשה נקמה בשונאי ישראל, שוב אחר מיתתו יש סכנה עצומה מנקמת האויבים,, כמו שהי' בעוה"ר. ולא בחנם עשו זה חז"ל שהרגוהו. וע"כ כיון שראו שאינו מלך המשיח, א"כ הוי במלכותו לפני הזמן של ביאת המשיח סכנה גדולה לכלל ישראל, ומי יודע מה הי' עוד ח"ו יותר אלו הי' מתארך ממלכתו יותר, וע"כ בחרו חז"ל את הרע במיעוטו להורגו ולבטל ממלכתו, וראו בזה הצלה פורחא. המתבונן באמת יוכל לראות מזה עד היכן הדברים מגיעים במלכות ישראל לפני ביאת המשיח כי נורא הוא עכל"ק.

והמתבונן בכל זה יראה ברור דעת תורה שאפי' אם המלכות כבר קיימת יש בה איסור חמור ונורא בכל רגע ורגע שהוא קיימת, וגם הוא סכנה עצומה לכלל ישראל, וע"כ הכריעו חז"ל לבטל המלכות והרגוהו לבן כוזיבא אף שבא עי"ז סכנה עצומה לישראל ברוחניות ובגשמיות ואף שבטלוהו עכ"ז היו אז



הריגות נוראות לעונש בעבור שעברו על השבועה כמפורש במדרש שה"ש רבה, אבל ה' בזה עכ"פ הצלה פורתא דבלא"ה ה' הסכנה גדולה יותר ומזה אנו רואין היפך דברי הקריינא דאיגרתא שכ' דאף שהי' מתחילה באיסור מ"מ אחרי שהמלכות כבר קיימת אין איסור להצטרף אלי' דהרי חז"ל הרגוהו לכן כוזיבא אחרי שמלכותו כבר עמדה כ"א שנים והכריעו להרגו אף שהי' עי"ז סכנה עצומה ברוחניות ובגשמיות, לפי שעבירה זו חמורה מן הכל, ומזה אנו רואין ג"כ שכל ההישיגים בעניני דת אינו מכרעת את הכף להחיר לעבור על האיסור החמור הזה, וכל הישגי הדתים בכנסת אינם מגיעים להישג אחד שהי' לכן כוזיבא שביטל הגזירה נגד מצות מילה והרבה תורה ומצוות בישראל, ואעפ"כ לא עמדה לו נגד עבירת ההעברה על השבועות כנ"ל, וכ"ש במלכות של מינות וכפירה כבזמנינו, נורא ואיום היא העוון להצטרף אליהם, וענש הכתוב נטפל לעובר עבירה כעובר עבירה.

עוד ראי' ברורה נגד ד' הקריינא דאיגרתא שכ' דאף שמתחילה הי' באיסור מ"מ אחרי שכבר קיימת אין אסור להצטרף אלי' מגמרא מפורשת בסוטה דף מ"א באגריפס המלך שקרא במיתה תורה וכשהגיע ללא תוכל לתת עליך איש נכרי ולגו עיניו דמעות. ואמרו לו אחינו אתה. ובאותה שעה נתחייבו שונאי כלי' שהחניפו לו לאגריפס, ובתוס' כ' בשם הירושלמי שהרבה חללים נפלו באותו היום שהחניפו לו. ולדעת רש"י לא הי' אסור מן הדין לפי שאמו הי' מישראל אלא שזילא בה מילתא, ואף לדעת התוס' שם לא הי' בהתמנותו אלא איסור לאו, ואעפ"כ נענשו על החנופה בעונש מר כ"כ, בעבור שזהו עוון חמור להראות הסכמה למלכות שלא כדת. אף דבמה שאמרו אחינו אתה לא הי' שום שקר, מ"מ מאחר שמשמעות הדברים הי' הי' בהם חנופה למלכות שאינו ראוי ע"פ התוה"ק לכך הגיע להם עונש מר כ"כ, וכאשר ביאר כ"ז כשמלה בויזא"מ ח"א סי' פ"ט וסיים בזה"ל: ואם כן קל וחומר בן בנו של ק"ו באותו מלכות המינות של מינים ואפיקורסים המסיתים ומדיחים להעביר על כל האמונה לגמרי, שלכל הפוסקים אינם בכלל אחיך, ובודאי שעפ"י התוה"ק פסולים לכל מיני התמנות בישראל, וכל חוקי' חוקי עכו"ם ומינות, גם עצם המלוכה הוא באיסור שיש בו עונש אני מתיר את בשרכם ר"ל, מלבד שאר איסורים נוראים כאשר כתבתי וכאשר יתבאר עוד להלן באריכות, אין ספק שאיום ונורא הוא להראות אפילו איזה תנועה של הסכמה לאותה המלוכה הטמאה שברצונם ח"ו לטמא את כלל ישראל השי"ת יצילנו. בפרט מה שעושין חברי הכנסת שמחקשרין עמהם בשבועה לאותה המלוכה המנאצת, ומכשירין את התועבה הרעה הזאת לעיני כל ישראל, קצרה היריעה מהכיל ואין די מלים לתאר את הניאוף הנורא שעושין בזה, ויתבאר מזה להלן

ומכ"ז אנו רואין היפך דברי הקריינא דאיגרתא שאפי' לפי שיטתו שאין האיסור רק בהקמת המלוכה ולא אח"כ, הרי באגריפס אנו רואין שכבר הי' מלך ואעפ"כ הי' איסור חמור להראות הסכמה מלכות שלא כדת, ועי' בשערי תשובה לר"י ח"ג סי' קפ"ז שכ' שחייב אדם למסור נפשו לסכנה שלא יהי' בידו עוון כזה של חנופה ולהראות הסכמה למעשי הרשע, והביא ראי' מהאי עובדא דאגריפס הנ"ל וא"כ מבואר שאף במקום סכנה אסור להצטרף ולהראות הסכמה כל דהו למלכות שאינה ע"פ כדת של תורה.

(ד) ומכ"ז אנו רואין גם היפך דברי הקריינא דאיגרתא שכ' שהאומר שהמדינה הוא אתחלתא דגאולה אינו אלא טועה ולא רשע וכופר ואסור לדבר עליו לשה"ר, ולדבריו למה פירסמו חז"ל את מעשי כל הדור ההוא שהחניפו למלכות אגריפס, ומכ"ש במלכות כזאת שעוקרת כל התורה כולה, מה נורא ואיום הוא הכפירה לומר שזהו אתחלתא דגאולה דהרי כל חומר האיסור במלוכה לפני הזמן הוא אפי' כשכולם צדיקים וקדושים והכל מתנהגת ע"פ התורה, כמו שהי' בבני אפרים ובבן כוזיבא והכל הי' ע"י טעות שסברו שכבר הגיע הקץ. ואעפ"כ הי' בזה כפירה בעבור שלא המתינו על ישועת ה', ונאמר עליהם לא האמינו באלקים ולא בטחו בישועת, ובתורתו מאנו ללכת, ומכ"ש במלכות של מינות שמיום הווסדם כבר העבירו מן הדת את רוב הכלל ישראל. ועקרו את כהת"כ באכזריות נוראה והם שונאי הדת שלא היו מעולם כמותם מיום הווסדה הארץ, ואעפ"כ ישנם האומרים על מלכותם שהוא אתחלתא דגאולה והכי יש לך מינות וכפירה גודל מזה התוה"ק הבטחנו שאין ישראל נגאלין אלא בתשובה. והם מכחישים זאת ואומרים שמלכות של מינות ועקירת הדת הוא האתחלתא דגאולה וקיבוץ גליות וכבר כתב הרמב"ם ז"ל בהל' מלכים שאין אנו מתארים אל הגאולה בעבור שתהי' לנו אז חירות וממשלה, רק כדי שאז נהי' פנויים לעבוד את ה' ולדבקה בו במנוחה, וא"כ מלוכה זו העוקרת את האמונה והדת הוא היפך חקותינו האמיתית אל הגאולה, והאומר שהוא ההתאחלתא דגאולה כמו שהי' מרגלא בפומייהו של ראשי אגו"י בתחילת התייסדות המדינה, הוא רשע וכופר שאין כמותו.

ובזה יש לתמוה מאד על דברים מבהילים שנאמרו ע"י ראש ישיבת פונוביז הרא"מ שך שי' בדרשה לפני הבחירות בסיון שנת תשמ"א בהיכל התרבות בת"א ונדפס בשעתו ב"המודיע ודגלינו, וגם נדפס בס' השקפוחינו סוף ח"ה שעורר שם על הנצחונות של הציונים שאין לומר עליהם כוחי ועוצם ידי וכו' ושוב אמר בזה"ל: "ומעתה כשיהיו לנו יותר נציגים חרדים, הלא יצטרכו להתחשב אתם זהו הנצחון היחידי שיש לנו. והוא יותר מן הנצחון אשר היה בימים אלו,

כי באמת הוא אינו אומר כלום ואינו מבטיח על העתיד אלא בהשגחת ד' היא אשר עמדה לנו בזאת. אך אין זה קיומנו ומי הביאנו עד הלום, במה אנו קיימים רק כזה שאנו מתפללים שלש פעמים ביום "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", ותפלות אלו הם שעזרנו ולא נשתכח מאתנו ירושלים וארץ ישראל ורק בזכות זה יש לנו כח תביעה על ארץ ישראל, ומבלי זאת אין לנו פה לתבוע, שכן דבר אשר היה לפני אלפי שנה א"א לתובעו, וכך ראינו שכל המדינות שכבשו, אמריקא רוסיה נשאר תחת ידם ואין בכוחן של קודמיהן הנכבשים לתובע את ארצם, ורק אנו שמעולם לא הסחנו דעתנו מארץ ישראל יכולים לתובעה כי אין זהו תביעה גרידא של מה שהיה בעבר, והכל בא לנו בזכות עמידתנו ושמירתנו על התורה והדת "עכ"ל. וכדברים האלה דרש גם בכינוס לעולי רוסיא בשנת תשל"ג ונדפס בשעתו בהמודיע ובהשקפתינו ח"ג: שהציונים גזלו מאתנו את השם ציונים כי אנחנו הציונים האמתיים, כי איך זכינו לציון, רק בעבור שהתפללנו זה אלפיים שנה ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים ורק עינינו הגענו עד הלום, ודברים אלה מבהילים את הרעיון, כי איך אפ"ל על הצלחת מלכות המינות העוקרות את האמונה, וכבר העבירה על הדת רובא דרובא מהעולים אל ציון, כי כזה נתקיימה תפילותינו ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים, הכי הקיבוץ גליות הציוני הוא החזרת השכינה לציון, הלוא אדרבה הם במעשיהם גרשו את השכינה הקדושה מארה"ק מפלטיין של מלך ואמרו לקל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו, וחינכו לכפירה אלפי רבבות תינוקות מישראל, שעליהם אחז"ל שהשכינה שורה אצל תשב"ר, והם גירשו משם השכינה והאיך יתכן לומר על נצחונותיהם וקיבוץ גליותיהם וקיום מדינתם שבוה נתקיימה תפילותינו לאלפים שנה ותחזינה עינינו בשוכך לציון, ובעוה"ר עינינו לא ראו החזרת השכינה רק להיפך, והחזרת השכינה לציון יהי' רק כשתתבטל המדינה הציונית כעפרא דארעא, ויהי' שיהי' בקרוב בימינו מתוך רחמי הש"י שלא יוזקו נפשות ישראל באשמתם, ואז תשוב השכינה לציון מתוך רחמים רבים

גם מ"ש שרק בכח זה יש לנו כח תביעה על הארץ מן האומות. הם דברים מבהילים, הכי היהדות התרידית תובעת את הארץ מן האומות, והלוא זה ממש דברי הציונים והמזרחים, כי היהודים המאמינים בה' וכמשיחו אינם תובעים מן האומות כלום לפני הזמן נגד גזירת ה' על הגלות, וכמו שהודה גם בקריינא דאיגרתא דמתחילה הי' התייסדות המדינה שלא כדן שהי' בה העברה על השבועות, ואין אנו תובעים את הארץ מן האומות אלא אנו מתפללים בבקשות ותחנונים לפני אדון כל שיחננו ויחזרינו לציון ברחמים, והוא יוליכנו קוממיות לארצינו, ואשרו לא יושיענו וגו', לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ד' צבאות.

והוא הדבר אשר דיברנו אשר שורש טעותם של מחייבי הבחירות, הוא כעבור שלא השכילו להבין חומר האיסור של לקיחת חרות וממשלה בזרוע בשר לפני ביאת המשיח, ואדרבה כמה מהם רואים בעצם קיום המלוכה התגשמות תקוות הגאולה, ומזה באו לכלל טעות להתיר שותפות למינוח וכפירה ר"ל, ובדרשה הנ"ל נאמר שבזמנינו אין לך מצוה גדולה מזו מהשתתפות בבחירות, וע"פ דעת תורה האמיתית הוא להיפך כמו"ש רבינו ז"ל שאין לך עוון בכל התורה כולה חמור כזה שבזה נעשין שותפים גמורים לכל העבירות ועקירת הדת שנעשה ע"י המלוכה כמו שנתבאר לעיל בפ"א בראיות ברורות מש"ס ופוסקים, והוא להיפך ממ"ש עוד בדרשה ההוא שמי שאינו משתתף בבחירות יתבע ממנו הקב"ה לאחר מאה ועשרים שנותיו על ההחילול שבת שיש באילת ובבאר שבע, אף שמעולם לא הי' שם דאם הי' מצביע בבחירות היו הנציגים מונעים החילול שבת וכו', וע"פ דעת תורה הוא להיפך שהמשתתף בממשלת הכופרים נענש על כל פשעיהם לכל חטאותם אף אם לא נהנה מהם, כמבואר באדר"נ פ"ל וכרבינו יונה אבות הנ"ל עיי"ש, וממילא כל המשתתפים בבחירות נענשים על כל החילולי שבת ושאר עניני עקירות הדת הנעשים ע"י הממשלה בכל הארץ, כי הכל נעשה ע"י כח הממשלה והכנסת המורכב גם מכוחם של נציגי המפלגות הדתיות שנבחרו ע"י יהודים שומרי תומ"צ, ומה נורא ואיום הוא העוון החמור הזה, ובדרשה שדרש רבינו ז"ל בבני ברק בש"ק פ' מטו"מ שנת תשט"ו שלא מצא עוון חמור יותר מהשתתפות בכנסת ובבחירות.

### האיסור בנהול המלחמות למען המדינה

(ה) ועוד יש לתמוה ע"ד הקריינא דאיגרתא דאף אם לו יהיבנא לי' טעותי' שאין האיסור של העברה על השבועות רק בהתייסדות המלוכה ולא בקיום המלוכה אחרי שכבר נסייתה מ"מ אף לפי דבריו הרי בכל משך שנות קיום ממשלחם הרי הם מתגרים באומות באופן מבהיל, וכבר ערכו הרבה פעמים מלחמות עצומות עם הערביים אשר סביבותיהם, והחלטת המלחמות יצאו מכנסת המינים שכל החברים שבה אחראים להחלטותי', שהרי הכנסת הוא הנהגת העם והמדינה, והדתיים שביניהם תמכו בהתלהבות בהחלטות כל מלחמותיהם שלא כדת, הן במלחמות השיחרור בשנת תש"ח והן במלחמת סיני בשנת תשי"ז, והן במלחמת ששת הימים בשנת תשכ"ז, וכן במלחמת יהכ"פ בשנת תשל"ד, ובמלחמת לכנון בשנת תשמ"ב, בכל פעם תמכו הדתיים בכנסת המינים ובעתונות מפלגותיהם במבצעי המלחמות וההתגרות עם האומות, וקראו את המלחמות בשם מלחמת מצוה, ואת הנצחונות בשם ניסים מן השמים, וביותר במלחמת לכנון שאז היו הדתיים שבמפלגת אגו"י מן מרכיבי הקאלאיצע שהחליטה לצאת למלחמה בחנם, ובלי האגודאים לא הי' רוב בכנסת להחלטת הממשלה

לחייב המלחמה, והן המה שהכריעו את הכף לתמוך במלחמה זו שאחרי כן נחברר לעיני כל שלא הי' בה אז שום צורך ולא הועילה כלום רק לשפוך דם ישראל כמים, ולהרכות שנאת ישראל בעולם באופן מבהיל.

והכי בכל אלה אין כולם עוברים על השבועה שלא ימרדו באומות והכי יש שום היתר בעולם לערוך מלחמות עם האומות בעבור קיום מדינה לפני ביאת המשיח.

והרי מבואר בכתובות (דף קי"א) דהקב"ה השביע את כנסת ישראל השבעתי אתכם בנות ירושלים כצבאות או באילות השדה, שלא יעלו בחומה, שלא ימרדו באומות, ושלא ידחקו את הקץ, אמר הקב"ה אם אתם שומעין השבועה מוטב, ואם לאו אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה, וכ"ה במדרש שה"ש רבה ב', וכ"ה בתרגום יוב"ע בשה"ש באריכות דמלך המשיח משביע את ישראל מה דין אתון מתגרין בעמי ארעא וכו'.

ואמרו חכז"ל במדרש תנחומא פר' נח עה"פ צא מן התיבה עה"פ בקהלת ב') אני פי מלך שמור ועל דברת שבועות אלקים, אמר להם ריה"ק משביע אני עליהם שאם תגזור להם מלכות הרביעית גזירות קשות אל תמרדו עלי' בכל מה שהוא גזירת עליכם, אלא אני פי מלך שמור כל דבר שהיא דוברת עיי"ש, הובא בילקוט שמעוני בקהלת סי' חתקע"ח, וכ"ה במד"ר פר' דברים עה"פ פנ לכם צפונה, אם ראיתם אותו שמבקש להתגרות בכם אל תעמדו כנגדו, המתינו עד אשר מלך המשיח יבוא ויקים מה רב טובך אשר צפנת ליראיך עיי"ש, וכ' הרמב"ן פ' וישלח כמה שהתקין יעקב אע"ה את עצמו נגד עשו לדורון ולתפלה למלחמה, וז"ל: ויש כזה רמז לדורות כי כל אשר אירע לאבינו עם עשו יארע להם תמיד עם בני עשו, וראוי לנו לאחוז בדרכו של צדיק שנזמין עצמנו לשלש הדברים לתפלה ולדורון ולהצלח בדרך מלחמה לברוח ולהנצל עכ"ל, והוסיף ע"ז ברכינו בחיי שם אבל במלחמה א"א שנאמר השבעתי אתכם בנות ירושלים וגו', השביעם שלא להתגרות מלחמה עם האוה"ע, עכ"ל, וכ"כ בשלה"ק פ' וישלח ע"ש.

ובספר באר הגולה (מגאון א' מגולי ספרד) כתב בפכ"ה וז"ל: יודעים ישראל שאין הקב"ה חפץ עוד במלחמותיהם, ומעתה אם יערכו מלחמה שלא ברצון הקב"ה יפלו בחרב. כדכתיב אל תעלו כי אין ה' בקרבכם ולא תנגפו לפני אויביכם, ובחרו להם לפזר עצמם בד' כנפות הארץ כדי שיראו האומות שלא יעלה על לבם עוד מלחמה עמהם, וכ' עוד שם ואע"פ שיהי' להם בתוך זמן הזה אנשי גבורי חיל, אעפ"כ לא יערכו מלחמה מפני אהבת א"י עד שתחפץ עד שיהי' רצון השי"ת בכך וישלח להם המשיח, כדרך ששלח משה למצרים, וכיון

שראו ישראל כך לא בקשו ולא חשקה נפשם לצאת מן הגלות עד זמן ההוא שיהי' רצון השי"ת בכך עכ"ל עיי"ש, ובספר זכות אבות (למהרי"א גאלאנטי ז"ל) עמ"ס אבות במשנה דאל תתוודע לרשות וז"ל: כלומר להשביע השבועות כנגדם ולמרוד באומות ולצאת למלחמה כנגדם כמו שיעלו על לב אנשי פורטוגאל ורצו להרים ראש ולהרגם וללכוד המלוכה, והיה שם זקן אחד ושאל ע"י שם אחד והשיבוהו אם תעירו ואם תעוררו וכמו שפירש"י ז"ל ג' שבועות השביע הקב"ה אחת שלא ימרדו בהקב"ה, וז"ש אל תתוודע לרשות והיינו רה"ר לילית ובן זוגה ס"מ וע' שרים עכלה"ק, ועי' ביואל משה מאמר א' סי' ע"ה שכ' ע"ז דמבואר דאף שהי' אז גזירת שמד והרגו במיתות משונות ר"ל. והיה בכותם של ישראל להורגם וללכוד המלוכה, ואעפ"כ השיבו מן השמים שלא יעשו כן ששזה הוא מרידה בהקב"ה, עיש"ה.

וכן היה תמיד דרך אבותינו בשנות דור ודור, שאף שאומות העולם הצירו להם וגזרו עליהם גזירות קשות אכזריות, והרגום במיתות משונות, לא מעולם בהם זולת בני אפרים כמצרים שעברו ע"ז ונענשו בעונש מר ר"ל, וכבר האריך בזה בספר צרור החיים מאמר קץ הימין באריכות נפלא לבאר שכן הוא מן המקרא ומן הכתובים ומן הקבלה, שכן נהגו אבותינו מעולם ליתן למכה לחי ולא למרוד באוה"ע, אלא לחכות בעינים צפיות למרום עדי ישלח לנו ה' משיחו הולך תמים, וכ' שאף בימי מרדכי ואסתר אף אחרי מפלת המן אילו לא התחננו מרדכי ואסתר אצל המלך שישלח אגרות שניות לבטל הגזירה,, לא היו ישראל רשאים ללחום עם מבקשי נפשם שבאו ברשיון המלוכה, אף אם היו נהרגים על ידיהם, היו אסורים לעכור על השבועות, וע"כ הוכרחו מרדכי ואסתר לבקש רשות מן המלך שיהיו רשאים לשלוח יד במבקשי רעתם, ומחמת האריכות א"א להעתיק פה כל הדברים, ובספר דברי שאול (מבעהמ"ס שואל ומשיב ז"ל) פ' שמות הפליא את דבריו, וכ' שכן אנו רואים גם מאבותינו כמצרים כשפרעה נגש בהם ושחט שלוש מאות מילדי בני"י מדי יום ביומו, ואעפ"כ לא עלה בלבם למרוד כו אלא קבלו גזירת שמים באהבה, עיי"ש דברים נפלאים בזה, וע' שם גם בפ' פיקודי.

והנה מלבד האיסור הנורא שיש בזה בהעברה על שבועות הקב"ה, אשר לפי המבואר בספר נצח ישראל למהר"ל מפראג פכ"ד הוא ביהרג ואל יעבור ואפילו כופין ככפי' של מיתה אסור לעכור על השבועות עיי"ש, חוץ מזה הוא סכנה נוראה כפועל לקיום האומה, כמו"ש הרמב"ם ז"ל באיגרת חימן באריכות, שדברים כאלה מעלים חמת האומות עלינו ומצירים לנו, וכפרט מלכות ישמעאל אשר עליהם נאמר ומשמע ודומה ומשא, שצריכין לשמוע חירופיהם ולסבול



ולשתוק ולא להתגרות עמהם עיי"ש באריכות דבה"ק בזה, ואחכו"ל בפסחים קי"ח מי גרם להם לישראל שיחפזו בין האומות קרבות שהיו חפצים בהם, וכיאר במהרש"א בחא"ג שם דהיינו ע"י שהיו מתגרים עם האומות ולחמו עמהם בימי נבוכדנצר, וכין בבית שני בימי הכריונים, ולא שמעו לקול חכמי ישראל שציוו להשלים עם הרומיים, ועי"ז גלו עיי"ש.

וחכו"ל במגילה (י"ב ע"ב) אמרו שכנסת ישראל התרעמה על מרדכי ע"מ שהתגרה עם המן עיי"ש, ועי' עה"ג ועה"ת מסי' ל"ח ולהלן ביאור הדברים, ועי' בספורנו פר' וישלח עה"פ וירץ עשו וז"ל: נהפך לבו כמו רגע בהכנעותו של יעקב, כאמרם ז"ל שאחי' השילוני קלל את ישראל בקנה הנכנע לכל הרוחות, הן לו עשו כן בריוני בית שני לא היה נחרב בית מקדשינו, כמו שהעיד ריב"ז באמרו (גיטין נ"ז) בריוני דאית בן לא שבקינן עכ"ל, והיינו דאהני להו לישראל בכל ימי שעבודם בגלות שהכניעו א"ע לאוה"ע ולא מרדו בהם וכמו"ש בסה"ק נועם אלימלך ר"פ וישלח שבגלות אנו צריכים להיות נכנעים בפניהם ולקוראם אדונים, ולקבל גזירת הגלות באהבה עדי ירחם ה' עיי"ש, ובסה"ק מאור ושמשי פר' וישלח עה"פ ויצו את הראשון וגו', שבכל דור ודור ובכל הגלות כאשר יגלו בני"י בין האומות וירצו להרע להם ח"ו, תיכף כאשר יכנעו בני"י לפניהם ולא יעמדו כנגדם בתקיפות רק בדברי ריצוי ומקבלין עליהם עול גליות, ימתקו ולא יהיה ביכולתם להרע להם בשו"א ויכמרו רחמי האומות עליהם עיי"ש עוד בזה, וזה שעמדה לאבותינו ולנו בכל שנות גלותינו.

אבל לא כן עשו הציונים מיום הוסדה תנועתם התגרו באוה"ע באופן מבהיל, וכבר גרמו עי"ז לאבדון רבבות נפשות מישראל, וע' בשו"ת זכרון יהודא חאו"ח סי' קפ"ז שחכם עדיף מנביא הזהיר מראש על הסכנה הנוראה שהציונים ממיטים על עם ישראל ע"ש. וכ"כ הרבה מגדולי הדורות שעבר ובעוה"ר בזמנינו כל המפלגות הדתיות המה שותפים לפעולות הציונים להתגרות באומות וללחום עמהם בזמן הגלות, ומה ההיתר בזה אף לפי"ד הקריינא דאיגרתא.

### רציחות נפשות ישראל

§ חוץ מכל אלה האיך הותר להשתתף בממשלה המכניסה נפשות ישראל להריגה במלחמותיהם בעבור קיום המדינה, מדינה כזו שהודה שם בקריינא דאיגרתא שהתייסדותה הי' באיסור, וגם כתוב שם שהמדינה הוא גלות קשה מהגלות אצל האומות, והכי יש היתר לאכד אף נפש אחת מישראל בעבור קיום מדינה כזו, שאין בה חפץ לא להשי"ת ולא לכנסת ישראל.

ויתירה מזו, על סמך הכרעתם של מי מסכנים נפשות מישראל במלחמות רטובות מדם, על סמך כנופיא של כופרים מופקרים שכבר הפקירו רבבות נפשות

בחנם אך ורק למען תאוות נצחונם, והרי אף בימי הבית לא הותר ליכנס למלחמה במלחמת מצוה רק ע"פ הכרעת המלך והב"ד של ע"א ואורים ותומים וכהיום שאין לנו כל זה אין לנו רשות לנהל שום מלחמה, כמו"ש בנוב"י מהדו"ת חאה"ע סי' קכ"ז ובחת"ס חאה"ע סי' קנ"ה ע"ש, והכי יש הו"א בעולם שעל סמך הכרעת דעתם של מופקרים וכופרים יש היתר לכופ בנ"י ליכנס למלחמה שיש בה סכנה, והלוא בכמותם אחז"ל בפסחים דף מ"ט שאפי' להתלוות עמהם בדרך אסור שאם על חייו לא חס על חיי חבירו עאכו"כ וחשודים המה על שפיכות דמים וכ"ש במלחמה שיש להם תאות הנצחון בדרך המופקרים הכי יש היתר לתמוך במלחמותיהם של כדת, ולהיות שותף בממשלת רוצחים גמורים.

וכבר אמר בשעתו הגאון ריז"ס מבריסק זצ"ל שכל השותפים בממשלה המה שותפים לרציחה הנעשית ע"י המלחמות בעבור המדינה, כי וודאי אין שום היתר לאבד אף נפש אחת מישראל בעבור קיום כל המדינה, וכוודאי שלא הותר לסמוך על הכרעת מופקרים ופוקרים כאלה לאבד נפשות ישראל, וכל חברי הכנסת הדתיים המה שותפים לרציחה בעו"ה ובמלחמת לבנון היו החה"כ האגודאים מהתומכים הנלהבים של המלחמה ההוא שנתברר אח"כ למפרע שהי' לגמרי בחנם, וראש הכופרים הודח אח"כ מממשלתו בעבור זה, ואעפ"כ תמכו כולם בהמלחמה ובתוכם נציג הראשי ישיבות שהי' תומך בהמלחמה כמו כל חבריו, וידיהם דמים מלאו, והקולר תלוי בצווארם ובצוארי משלחיהם לכנסת.

### סתירת האמתלאות בענין המלחמות

ז' ומאוד יש לתמוה ע"מ שכתב בספר ב"ה וז"ל: וגם ההשתתפות בממשלה אין בהם משם העברה על השבועות ואינן גורמות סכנה, שהרי אם תהי' חלילה מלחמה חדשה בעל כרחינו נהי' מוכרחים לקחת בה חלק ואפילו מדעתינו ומשום חובה דהבא להרגך השכם להרגו, ואדרכה עד כמה שתהי' דעתינו נשמעת, נשתמש בזה שיוותרו על נצחונות כדי למנוע דמים ומלהתגרות במלחמה עכ"ל, ובאמת המציאות האמיתית הוכיח כמאה עדים שלא כן היו פני הדברים, שכמעט בכל המלחמות שניהלו הציונים היו הם המתגרים למלחמה ומהם התחילו המלחמות, כי קרבות יחפצו ולא בשלום כמו"ש המהרש"א בפסחים קי"ח על הבריונים, והדתיים שכיניהם לא התנגדו להמלחמות כי אם תמכו בהם בכל התלהבות, כאשר יראה הרוואה בעתונות הדתיים מימים ההם, ועל סמך כנופיית אפיקורסים מופקרים התירו להפקיר דם ישראל ולהתגרות במלחמות עם האומות, וביותר במלחמת לבנון בשנת תשמ"ב היו הדתיים

ממרכיבי הממשלה והי' להם דעה בהחלטות הממשלה והיו חברים גם בהוועדה לענייני חוץ ובטחון ואעפ"כ לא התנגדו כלל להחלטת המופקדים שביניהם לצאת למלחמה, שבמלחמה זו נתברר אח"כ בעיני כל שהי' מלחמה בחנם וללא הועיל ובעצמם נסוגו אחור מכל מה שכבשו וכן בשאר מלחמותיהם כמו מלחמת כיבוש סיני ומלמת ששת הימים כבר נודע לכל במשך השנים, שהציונים היו המציתים את אש המלחמה, ולא הי' הכרח כלל לצאת למלחמה ולא הועיל להם כלום רק לרציחת אלפי נפשות ישראל ר"ל.

ובכל המלחמות האלה תמכו הדתיים עם מנהיגיהם, ולא הי' בכ"ז שום ג"מ בין הכת הנקרא הפלג הימני של מחנה בני הישיבות (שהן כהיום מפלגת דגל התורה) לבין שאר הכחות שביניהם כי אף אלו התומכים בשיטת החזרת השטחים למען השלום גם הם אינם מוותרים על גבולות המדינה שלפני הכיבוש בשנת תשכ"ז, ועלי' הם נאמנים כמו הציונים, ודעתם שיש ללחום עם האומות בעד המדינה, אלא ששיטתם הוא כמו שיטות המפלגות השמאליות מן הציונים כמו המערך ואביזריהו שיש לוותר כמה שטחים בעד שלום המדינה הציונית, וככה הוא גם שיטתם של אנשי מפלגת דגל התורה, אבל על עצם המדינה הציונית אינם מוכנים לוותר אף במקום סכנ"פ.

ובאמת שע"פ דעת תורה אין דברי ספר הנ"ל צודקים כלל, שאף אם הי' המצב בבחי' הבא להרגך שהשונאים היו המגרים את המלחמה נגד המדינה ג"כ אין לנו רשות ללחום עמהם בעבור קיום המדינה כי הרי כל המלחמות הם אך ורק בעבור קיום מדינת השמד והכפירה שכל רגע ורגע שהוא קיימת הרי הוא מרד וכפירה בה' ובתורתו, ומעברת על הדת ריבוא רבבות נפשות בנ"י, והכי יש הו"א בעולם שמוחר להכניס בסכנה אף נפש אחת מישראל למען מדינה זו וכמו"ש בזה באריכות בסה"ק עה"ג ועה"ת סי' מ"ד ע"ש.

ובלא"ה אין לנו רשות ללחום עם האומות בזמני הגלות אף כשהם מתחילים ללחום עמנו, וכמו שהבאתי לעיל מס' צרור החיים שהוכיח כן מימי מרדכי ואסתר שעד שלא קיבלו רשות מאחשוורוש ללחום נגד מבקשי נפשם, לא היו רשאים לצאת במלחמה עם האומות שהיו מוכנים לרצחם ע"פ אגרות המן אף שכבר הי' אחרי מפלת המן וגדולת מרדכי ואסתר, אעפ"כ לא הותר לבנ"י ללחום עם מבקשי נפשם עד אשר התנפלו מרדכי ואסתר למלך אחשוורוש שיתן רשות ליהודים לעמוד נגד מבקשי נפשם, והיינו משם שנשבענו שלא למרוד באומות בימי הגלות אף כשהם באים להרגינו וכן הביא בס' דברי שאול ראי' מהנהגת בנ"י בימי פרעה אף שרצחום נפש בכל יום ויום, אעפ"כ לא מרדו נגדו מאחר שנשבענו שכנ"י בגלותם אסורים ללחום עם האומות, וכן יש ע"ז

עוד הרבה ראיות לא יכילם הגליון, ומה שמבואר בסי' שכ"ט ענין שלוחמים עם האומות שם המדובר במלחמה נגד שודדים המתנפלים על יהודים ולא במלחמה נגד מלוכות, וכן אין המדובר שם כשמסכנים ומפקירים נפשות ישראל רק מצילים אותם, אבל מלחמה עם האומות בימי הגלות לא מצינו בשום מקום, רק כשהם בגלותם בתוך אומה אחת והאומות נלחמים ביניהם אז יש אפשרות שיצטרפו בנ"י בחיילי האומות ע' ב"ח או"ח סי' רמ"ט עייש"ה, ולא זולת וכ"ז היפך ממ"ש בס' הנ"ל שחייבים ללחום עם האומות משום הבא להרגך השכם להורגו, ומכל הנ"ל מבואר שדעת תורה הוא להיפך, ובלא"ה אין המצב בכחי' הבא להרגך, מאחר שכל המלחמות הם בעבור המדינה שגזלו הציונות מהם, ואם מותרים על המדינה לא יהי' שפיכת דמים וברור שע"פ התורה אין שום היתר להפקיר אף נפש אחת בעבור כל המדינה האסורה הזו.

**שאר האיסורים שיש בהשתתפות במלוכה ובכניסה לבית מינים**  
(ח) ועוד יש לתמוה ע"ד הקריינא דאיגרתא, אף לפי שיטתו שנדמה לו שדחה דברי רבינו, בענין השלש שבעות וכ' שזה עיקר טענת רבינו אבל יש לתמוה מאד שלא מצא לנכון להשיב על כל שאר דברי רבינו והלוא רבינו האריך עוד בכמה וכמה איסורים חמורים שיש בהשתתפות במלוכה זו שהן כולם ביהרג ואל יעבור, כמו מ"ש ביו"מ מס' צ"ח ולהלן לבאר שיש במלוכה זו עוון עבודה זרה כמה שמקיימים ומחזיקים את בתי הע"ז וכל מיני כתות של ע"ז בא"י, וענין זה מבואר בתורה ובדבר חכז"ל בכמה מקומות, ואין הותר להשתתף לכנסת שהוא המלוכה וההנהגה של הארץ והוא אחראית על כל זה, ועי"ז יש לכל המשתתפים בבחירת חלק בעוון החמור של עבודה עבודה זרה ר"ל, שהוא בזמנינו מילתא דלא שכיחא שיהודי יעבוד ע"ז וע"י השתתפות במלוכה זו כל הבוחרים עוברים בעבירות ע"ז ממש רח"ל, וע"ז לא השיב כלום.

וכן מסי' ק"א ולהן האריך רבינו מהאיסור הנורא להיות חלק בממשלה המחוקקת חוקי הערכאות על עם ישראל, שאין לך הרמת יד בתורת משה וחירוף וגידוף גדול מזה, וכל החברים שותפים הם בהנהגה זו הכופית חוקי הערכאות על עם ישראל, וזה יסוד הכנסת שאינה מכירה בסמכות התורה והם נשבעים אמונים לכנסת זו, וכן מה שהאריך רבינו מסי' ק"ה ולהלן באיסור כניסת לבית מינים שאמרו חז"ל בשבת דף קט"ז דאפילו במקום סכנה הוא אסורה, בפרט במקום שיש לחוש לאמשוכי אבתרייהו, ואפי' במקום ספק אמשוכי כ' במהר"ם שיק או"ח סי' ש"ד שהוא ביהרג ואל יעבור.

ועוד ביאר שם באריכות דבמקום שע"י כניסתם מביאים עילוי וחשיבות לכח המינות אסור ליכנס לכו"ע אפי' במקום סכנה, וכע"ז כתב גם הגר"א

וואסערמאן ז"ל במכתבו להגרא"ז מעלזר ז"ל (נדפס בס' ילקוט מאמרים ומכתבים דף קנ"ג) ע"ד השתתפות עם בקהלת הוועד הלאומי הציוני ז"ל: וכל המשתתף עמם ה"ה מסייעם, אם בתמיכת כסף, או בהרמת האבטוריטט שלהן, או בשניהן יחד, ולבד איסור ההתחברות, שהיא הלכה מוסכמת באין שום חולק עליה — זולתי המזרחי — אבל בג"ד א"צ לדון מטעם זה, אלא המסייעם באיזה אופן שהוא יש לו חלק ממש בכל מעשיהן להרבות כפירה ופריקת עול, ואחרי כל אלה, הנשאר מקום להסתפק אם מותר להתחבר עמהם, והרי שנינו (ת"כ ורש"י ויקרא ה', י"ז) ענש הכתוב את הנטפל לעוברי עבירה כעוברי עבירה, ומה שכתב אדוני כי כונת המתחברים לש"ש להציל מה שאפשר להציל, והיינו כמ"ש (הוריות י:) גדולה עבירה לשמה, אבל כבר אמר הגאון בעל נפש החיים כי לא לנו להשתמש במדה הזאת למעשה, והלא כבר העידו ז"ל (עבודה זרה יח:) אם הלך סופו לעמוד, ואם עמד סופו לישב ואם ישב סופו ללוך, וכל האמתלאות שבעולם אין בכחן לסתור עדותן המאוממתת גם מהנסיון על כל צעד ושעל למי שעינים לו לראות, והלא זו היתה טוענת המזרחי מראשית הוסדו, כי כונתו להחזיר למוטב את הטועים, וצא וראה מה עלתה בידו, כי נעשה גשר לעוברים ולא לשבים, ובודאי ידוע לאדוני דעת כל הגדולים מדוד הקודם פה אחד אודות המזרחי, ועכשיו אכשר דרא, אתמהה עכ"ל.

וכמובן שכל הטענות הללו שייכים במדה יותר מרובה בדבר ההשתתפות בכנסת המינים, שע"י השתתפות הדתיים עמהם הרימו כבוד מלכות המינות בעיני כל העולם, וזה איסור חמור מאד שהוא ביהרג ואל יעבור, כמו"ש רבינו ביוא"מ, והאריך לבאר כמה איסורים ומכשולות הבאים ע"י השתתפות הדתיים במלוכה והראה מקור לכל דבר בדברי הש"ס והפוסקים ועל כל אלה לא השיב בקריינא דאיגרתא כלום, רק החליט בפשיטות שאין שום בזה איסור רק מצוה רבה, וזה תמיה רבתי ואין קץ לפלאה.

### איסור דאין נושאין ונותנין עמהם

**ובס'** פרשת הכסף ביארנו בס"ד שיש בזה עוד איסור חמור נוסף דהרי קי"ל בע"ז דף כ"ז והוא מתוספתא פ"ב דחולין דאסור לישא וליתן עם המינים ופירשו התוס' להאריך עמהן — בדברים פן ימשכוהו, ובפסקי התוספות כתוב בזה הלשון: לא ישא ויתן עם המינים מתורתן דאתי לאמשכו, ובחידושי הריטב"א כתב ז"ל: אין נושאין ונותנין עמהן אפילו משא ומתן של דברים, וכן הוא בתלמידי רבינו יונה שאף בדברים בעלמא אסור, ובספר מעשה אברהם (חאו"ח סי' כ"ז) האריך בזה דכשמפלפלין בתורתן אסור לכו"ע, ואפיל בסתם דברים ג"כ יש אוסרין, וזה אף במין עכו"ם ובמין ישראל יש לומר דכו"ע מודי

דאסור אפילו בסתם דברים, ע"ש שהאריך בזה, ולפי מה שביאר כשמלה בס' אהלי יוסף הלכות צדקה דבנו"נ עמהם לקבל מהם תמיכה יש בזה משום לישא וליתן עם המינים דאסור עד למסירת נפש, דנו"נ זו במתנה הוא וודאי יותר מבמכר ושאר דברים ואיקרוכי דעתא בזוזי וכו' ואיסור זה הוא ביהרג ועל יעבור, וא"כ הם שמדברין עמהם יום ולילה אפילו אם יהיו מתווכחין עמהם רק בענינים הנוגעים לדת תורתנו הקדושה אעפ"כ הוא איסור חמור, דהרי מתווכחין עמהם בחוקיהם ומשפטיהם המלאים כפירה ומינות, וכ"ש דהאמת הוא דמדברים עמהם תמיד ענינים שונים הנוגעים להמדינה ובעיקר מדברים בענינים הנוגעים לקבל תמיכה מהם אשר בזה דמדברים עמהם תמיד וודאי דיש חשש אמשוכי אבתריהו.

ועי' במד"ר (בקהלת פ"א) עוה"פ (קהלת א' ח') כל הדברים יגעין, דמייתי עובדא בר' יהודה בן נקוסא שהיו המינים מתעסקין ומפלפלין עמו ואמר להם שיגמרו ביניהם שמי שינצח את חבירו יפצע מוחו בקורנס והוא נצח אותם ופצע מוחיהו, ואמרו לו תלמידיו רבי סייעוך מן השמים ונצחית [פי' המתנות כהונה: דאל"כ לא היית כדאי להנצל מהם כיון שעברת על הרחק מעליה דרכך] ואמר להם ועל מגן, לכו והתפללו על אותו האיש ואל אותה החמת שהיתה מלאה אבנים טובות ומרגליות אבל עכשיו מלאה פחמין [פי' המת"כ: שבזה קבל עונשו ע"ש], ואם בארזים נפלה שלהבת מה יענו אזובי קיר המפלפלים תמיד עם המינים. ועי' באבות דר"נ (פ"ב) הרחק מעליה דרכך וגו' (משלי ה' ח') זו אפיקורסים, שאומרים לו לאדם אל תלך בין האפיקורסים ואל תיכנס לשם שמא תכשל בהם, ואם אמר בוטח אני בעצמי שאע"פ שאני הולך שם איני נכשל בהם, תלמוד לומר כל באיה לא ישוכון ולא ישיגו אורחות חיים (שם ב' י"ט), עכ"ל.

ועוד קיי"ל בסנהדרין (דף ל"ח:): דאסור להשיב לאפיקורס ישראל דפקד טפי. וכתב הרמב"ם בפירוש המשניות (אבות פ"ב מי"ד) דעל כן אסור לדבר עמו שאין לו תקנה ואין לו רפואה שנאמר כל באיה לא ישוכון וגו', וכן פסק הרמב"ם בספר היד (בפ"ב מהל' עכו"ם הל' ה') יעו"ש, ועי' בספר על הגאולה ועל התמורה (בהקדמה וסי' ט"ו) מש"כ בזה, וחברי הכנסת עוברים על זה תמיד ואין על זה שום היתר, ובאמת נמשכו אחריהם לגמרי, וכל דבריהם מלאים ציונות ולאומיות כמו שביאר והוכיח בסה"ק ויואל משה (ח"א דף קמ"ז) ענין זה באריכות, שכל מי שיש לו מוח בקדקדו יוכל לראות עד כמה נמשכו אחרי הציונות עבור שנתחברו עמם ורוצים למצוא חן בעיניהם.



## פרק ד'

## קידוש ה' או חילול ה'

(א) הנה עיקר יסודו של הקריינא דאיגרתא לחייב את השחתפות בבחירות הוא משום קידוש השם, שיתרכו המצביעים לרשימה חרדית של שומרי תומ"ץ, ורעיון זה כפל ושלש כמ"פ במכתביו, וז"ל בס' ר"ה ומה שטען מצד חה"ש ח"ו, אין כאן חילול ה' רק קידוש ש"ש ומצביעים בפירוש על נכח שיתבע שמירת התורה ושזהו עיקר פרוגרמא שלו ואשר באמת עשו כבר כפי כוחם למחות כפי האפשרי על כל מה שהוא נגד תורה"ק, ובכלל ענין חה"ש משתנה מזמן לזמן כי יסוד עון חה"ש הוא שע"י זה ילמדו בנ"א לזלזל ח"ו בכבוד תוה"ק ומצוותי' ובנד"ד הצלה הוא וכבוד שמים מתרבה ע"י שיש רוב דורשים במפורש לשמירת תוה"ק עכ"ל וכ"כ בס' וז"ל ההצבעה לרשימת החרדים היא הצהרה קבל כל העולם כי אנחנו נאמנים להשי"ת ולתוה"ק ושזהו עיקר דרישתינו וחליתינו ויש בזה משום קדוש ש"ש ברבים.

והנה טרם שנבאר אשר ע"פ החורה הוא ממש להיפך שיש בזה ענין חילול השם עצום שאין דוגמתו נבאר שבמכת"ה אין כל דבריו מותאמים כפי המציאות האמיתית להבקי במצב הדברים ולזה אעתיק לשון קדשו של רבינו בשו"ת דברי יואל חיו"ד סי' צ"ה שע"פ דבריו נסתרים בטוטו"ד כל דברי הקריינא דאיגרתא וכל משכיל על דבר אמת יבין ויודה על האמת, ושפתים יושק משיב דברים נכוחים, וזל"ק "ותמה אני מה שכתב שאם ילכו כל היראים להבחירה יראו שיש הרבה שומרי הדת ויתחשבו עמם, הלא אדרבה אם ילכו כל היראים ואפילו אם יבואו עי"ז עוד איזה אנשים מהיראים להכנסת אבל יותר ממאה שבצירי הכנסת המה מינים ואפיקורסים ומתכוונים להעביר על הדת והיראים יתבטלו במיעוטא דמיעוטא, כי לנגד דתוה"ק כל המפלגות בעצה אחת ואינם מתחשבים במיעוט שומרי הדת היושבים שמה, כאשר העיד הנסיון ואדרבה היראים הנכנסים לבית המינות ר"ל נכנסים לעולם בפשרות בעיקרי דתה"ק, כי להיושב שמה אי אפשר בענין אחר כי כל התיסדות המדינה חוקיה ומשפטיה בדיני ממונות ודיני נפשות ועריות המה חוקי עכו"ם ובכל בתי החינוך של כל המפלגות מרכים מינות ואפיקורסת בישראל וכל הנכנס לישב באותו הכנסת הוא נעשה שותף לכל אלו העבירות הנוראות ר"ל ובע"כ עושה פשרות והיתרים בעיקרי התוה"ק ועוד נחלש כח היראים בזה, ואומרים הלא יש לכל היראים צירים בהכנסת ובטלים במיעוטם ואין להם טענה עוד, וגם שבעצמם מוותרים שם על גופי התורה ובטלים במציאות וסהדי שיקרי אאוגרייהו זילי, משא"כ אם היראים יתיצבו על מעמדם לעשות כדת וכהלכה שלא ליקח חבל בחברת המינים ר"ל, ולא יוותרו על עיקרי התורה הנה בזה יראו שיש הרבה יראים בהמדינה שאינם רוצים להתבטל בחברת

המינים וידעו שעדיין יש כח התורה בהמדינה, ולמה ניזיל בתר סברא הפוכה, וכבר אמרתי כן בבחירה הראשונה אבל רבים טעו אז בזה כי לא ראו עדיין המצב אבל עכשיו שכבר העיד הנסיון שלא תקנו כלום אלא אדרבה הי' קלקול נורא במה שידעו כל העולם שיש שומרי הדת ביניהם והיה להאפיקורסים חיזוק עצום מזה, וכרוב הזמנים גם אלה שומרי הדת שישבו בהכנסת היו מחפים עליהם כי הוכרחו לישא חן בעיניהם גם לתרץ עצמם בהשתתפותם בדרכם בעוה"ר ואין לך משפחה שיש בה מוכס שאין כולם מוכסין שכולן מחפין עליו ושוב אין מקום לטעות עוד בזה.

ולפלא האין גברה הסט"א לסמות עינים כל כך ולילך גם עכשיו להבחירה, והלא המסיתים והמדיחים של הנוצרים הנקראים מיסיאנערין אילו היו משתתפים עמהם שומרי הדת מישראל היו עושים הרבה טובות לישראל, גם היו מסייעים לישראל בהרבה מקומות לשמור כמה גופי תורה, אף על פי כן לא היה עולה על הדעת לעשות עמהם איזה התחברות בשו"א שבעולם שנראה ח"ו כמודה בע"ז אף שהיה טובה לשמירת התורה"ק בהרבה עניינים, וא"כ אלה המינים המסיתים ומדיחים למינות ואפיקרוסת ר"ל, שזה גרוע הרבה מע"ז כמבואר בגמרא (שבת דף קטז ע"א ר"ה דף י"ז ע"א ע"ז דף כ"ו ע"ב כ"ז ע"ב חולין דף ה' ע"א) וברמב"ם ובשאר פוסקים והמשתתף עמהם מודה לשלטון המינות והאפיקורוסות הגרוע ממורה בעבודה זרה, אם כן להשתתף בהכנסת שלהם חמור הרבה יותר מלהשתתף עם המיאסיאנערין, וקל וחומר שאין בזה שום תיקון אלא קלקול עצום עכל"ק.

ובזה יש תשובה על כל דברי האיגרת הזאת הנ"ל, כי אדרבה נהפוך היא כי אף אם יתרבו המצביעים לרשימה החרידית, הרי הם בטלים במיעוטא בתכלית המיעוט לפני הרובא דרובא מהכופרים, וא"כ אדרבה עם ההצבעה בבחירות הרי הם מבליטים בעליל שהיראים הן המיעוט ומתבטלים ברוב, משא"כ אם אין אנו מתערבים עמהם בבחירותיהם וכנסיותיהם אזי היינו עומדים על מעמדינו כחומה, ואין אנו נכנסים לגדר התערבות עמהם כלל, אזי אין אנו מתבטלים כנגדם ואנו יכולים ללחום נגדם ביד רמה, וכעין ההלכה הפסוקה שדבר הניכר והקבוע בפני עצמו אינו מתבטל ברוב אף אם הוא מועט כלפי הרוב משא"כ אם הוא מתערב בתוך התערבות הרי הוא בטל ברוב, וא"כ אדרבה יש בזה חילול שם שמים עצום ולא קידוש שם שמים.

ויתירה מזה הרי המציאות הוא בעו"ה, שכל המפלגות הדתיות תומכים ברעיון המדינה הציונית, ובכל פעם מביעים נאמנותם להמדינה ונשבעים אמונים להמדינה, ותומכים בהתלהבות במלחמות הציונים עם שכיניהם הערכיים

ובהתגרותם עם כל מלכי אוה"ע, א"כ בכל מה שהמפלגות האלה מתרבות והולכות, הרי החילול השם כפול פי כמה לפני כל האומות, בראותם שכל כך הרבה יהודים שומרי תומ"צ תומכים בהמדינה הציונית ובמלחמותיהם שלא כדת.

וגם כי כו"ע רואים אשר הנציגים הדתיים בכנסת כל תכלית מאמציהם הוא להשיג משרות של כבוד בכנסת המינים והכנסות של ממון להם ולמפלגותיהם, ובעבור זה המה מתרועעים תמיד בינם לבין עצמם ועם שאר המפלגות, ובעבור כך נעשו מבוזים ושפילים גם בעיני נותני לחמם מימם פשתם וצמרם, כמאמרם ז"ל בסנהדרין דף כ"ט סהדי שיקרי אאוגריהו זילי, וא"כ כל כמה שיתרבו התומכים החרידים במפלגות הללו, הרי יוגדל החיה"ש פי כמה לפני כל העולם, בראותם כ"כ הרבה יהודים חרדים המתמכרים להמינים ומתאמצים להשיג פירורים ממונם וכבודם של עוקרי הדת, ואדרבה אלו שמתבדלים כליל מהם ומהמונים ואין מתערבים מהם ליהנות מרכושם וכבודם, ועומדים כחומה ללחום במסירת נפש למען הדת, הן המה המקדשים ש"ש בכל העולם, וכל מה שיתרבו הנמנעים מלהשתתף בבחירות הטמאות לכנסת המינים, בזה מתרכים מקדשי ש"ש בעולם.

והנסיון העיד ע"ז ביותר אחרי הבחירות האחרונות בהאי שתא שהצליחו הדתיים להגדיל מספר המשתתפים בבחירות לטובת המפלגות הדתיות (והי' זה חוצאה מהמריכות הפנימית שבניהם). וע"י כח הנצחון נתגבר כל כת לעצמו ע"י המחלוקת שלא לש"ש כיודע, וע"כ נתרבו הנציגים הדתיים בכנסת, ואעפ"כ כל מודה על האמת יודה שלא נחקדש בזה שם שמים יותר, רק להיפך התוצאות הוכיחו שלא הי' מעולם עדיין חילול שם שמים יותר מזה מחמת כמה טעמים ראשית אחרי נצחותנותיהם נתברר שהדתיים הם הקו המאזניים להרכיב השלטון ומבלעדיהם לא הי' אפשרות לשום מפלגה להרכיב ממשלה, והדתיים נטו להרכיב ממשלה עם מפלגת הליכוד, שהן המה מן הגרועים שבהציונים המתגרים באומות, ואין רוצים לוותר כלום אף בעד השלו' למנוע שפיכת דמים, ונתפרסם לפני כל האומות בכל העתונות שבעולם ובכל הראדיות והטעלוויזיות בעולם, שהדתיים בא"י דעתם נוטה לשיטות הנגרות באומות המונעים את המו"מ לשלו' עם הערביים, ונתחלל ש"ש בפני כל העולם, וכו"ע ראו נאמנות הדתיים למדינה הציונית, וכמתוקנים שבהם לא היו רק כמקולקלים שבהם, כי נתחברו לחמוך במפלגות הציוניות הגרועות ביותר ומלבד העוון החמור שיש בהעברה על השבועות סיכנו בזה את כל בני"ב בכל התפוצות והכי יש לך חילול ש"ש גדול מזה.

גם נתברר כעת לעיני כל שפלות ערכם של מפלגות הדתות, כאשר עיקר

חביעותיהם מהמפלגות הגדולות בשכר השתתפותם לממשלה היו ענינים של משרות של כבוד וממון, ובעבור זה התרצחו המפלגות הדתיות ביניהם להשיג יותר משרות בממשלת הכופרים, וכל כת לחמה להשיג יותר מחכרתה וכל עיניהם היו תליות רק להשיג משרות המכניסים להם ולמוסדותיהם בצע כסף, ובעבור זה חירפו וגידפו אחד לחבירו בפני כל העולם, ובזה ביזו את כל שומרי התורה וחיללו ש"ש באופן מבהיל בעיני החפשיים, וזה גרם להם שראשי הכופרים הכירו שא"א להרכיב ממשלה עם הדתיים השפלים האלה וע"כ התפשרו שני המתנגדים הגדולים מהמפלגות הגדולות בינם לבין עצמם להרכיב ממשלה בלי הדתיים, וכמו עמון ומואב שעשו שלו' כדי ללחום עם ישראל, כן התפשרו הרשעים האלה משני הצדדים בין לבין עצמם כדי לדחות את הדתיים, וביטלו את כל הבטחותיהם למפלגות הדתיות, וכל הנצחון הגדול נהפך לכשלון נחרץ, ולא נשאר להם להדתיים מכל הנצחון המר רק השנאת הדת הגדולה שבעירו בלב כל החפשיים בהמדינה ובכל העולם, שזה הוא תוצאה ישרה מתביעותיהם הגדולות למשרות בממשלה וגם בעבור התביעה המגוכחת להכניס התיבות גיור כהלכה בחוק השבות שבאמת שאין בזה תיקון כלל רק קילקול עצום כנודע ואכמ"ל, ובזה הציתו את חמת כל הכופרים והפושעים שבדורינו בכל העולם, ומחמת קנאתם ושנאתם לשומרי תורה כ"ש דפקרי טפי באופן מבהיל והוסיפו שנאה על שנאתם לדת תוה"ק ולשומרי התורה, ומי יודע איזו גזירות רעות יגזרו כעת ח"ו על ד"ת, וכפרט לפי המצב דהאידינא שאין להם שום התחייבות להדתיים.

וכבר נשמע קולם של הפושעים התובעים גיוס בני הישיבות, שזה תוצאה ישרה מהוראות ראשי הישיבות לסגור את הישיבות לפני הבחירות כדי להרכות בוחרים בבחירות הטמאות, ובזה נתנו חרב בידי שונאי הדת להכרית הישיבות ח"ו, כאומרם אם למען הפוליטיק מותר לבטל ת"ת למה לא יבטל ת"ת ללחום בעבור קיום המדינה, וטוענים עוד שמאחר שהמפלגות הדתיות תומכות במפלגות המתנגדים לשלו', א"כ יהיו הם הלוחמים בקרב על שדה המערכה, ולא יפקירו את דם החיילים החפשיים בעבורם, וכעת יכול כ"א לראות בחוש את הצרה הגדולה שנגרם לנו ע"י נצחון הדתיים בבחירות, כי שטנא נצח ליצא מזה חילול ש"ש עצום, ומי יודע לאן יגיעו התוצאות מן שנאת הדת שהבעירו בלב הפושעים למיניהם, ומי יודע מה יולד יום, כי הרשעים כים נרגש השקט לא יכלו, והעיר עליהם שהע"ה במשלי (כד — טו) כי לא ישנו אם לא ירעו ונגזלה שנתם אם לא יכשילו, ד' ישמרנו מהם ומהמונם.

ועכ"פ הבקי קצת במצב הענינים יראה ויבחין שהמציאות האמיתי הוא

ממש מהיפך להיפך ממ"ש בקריינא דאיגרתא, כי ע"י ריבוי המצביעים לרשימות החרדיות, לא יצא קידוש ש"ש, רק להיפך שנגרם מזה חילול ש"ש שאין דוגמתו, והוא המקור והשורש פורה ראש ולענה להכביד את מצב הדת בא"י.

### דין קידוש השם וחיה"ש ע"פ התורה.

(ב) עד כאן ביארנו לפי מש"כ הדברים לפי המציאות, וכעת נברר אשר ע"פ דעת תורה המבואר בש"ס ופוסקים, אין שחר כלל לדברי הקריינא דאיגרתא שיש בהשתתפות בבחירות משום קידוש השם, כי אדרבה ע"פ התורה אין לך חילול השם גדול מזה, והמונע מלהשתתף בבחירות הוא המקדש את השם.

הנה מצות קידוש השם מבואר בכתוב ונקדשתי בתוך בני ישראל, וביאר הרמב"ם ז"ל בספר המצוות מצו' ט' גדרי המצוה בזה"ל: "היא שצונו לקדש את שמו והוא אמרו ונקדשתי בתוך בני ישראל. וענין זאת המצוה אשר אנחנו מצווים לפרסם האמונה הזאת האמתית בעולם ושל לא נפחד בהיזק שום מזיק ואע"פ שבא עלינו מכריח לבקש ממנו לכפותנו שלא נשמע אליו אבל נמסור עצמנו למיתה ולא נתעהו לחשוב שכפרנו אע"פ שלכותינו מאמינים בו יתעלה. וזאת היא מצות קדוש השם המצווים בה בני ישראל בכללם רוצה לומר התרת עצמנו למות כיד האנס בעבור אהבתו יתעלה וההאמנה באחדותו כמו שעשו חנניה מישאל ועזריה בימי נבוכדנצר הרשע כשצוה להשתחות לצלם והשתחוו לו כל ההמון וישראל בכלל ולא היה שם מקדש שם שמים, אבל פחדו הכל והיתה בזה חרפה לכל ישראל על אשר אבדה זאת המצוה מכללם. ולא נצטוה זאת המצוה אלא לכמו המעמד המפורסם הגדול ההוא אשר פחד ממנו כל העולם, ולהיות פרסום היחוד בזה יעד השם על ידי ישעיה שלא תשלם חרפת ישראל בזה המעמד ושיראו בהם בחורים בעת ההיא הקשה לא יפחידם המות ויתירו נפשם ויפרסמו האמונה ויקדשו את השם ברבים, כמו שהבטיחנו באמרו לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו כי בראותו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמי וגו'. ולשון ספרא על מנת כך הוצאתי אתכם מארץ מצרים על מנת שתקדשו שמי ברבים.

הרי דברי הרמב"ם ז"ל ברור מללו שמצות קידוש השם הוא שאפילו במקום סכנה לא נתעהו להכופר אף לחשוב שכפרנו, אע"פ שבאמת לכותינו מאמינים בו יתעלה, והעושה ההיפך מזה שמתעה את הכופר לחשוב שגם הוא הולך בשיטתו הרי הוא מחלל ש"ש, אע"פ שבאמת כלבו מאמין בה' ובתורתו ועובר גם בלאו דלא תחללו את שם קדשי, כמו"ש הרמב"ם בסהמ"צ מל"ת ס"ג שהמחלל השם הוא העושה ההיפך ממה שביאר במצות קידוש השם.

וא"כ אלו המשתתפים בעצרת בוגדים בכנסת המינים ומתחברים עמהם

בממשלתה, אף אם לו יהיו מאמינים בלבם בה' ובתורתו ובמשיחו בתכלית האמונה השלימה, מ"מ בעצם מעשה השתתפותם בממשלה הכפירה ובכנסת המיוסדת על יסודות הכפירה, הרי בזה הם מראים לעיני כל הודאתם ליסודות הכפירה הציונית שהרי הם חלק מהמלוכה הציונית, והם מראים הודאתם ליסוד חוקי הכנסת שאינה מכירה בתורת משה, שהרי הם חלק מאותה הכנסת ע"כ אף אם באמת בלבם לא היו מודים ומאמינים בזה, מ"מ בזה שפעילת השתתפותם מראה להכופרים לחשוב שהם מודים לשיטתם הרי זה נכנס בגדר חילול השם שהוא כיהרג ואל יעבור, וזה וודאי שהכופרים אומרים בפירוש שגם הדתיים עמהם הם בשיטתם הציונית וכבר ביארנו בפ"ב משו"ת מחנה חיים ומשאר ספרים שעצם ההשתתפות בכנסת שאינה מכירה בדת משה, ואף בהשתתפות בכחירות לכנסת כזה פירושה הודאה ליסוד הכפירה, אף אם כוונתו לשמים, כ"ש בניד"ד שחברי הכנסת הדתיים מודים בפירוש ונשבעים בפה מלא נאמנות למדינת הכפירה ונאמנות לחוקי הכפירה של הכנסת, ואף כשתוכנים בכנסת עניני הדת כל דכריהם מתובלים בהסבירים לאומיים, ומלבישים חוקי התורה בלבושי הכפירה הלאומית, ומביעים בכל פעם כפומבי את נאמנותם לללאומיות ישראלית, א"כ הכי יש לך חילול השם גדול מזה, בפרט שהדברים מוכיחים שגם בלבם הם מאמינים בלאומיות הציונית ועולים בנאמנותם להמדינה להרכה מהפושעים, הרי החיה"ש כפול ומכופל.

ועצם ההתבזות המגונה בעבור השגת תמיכת הכופרים, הוא דבר מכאיב את לב יראי ה', ואחז"ל בסנהדרין דף נ"ב דת"ח הנהנה מע"ה נדמה בעיניו ככלי חרס וכיון שנשבר אין לו תקנה, ובפרט המחלוקת וההתרוצצת שבין המפלגות היא חיה"ש שאין דוגמתו, וראינו שההישג היותר גדול שהי' כעת לאגו"י שבשכר זאת נשתתפו בממשלה, הוא מה שצרתה מפלגת דגל התורה לא השיגה את תאוותה להשיג את המינהל לחינוך התורני במשרד החינוך, והצליחו לבטל את כל המשרה, ובכחי גם לי גם לך לא יהא, והכל רואים שכל מפלגות הדתיות בלתי אל הכסף עיניהם, וגם אנשי דגל התורה המתיימרים להיות קנאים יותר מחבריהם, גם המה השתדלו רק בעבור משרות המכניסים ממון, והשתדלו להשיג את משרד הדתות שע"פ הלכה יש לו דין משרד של עובדי ע"ז בפועל, שהרי הם תומכים בכל הדתות האליליות ובכחי הע"ז למיניהם וכפי שכירר בספה"ק ויוא"מ ח"א מס' צ"ח יש בזה דין ע"ז ממש ר"ל, ובשנים שעברו גם המה הרעישו על המזרחי שמנהלת משרד של ע"ז הגרוע מכל המשרדים שבממשלה, וכעת מחמת תאוות הממון השתדלו הקנאים הצבועים אנשי הדגל להשיג משרד הע"ז ברשותם, ומה שלא הצליחו בזה אין בזה באשמתם וידוע שבע"ז חמור גם מחשבת ע"ז ונענשין ע"ז, וכפי שהוכיח ביוא"מ מגמרא סוטה נענשין גם על



המחשבה שלא לבער הע"ז ובתיהם בא"י, וכ"ש במשרד החומכת בפועל בע"ז, שי"ל דין ע"ז ממש כמו"ש הרמב"ם בפ"ג מהל' ע"ז דהמכבד והמרכץ לפני ע"ז חייב ע"ש, ובעבור תאוות הממון היו מוכנים גם לעבוד ע"ז ר"ל, ואין לך חיה"ש גדול מזה.

וכל הפלפולים והתירוצים שלהם שאדרבה המה נכנסים כדי ללחום נגד עקירת הדת, אינם יכולים להכחיש המציאות שנתפרסם בעיני כל העולם ע"י השתתפותם בכנסת שהמפלגות הדתיות המה נאמנות לציונות וכבר נתפרסם זה כעתונות כל הגויים בארבע כנפות תבל, וכיותר בזמן האחרון אחרי הבחירות וראשי הכופרים אשתכחו עמהם כבר הרבה פעמים שהמה נאמנים להמדינה [וראש ממשלת הכופרים אמרה בהספידה על ראש האגודה בשנת תשל"ב שהוא הצליח להפוך מפלגת אנטי ציונית לציונית], והמכחיש המציאות, לומר שלא נתפרשה ההשתתפותם בכנסת בעני העולם כהודאה ליסוד הציונית, הוא כמכחיש השמש בצהרים, וע"פ התורה הרי זה איסור ביהרג ואל יעבור, ועוברים כמ"ע דונקדשתי ובמל"ת דולא תחללו את שם קדשי.

ואדרבה אלו הנמנעים מלהשתתף בבחירות בעבור שאינם רוצים ליקח חבל בהקמת המלוכה הציונית, בזה הם מפרסמים לפני כל העולם שאינם מכירים בכפירת המדינה הציונים, ואינם מחכים רק על ישועת ה' כביאת המשיח ואינם מכירים בחוקי הכפירה של הכנסת, ורק חוקי התורה מחייבים אותם ואינם רוצים ליהנות מכבודם ומרכושם של הכופרים, הן המה המפרסמים את האמונה האמתית בה' ובתורתו לעיני כל הגוים, ובעבור כך המה נותנים את גיוסם למכים ולחיייהם למורטים בעבור קדושת שמו יתברך, בעת שמוחים נגד עקירת הדת של הציונים, לא בדברי חנופה המתובלים בכפירה הלאומית כמו שעושים חברי הכנסת, רק במחאה גלוי' בפומבי קבל עם ומלאו נגד המדינה הציונית, וכן יושבי חו"ל המוחים בפרהסיא נגד המדינה, בזה מקדשים שם שמים גלוי כלל העמים ובזה המה מפרסמים אשר לא כפר כל עם ישראל באלקיו ח"ו, ועליהם נאמנו דברי הרמב"ם הנ"ל שיעיד השם ע"י ישעי' הנביא שלא תשלם חרפת ישראל בזה המעמד, ושיראו בהם בחורים כעת ההוא הקשה לא יפחידם המות, ויחידו נפשם ויפרסמו האמונה ויקדשו את השם ברכים, כמו שהכטחינו כאמרו, לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו, כי בראותו ילדיו מעשי ידי בקרבו יקדשו שמו וגו'.

ולא ע"י דברי חנופה זולים באזני הכופרים מקדשים את שם שמים, כ"א כאותן כעושים במעשי רב אדא בר אהבה בברכות דף כ' שקרע מלבוש של פריצות של המטרונות בשוק, ועליו אמרי ז"ל שמסר נפשו על קידוש השם,

ולא על המשתתפים עם הרשעים ומחניפים להם בכל עם מצוא וכורעים ומשתחווים בהכנעה לראשי הכופרים כדי ליהנות מפירודי שלחן איזבל הנשלכים להם, שהן המה שכל דברים ומעשיהם המה שרשרת ארוכה של חילול השם ברבים ר"ל.

### חילול השם מחמת מניעת המחאה

ג) בהשתתפות בכנסת יש עוד ענין מחילול השם, המבואר בשערי תשובה לרבינו יונה ח"ג סי' קצ"ז קצ"ח וז"ל "איש אשר ישמע את דברי בני אדם מדברים לשון הרע, או כי ישמע כל פה דובר נבלה, או יושב בסוד משחקים בחיים תורה ומצות, ויודע כי הם סרבנים וסלונים ואם יוכיחם לא יקשיבו אל דבריו, על כן ישים יד על פה, גם זה יענש כי לא יענה כסילים באולתם פן יאמרו כי הוא כמו הם וכי הודה על דבריהם אף כי יתחייב לענות ולגעור בהם לתת גודל לתורה ולמצוות אשר בזו לעגו להם ויקנא לכבוד נקי וצדיק אשר ישיחו בו, וזה אחד מן הדברים אשר יתחייב האדם לעזוב בעבורם חברת הרשע כי יענש בשמעו דבריהם הרעים וילאה לענותם, וזה הדבר מפורש בדברי שלמה שנאמר (משלי כד, א) "אל תקנא באנשי רעה ואל תתאו להיות אתם כי שוד יהגה לבם עמל שפתייהם תבדדה רצונו לומר כי תשא עון בחטאתם כי תשמע דבריהם הרעים תמיד ותהיה כמחריש עכ"ל וכדברים האלה כתב גם באורחות צדיקים שער החניפה והועתק להלכה גם בחפץ חיים הלכות לשה"ר כלל ו' ס"ה ובכאמ"ח שם עיי"ש.

הרי לך דעת תורה ברורה היפך האומרים שיש בהשתתפות בכנסת המינים משום קידוש השם, כי בדברי רבותינו הראשונים מבואר להיפך, שכתבו שע"כ חייב אדם לעזוב מושב הרשעים, מחמת כי אי אפשר לצאת ידי מחאה תמיד, ויענש בשומעו דבריהם כי יהי' נראה כמסכים לדבריהם והרי כנסת המינים הוא מלא על כל גדותיהם במומרים להכעיס המחרפים ומגדפים ומלעיבים במלאכי אלקים, והכי יש אף אפשרות למחות תמיד על דברי מינות הנשמעים שמה תמיד, וברוב הפעמים חה"כ דתיים שומעים ושותקים וא"א למחות על דבר שהוא נגד האמונה ונגד התורה, וכאשר אמר הרכ מפאנאוויז ז"ל שע"כ אינו רוצה להיות חבר הכנסת, מחמת שיצטרך תמיד לקרוע בגדיו על דברי חירוף וגידוף הנשמעים שמה, ואין לו כ"כ בגדים לקרוע, וא"כ חה"כ היושבים שמה בין הכופרים ואף אם המה מוחים מדי פעם בפעם, הרי ברוב הפעמים אינם מוחים כלל ויש בידם עוון חילול השם כי נראה כמסכימים עמהם, ובזה יש תשובה למ"ש בס' בעיות הזמן בזה"ל: ואפילו לענין המחאה על החזקה שהחזיקו הרשעים, הנה עיקר ענין מחאה הוא שישמעהו הרבים ושישמע אותה

הנתבע, ואין זה אלא על ידי שליח הרבים ב"הכנסת", וכי מה בצע במחאה שבינם לבין עצמם, שאין ידוע אפילו מי וכמה הם המוחים עכ"ל. וכדברי רבותינו הראשונים מבואר להיפך שאדרכה מחמת חובת מחאה יש למנוע מלישב במעמד הרשעים.

וביתר ביאור כתב כן בחובת הלבבות שער חשבון הנפש חשבון הי"ז כשהיא פורט הנזק שבחברת הרשעים, כתב וז"ל "ומהם חיוב הצווי בטוב והזהרה מן הרע אשר צונו הבורא עליו באמרו (ויקרא י"ט) הוכח תוכיח את עמיתך ואנחנו חייבים להזהיר מן הרע בג' דברים הא' מהם בפגיעת היד כמו שעשה פינחס בדבר זמרי וכזבי, והב' למחות בדברים כמו שעשה משה באמרו לרשע (שמות ב') למה תכה רעך. והג' בלב כמ"ש דוד ע"ה (תהלים כו) שנאתי קהל מרעים וגו'. ואם יכול למחות הרשעים עכ"פ ימחה שאין עמי הארץ נמלטים מן הקצוד, וכאשר תתבודד בטלה מעליך חובת הצווי בטוב והזהרה מן הרע בלי ספק והוא דבר קשה לקיים מצותו ולהשלים חובתו כמו שאמרו חז"ל העבודה אם יש בדור הזה מי שמקבל תוכחה ואמרו קצתם העבודה אם יש בדור הזה מי שיודע להוכיח ופי' בפת לחם וז"ל: "ואם יכול כו' שאין עמי הארץ כו', כלומר אם אמר אדרכא הענין הזה מחייב להתחבר דוקא בחברתם ולפקוח עין על עניניהם בכדי לדעת כשלונם ולהוכיח אותם משא"כ אם אתרחק מהם ואל אדע לא אוכל לקים מצות הוכיח תוכיח לזה אמר שאין הדבר כן, כי ממה נפשך אם יכול הוא למחות כלומר שדבריו נשמעים אזי אף אם לא ידע פרטי עניניהם יכול לדבר תוכחת מוסר ברבים דרך כלל ומקיים בזה מצות תוכחה, וזה אומרו ימחה על כל פנים כלומר אף שאינו יודע שום דבר ולא תאמר איך אוכיח בסתם בלתי ידיעת שום דבר ואולי הוא ללא צורך לזה אמר כי בכל עת התוכחה נצרכת להמון שאין עמי הארץ נמלטים מן הקיצור והוא דבר קשה משא"כ התוכחה הכללית שהיא קלה לקים מצותו כצווי על הטוב ולהשלים חובתו בהזהרת הרע, ומהם הפסד מדעת תרותם" והרי לך שאדרכה מחמת חובת המחאה שאי אפשר לצאת בו, ע"כ מחויבים לעזוב מושב הרשעים, ואז אין לחוש מה שאין יוצאים ידי מחאה, ואף שאין יודעים כל פרטי דבריהם ומעשיהם יוצאים במחאה הכללית, וכעיי"ז כ' באלשיך במשלי עה"פ אם יפתוך חטאים אל תאבה דאף בשביל מחאה לא תלך בין הרשעים המסיתים ומדיחים כי אדרכה ימשכו אותך לחברותם.

ובנד"ד המציאות הוא ממש להיפך ממ"ש בבעיות הזמן, כי אדרכה מחאת חברי הנכסת המתובלים בחנופה לשחוק יחשב בעיני חבריהם הכופרים, ואין קולם נשמע כלל כי סהדי שיקרי אאוגריהו זילי, משא"כ קול המחאה של החרידים בא"י וכו' הלוחמים במסינ"פ נגד עקירת הדת, קודם נשמע מסוף

העולם ועד סופה, ורק ע"י מחאותיהם הי' הצלה פורתא לדתוה"ק באה"ק. ומ"ש עוד בבעיות הזמן בזה"ל: וכן לענין לקדם את פני הרעה ולענין שתדלונות, הלא צריך להיות במקום המעשה, וכעין מה דאמרינן בגמרא בע"ז דף י"ח: לאיצטדינין מותר מפני שצווח ומציל. וכן נהגו אבותינו מימות עולם להיות להם שתדלנים קבועים במקום הממשלה וגם הקילו בהרבה דברים להקרוכים למלכות, ואף על פיו שהרבה פעמים הוצרכו אלו להתווכח עם עובדי הכוכבים וכמריהם ועם המינים ולשמוע דברי מינות מכל מקום לא חדלו בשביל זה לעשות את המוטל עליהם עכ"ל. במחכח"ה בכל דבריו מבואר להיפך בדברי חכז"ל דמ"ש מהא דע"ז דף י"ח דלאיצטדינין מותר מפני שצווח ומציל, הרי שם גבי כרקום מבואר, ולבד שלא יתחשב עמהם ופירש"י שלא לחזק הגוים לעשות עמהם מצור, והתוס' פי' להיות ממספר אנשי הצבא, שאז אף שהולך להציל נפשות אסור, ועיי"ש בבית הבחירה להמאירי דהיינו שע"י השלמת המנין הצריך להם המה מתאמצים לילך ונמצאו הם גורמים לאבד נפשות עיי"ש. ובניד"ד הה"כ הדתיים משלימים המספר של ק"כ חברים הנצרך לנציגים הכנסת, וגם המה מחזיקים ומסייעים ידי עקרי הדת, ואפי' במקום סכנה אסור להשתתף עמהם, ומ"ש שאבותינו נהגו להיות להם שתדלונות במקום הממשלה, אין ענין שתדלנים שום שייכות לחברות כממשלה, כפרט ששם היו ממשלות עכו"ם, שאין שום איסור בממשלתם דאינם מחוייבים בדיני התורה, וקיי"ל דמותר להתווכח עם אפיקורוס עכו"ם, ולא עם אפיקורוס ישראל משום דכ"ש דפקרי טפי כמבואר בסנהדרין דף ל"ח וע' רמב"ם פ"ב מהל' עכו"ם הל"ה וגם משום חשש אמשוכי אבתריהו כנ"ל סופ"ג.

### הנמנעים מקדשים ש"ש

(ד) ומה מאד תמוה מ"ש בקריינא דאיגרתא סי' ר"ז בזה"ל: ההצבעה לרשימת החרדים היא הצהרה קבל כל העולם כי אנחנו נמנאים להשי"ת ולתוה"ק, ושזהו עיקר דרישתינו ותכליתנו, ויש בזה משום קדוש ש"ש ברכים, הבריונים שונאי תורה"ק זוקפים את כל הנמנעים מלהצביע על חשבון הני דכהפקירא ניחא להו, לא על חשבון המוחים על ההפקרות ר"ל, ונמצא שהנמנע מלהצביע אינו אלא ממעט ח"ו כבוד ש"ש ית"ש ולפ"מ שבארנו לעיל מפי ספרים וסופרים כל הענין הוא להיפך, ומ"ש שהרשעים זוקפים את הנמנעים מלהצביע על חשבון הני דכהפקירא ניח"ל, זה תמוה וכי אנו אתראים על מה שהרשעים זוקפים בחשבונם וכלפי לייא דהלוא כו"ע יודעים שהנמנעים מלהצביע אינם מכירים במדינתם כלל, והן המה המוחים בתמידית נמרצות נגדם, ואינם רוצים אף ליהנות מהם ומהמונם והן המה המתנגדים להם ביותר כי אינם רוצים ליקח חבל במלכותם כלל משא"כ המשתתפים בבחירות שנעשים חלק

ממלכות הכפירה ונהנים מכבודם למרכושם הן המה המחללים ש"ש, ולפי שיטתו תמוה מאד על שהגאונים מבריסק והזו"א ז"ל ועוד גדולים היו מן הנמנעים מלהצביע לכל הדיעות, והלוא מפיהם הם היו חיים ובצלם היו מתלוננים, ולפי דבריו היו חלקם בין מחללי ש"ש ח"ו.

ועוד יותר הפריז על המדה הרב שך בדרשתו לפני הבחירות בשנת תשל"ז, (ונדפס בהשפוחינו ח"ג) באומרו שהנמנעים מלהצביע המה נכללים בכלל קללת דבורה ארור מרוז אורו ארור יושבי' על אשר לא באו לעזרת ה' לעזרת ה' בגיבורים וכו', ולפי דבריו כל הגדולים הללו שנמנעו מלהשתתף בבחירות ח"ו נכנסו לכלל ארור, ולהיפך מבואר בשו"ת מהר"ם שיק בהרבה תשובות שקללה זו נאמרה על בעלי השטאטסקאווא שלא רצו להשתתף עם שומרי הדת שהתבדלו מן הכופרים, וע"כ אף אם שומרי תורה המה נכללים בקללת דבורה על אשר לא באו לעזרת ה' בגבורים המתבדלים ולוחמים עם הרשעים מלחמת חרמה עיי"ש.

## פרק חמישי

### באיסור החנופה

(א) בקריינא דאיגרתא כתב וז"ל: "ומה שטען מצד חניפה לרשעים, באמת צריך הנבחר בזה למשקל גדול, אבל לא נאסר חניפה לרשעים כשאנו משבח רשעתם ח"ו, אלא מכבדם כדרך שמכבדים שר ומושל בנימוסי כבוד, וגדולי ישראל היו יוצאים לקראת מלכים ושרים אפילו בס"ת, וכך נהגו בכל משך גלות המר הזה" והמעין ברבינו יונה סי' קפ"ט יראה להיפך וז"ל "החנף אשר יהלל רשע לפני בני אדם אם בפניו אם שלא בפניו אף על פי שלא יצדיקנו על מסו ולא יזכר על מפטו, אבל יאגר עליו כי איש טוב הוא, ועל זה נאמר (משלי כח ד) עוזבי תורה יהללו רשע כי לולא אשר עזבו את התורה לא הלל העובר על דבריה ומפר מצותיה, וגם כי לא ישבח את הרשע זולתי במה שנמצא בו מן הטוב וילוך עליו בפני בני אדם להגיד לאדם ישרו, וגם זו רעה חולה כי בהזכירו את הטוב ואת הרע לא יזכור, ועל כל פשעיו כסה צדיק יחשב אצל השומעים ויתנו לו יקר ויריח ידיו וגברי וכבר הקדמנו להודיעך המכשולות והשחיתות הנמצאת בכבוד הרשעים, על כן לא נכון להזכיר צדקתם בלתי אם יזכיר רשעם וכחלם כמו שנאמר (משלי י"ז) ואם רשעים ירקב ונאמר (ישעי' כז יח) אני אגיד צדקיך ואת מעשיך ולא יועילך, פירוש לא יועילוך מעשיך הטובים להצילך מרעתך בקומי למשפט בערכי לעומתם רב פשעיך ומעשה תעתועיך, כי דברי עונותיך גברו מהם וכמו שאמרו רבותינו כי מי שעונותיו מרובים מזכיותינו נכתב ונחתם למיתה והרשעים נכרים הם בשיחתם והנהגתם כאשר הקדמנו לך בשערי יראת חטא.

וגם במחניפים לרשעים מצד דרכי שלום כתב רבינו יונה סי' קצ"ט, וז"ל המכבד את הרשעים מדרך שלום, אמנם לא ידבר טוב על הרשע ולא יתנהג ככבודו על דרך אשר יחשב בני אדם כי יכבדנו מאשר יקר בעיניו וכבוד, כי לא יחלוק לו כבוד זולתי כדרך שמכבדים בני האדם את העשירים מדרך ולתקות תועלת בעבור כי צלחה דרכם ולא מפני חין ערכם. ואף גם זאת יש חטא ואשמה בדבר הזה, כי אם הותר לכבד העשירים לא כן הרשעים שנאמר (איוב מ' יא) "וראה כל גאה והשפילות ראה כל גאה הכניעהו והדוך רשעים תחתם", אך החלק הזה הותר מדאגה מדבר פן יזיק הרשע ויגרום הפסד בזמן שיד הרשע תקופה ושעתו חנופה ואין בידינו להכניעו ובחילנו להכניעו על כן הותר לכבדו כדרך שמכבדים בני האדם אנשי זרוע רמה מפחד ואימה בקימה והדור ודומה להם, אך לא ישבחנו ולא ידבר טוב עליו לבני אדם, וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מותר להחניף את הרשעים בעוה"ז.

### מענין לשון הרע על המחניפים לרשעים

(ב) ומאד יש לתמוה עמ"ש בקריינא דאיגרתא סי' ר"ג וז"ל, מ"מ מי שסובר שהשינוי משלטון נכר לשלטון חפשים ורשעים מזרע ישראל הוא אתחלתא דגאולה אינו אלא טועה אבל לא רשע ח"ו שיהא מותר לדבר עליו לה"ר ולבזותו ברבים, גם מש"כ שה"ר ימ"ל שיח' הלך ללוות אותו רשע ימ"ש, הדבר ברור שהלך כעל גבי גחלים אלא שראה בזה כעין שלום מלכות וכדרך שה' הולכים אחרי איזו פגר של פריץ או שר בזמנים הקודמים משם דרכי שלום ואם לא מצא עוז להשמט מזה לא הותר עבור זה לדבר עליו לה"ר, ובכלל אני תמה למה לכבודם להזכיר שמות אנשים פרטים אשר לא ינצל מאיסור לה"ר ורכילות שהוא אפילו בדבר אמת עכ"ל.

והנה מ"ש מדין לשה"ר תמוה מאד במחכ"ת, דהרי כל התורה והש"ס מלא מזה מה שגילו קלונם של אלו המפרסמים דיעות זרות והשקפות פסולות בישראל, או מנהיגים שהנהיגו את ישראל בדרכים עקלקלות, ולא עלה מעולם על הדעת לומר שיש בזה משום לשה"ר, ואחז"ל ביומא דף פ"ו ע"כ מפרסמים את החנפים מפני חילול השם ע"ש, וכ' במאירי שכת דף מ' וז"ל כבר ידעת שלשה"ר מגונה ביותר, ומ"מ כל שמספרו כדי להבאיש מי ששמועותיו רעות, ומספר בגנותו כדי להרחיק אחרים מעליו שלא ללמוד ממעשיו חבא עליו ברכה, ואף בעבירה של ד"ס מותר לקרותו עבריין ולספר בגנותו וכו' עיי"ש, וע' בחפץ חיים כלל ס' ס"י שאפילו אם רואה אדם שי"ל מדות מגונות כגאווה וכעס נכון לספר לבניו ולתלמידיו שלא יתחברו עמו ושלל ילמדו ממעשיו, ואין כזה משום לשה"ר אלא אדרבה מצוה איכא, וכבאמ"ת שם סק"י כ' דאפשר שאם לא



יתרחקו ממנו, מותר לי אף לגדל ולהוסיף על העוולה כדי להרחיקם ממנו. עיי"ש וע"ע בחפץ חיים כלל ד' ס"ז, ובהקדמת ספרו שמירת הלשון כתב דיש תועלת בדיעת הדינים של לשה"ר לאידך גיפא, כדי שלא יבוא להחמיר על עצמו ולאסור במקום שמצוה לגנותו כדי שלא יבא להטעות את הרבים בדעותיו הכוזבות עיי"ש.

ובמנהיגי הדור כתב החזו"א ז"ל באגרות חזו"א, וכפי המסופר בס' פאה"ד ח"א, כתב זה בשעת המחלוקת בוילנא כשמזרחיים פגעו בכבוד הגר"ע מוילנא ז"ל, והחזו"א חשד את אחד מגדולי הרבנים בוילנא שדעתו נוטה לוותרנים והחזו"א דיבר אליו דברים קשים, ובתוך מכתב התנצלותו כ' וז"ל: אם כי דעתי, כי ראוי להמחזקים בתורת ה' לדעת את גדוליה, באופים האמתי, ואם הותר לדבר לה"ר על אומן באומנותו, להאיש הדורש עליו לצורך, על מי שתורתו אומנותו לא כש"כ שמותר להוריע להמחזיקים בתורה וצריכים לדעת, כי הידיעה על חכמי הדור לבם ומדתם הן הן גופי תורה, מ"מ צריך לזה זהירות יתירה ופן משנה הדבר בקוצו ש"י ונמצא מוציא ש"ר על ח"ח, אך וכו' עכ"ל, ואם כתב כן על חכמי הדור, פשוט שכ"ש שכן הוא על עסקני הכלל ומנהיגי הציבור שחייבים לדעת את מעשיהם ואת דעותיהם הפסולות ולפרסמם ברבים שלא יפלו תמימים בפח יקשם.

וכעיי"ז דיבר רבינו ז"ל בקדשו בחדו"ת (שמות תשכ"א) דע"כ האריך הכתוב ביחזקאל ל"ד פרשה ארוכה בגנותם של רועי ישראל שבדור האחרון לפני ביאת המשיח, איך שכל כוונתם הוא רק בשביל ממנום וכבודם וכו' וכן חזו"ל בסוף סוטה ובסנהדרין דף צ"ז האריכו בגנות הדור האחרון ומנהיגיהם, ואמרו היוקר יעוות ופרש"י המכובד שבהם יהי' עוותן ורמאי, ולכאורה הרי אף בגנות בהמה טמאה לא דיבר הכתוב, וא"כ מדוע האריכו כ"כ בגנות מנהיגי ישראל, ובעכצ"ל שהוכרחו לגלות זאת כדי שנדע מה שלפנינו, שלא לתעות אחרי הרועים התועים הללו ולהתרחק מהם שלא ליפול תחת השפעתם הרעב ח"ו ע"ש.

ועיי' בס' משכנות הרועים ע' תת"נ מובא בשם הגרי"ז מבריסק זצ"ל שכשהי' בשולס, במדינת שווייץ, בשנת תשט"ו או ט"ז, והי' שם הרב חייקין שליט"א מעקסלעבען, ר"מ שם, תלמיד החפץ חיים זי"ע, והגרי"ז קירבו מאוד, ובהליכה לטיול הרב הגרי"ז לדבר דברים חריפים מאוד נגד האגודה ואיטשע מאיר, וכשבאנו ליד המלון פנה הגרי"ז אל הרב חייקין שליט"א, ששחק כל הזמן: איר מיינט מען האט גירעדט לשון הרע, זאלט איר וויסען זיין אז א גנב וויל עפעס גנב'ענען ביי אייך אין קעשענע און אימעצער זאגט אייך, א גנב גיט

אכטונג איז דאס נישט קיין לשון הרע, — ועוד, דאס איז אלס תורה, — והלך לו לבית.

וביותר ראש האגודה הנ"ל אשר הוא אשר הכניס את היהדות החרדית תחת חסות הציונית כאשר הספידוהו ראשי הציונים אחרי פטירתו שהצליח להפוך מפלגה אנטי ציונית לציונית, והוא אשר חתם על דברי הכפירה שבמגילת העצמאות, וחתם על התחייבות שלא לכוף שום ישראל לתוה"ק, וכמו שהכה על קדקדו בסה"ק ויוא"מ, [והוא האיש היחיד שרבינו כותב נגדו בפרטיות], ואלמלא באנו לכתוב כל מעשיו ודברי כפירה הבוטים שנדפסו בשמו בהמודיע וכו', לא יכילם הגליון, ודי להעתיק פרט אחד מה שנדפס בס' למען דעת, ילדי חימן מאשימים דף י"ג מהפרטוקאל של וועד החקירה למען ילדי תימן אחרי שהעבירום על הדת בכפי' ר"ל, ועלובה עיסה שנחתומה מעיד עלי' וז"ל: חבר אחד מחברי הממשלה שר הסעד הרב י.מ. לוין הוסיף על דברי חבריו בעדותו לפני הוועדה ובתוך דבריו אמר: "חזרתי ארצה לפני כמה שבועות בחו"ל הייתי באספות פומביות, וציינתי את ההישגים שלנו הסכרתי בחו"ל שאין כאן כפיית דת", ושהעובדה שאנו משתתפים בממשלה היא ג"כ אמנם שמעתי על התחלת הדברים במחנות, אך לא רציתי להטות אוזן לשמועות — כי הייתי עסוק בהסברה ליהדות אמריקה שממשלת ישראל עושה בענין הדת יותר מאשר כל מקום אחר"

ג) וברור שגדולי ישראל היראים שהתירו ההשתתפות בכנסת, לא ידעו מכל אלה ומכיו"ב, דאי אפשר שיראי ה' יסכימו לדברים כאלה, והעד הנאמן ע"ז הוא דברי הגאון במעח"ס בעיות הזמן שכ' כתנאי ההיתר וז"ל: ועוד תנאי צריך בזה, כי כיון שאין הוראת היתר השתתפות בממשלה, אלא כעין עבירה לשמה להצלת ישראל, צריך הדבר להעשות מתוך אונס גמור וכאילו כפאו שד ושלא ליתנהי מעבירה כיעל ואסתר, דטובתן של רשעים רעה היא אצל צדיקים ושלא לכבדם יותר מהמוכרח והמקום המוכרח והאיש המוכרח, וכגון הצירים שהם אינם משועבדים כל כך ויוכלו לדבר בגלוי על מחשבתם הרעה של המינים, וכל שכן העתק של האגודה, שהוא צריך לגלות פני הלוט ולצאת במלחמה גלויה ולא לגלות טפת ולכסות טפחיים ולדבר לשנא דמישתמע לתרי אפי, וכל שכן שמדברים באסיפות ובינם לבין עצמם, שאסור להלל להרשעים ולהגיד שבחיהם ולא להראות כשותפים וחברים של המינים, וככל אלה הצדיקים אבותינו, כשהוכרחו לשתף פעולה עם הרשעים, ומה גם כדורנו זה דשכיחי אפיקורי ורבו מהללי הרשעים ומכניעי כבוד הצדיקים גם בין המקיימים מצוות וכו' עיי"ש.

וברור שאילמלא הי' בעמח"ס קיינא דאיגרתא וחביריו יודעים מכל מעשי

ודיבורי חה"כ הדתיים, ועד כמה הסיתו והדיחו את רכבות ישראל לדרכי המינוח ר"ל, לא היו סוברים שיש בזה משום לשה"ר, והיו מתנגדים נגדם נמרצות והיו מצילים רבים מליפול בפח יקשם שהתנגדו וכמו על אנשי מפלגת פא"י אשר כתב שם בקריינא דאיגרתא עליהם בזה"ל: פא"י אשר נרחקו מדרך גדולי ישראל והעמידו ענינים חומריים בשוה לדרישת שמירת הדת, ואולי עוד מעדיפים עכ"ל, והיודע ובקי במצב הדברים יודע אשר אנשי אגו"י לא נופלים מהם כלל, כ"א עולים עליהם בצביעתם כי הם עושים מעשי זמרי ומבקשים שכר כפנחס, וביותר בתקופה האחרונה מעת שנתחברו לממשלת הליכוד בשנת תשל"ז, הי' עיקר עבודתם להשיג תמיכות כספים ושאר ענינים חומריים, וכעבור זה פרצה המחלוקת ביניהם ונשברה מפלגתם לרסיסים, וא"כ פשוט שאין בפירסום מעשיהם משום עוון לה"ר, רק אדרבה יש בזה מצוה רבה להציל נפשות מפח המינוח ומהודאה במינוח.

### סתירת האמתלאות בענין כבוד הרשעים

ד) ובעיקר הדבר מה שכתב שם בקריינא דאיגרתא ללמד זכות, במה שהלך ללוות עצמותיו של אותו רשע ימ"ש, דהדבר ברור שהלך כע"ג גחלים, אלא שראה בזה כעין שלו' מלכות תמוה מאד דהכי אותו רשע הערצל ימ"ש הי' מלך ושר, הרי הי' רק נביא שקר ומייסד רעיון הכפירה הציונית, והכי יש בזה משום שלו' מלכות ואין בזה אלא נתינת כבוד ליסוד הכפירה.

גם מ"ש שם שיש בזה כעין שלו' מלכות וכמו שהיו מכבדים מלכי עכו"ם ובזה מיישב גם את דרכי החנופה שלהם.

וכ"כ בס' בעיות הזמן שהוא כעין מה שרץ אלי' לפני אחאב אף שהי' רשע, כבר האריך בזה רבינו כיווא"מ ח"א מסי' קל"ב ולהלן בדברים ברורים, דשאני אחאב שנחמנה למלך מהקב"ה ע"פ הנבואה, אבל מלוכה שאינה ע"פ תורה אין לה דין מלוכה כלל לכבדם כמו"ש הפלאה בכתובות ראי' מעובדא דהורדוס בב"ב דף ו', ואף באחאב שהי' לו דין מלך כ' הרלב"ג שאז חזר בתשובה וע"כ כיבדו אלי' לא זולת ע"ש. וכן מבואר בילקוט שמעוני פ' משפטים דמלך שאיני עושה מעשה עמך אין לכבדו, וכ"כ בתומים סי' י"ז סק"ג ע"ש, ומלכי עכו"ם שלא קבלו התורה יש בהם דינים אחרים וחייבים אנו לכבדם, אבל לא רשעי ישראל שתפסו המלוכה בזרוע נגד התורה והאמונה וחופצא מלכותא בלא תגא,, ונתינת כבוד וחנופה אליהם הוא הסכמה והודאה למלכות הכפירה והמרידה בה', וגדול עוונם נשוא, וכמו"ש בתוספתא סוף"ק דע"ז, כשם שזורק אבן למרקולס עובד ע"ז כך כל המכבד רשע, ה"ז כעובד ע"ז

עכ"ל, ומצינו בסוטה דף מ"א העונש המר שנתחייבו ישראל על שהחניפו למלוכה שלא כדת של אגריפס, ד' ישמרינו ויצלנו.

ובאמת דרכי החנופה של חברי הכנסת הדתיים בכנסת לכל מפלגותיהם, הוא מחלק הכי גרוע שיש בכחות החנפים, והוא החלק הראשון שבחנופה שפרט שם רבינו יונה בשע"ת סי' קפ"ז, כי הם מחניפים את הרשעים ואת מלכות המינות שלהם ומצדיקים את מעשיהם הרעים וחזקו ידי מרעים, ומחפים עליהם לעיני הבריות, שעל זה כ' שם ר"י, שהעושה כן חילל וכיזה דת ודין, וחייב האדם למסור עצמו לסכנה ואל ישיא את נפשו עוון אשמה כזאת, וכ"כ באורחות צדיקים, ואם כשהחניפו לאגריפס המלך ואמרו לו אחינו אתה, אף שהי' מלך כשר מ"מ מאחר שלא הי' ראוי למלוכה ע"פ התורה נחשב לישראל כעוון חנופה, ונתחייבו שונאי ישראל שבאותו הדור כלי' ר"ל, א"כ ק"ו האומרים דברי חנופה למלכות המינות של הכופרים הפסולים להתמנות בכל מינוי שבישראל, ועצם מלכותם הוא באיסור ומיוסדת על יסוד של מינות, הרי החנופה וההראות הסכמה למלכותם עוון חמור מאד מאד ר"ל.

וגם בעבור השוחד העצום של כבוד וממון שמקבלים מהם, הם מחפים עליהם בעיני העולם ומלמדים זכות עליהם, וסותרים את דברי הלוחמים מלחמות ה' נגד הרשעים וכבר הי' כמ"פ כאשר החרידים לדבר ה' ערכו מחאות נגד גזירותיהם לעקירת הדת, היו המפלגות הדתיות שבכנסת מהמחפים על אדוניהם הרשעים להצילם מכל נזק.

### סתירת האמתלאות של עבירה לשמה

ה) ובדבר מה שנותנים אמתלא לכל דבריהם ומעשיהם שהוא בבחי' עבירה לשמה כדי למיגדר מילתא להציל הדת בכל מה דאפשר, ומשום עת לעשות לה' הפרו תורתך וכמו"ש בזה בס' ב"ה, הנה ע"פ ההלכה אין לזה שום מקום אף אם הי' בא באמת הצלת הדת ע"י השתתפותם וכמו"ש ביוא"מ ח"א סי' קי"ח מכמה טעמים, ראשית דאפילו נביא אי אפשר לו לעקור אף לפי שעה עבירה דעבודה זרה אף כדי למיגדר מילתא כמבואר ברמב"ם פ"ט מהל' יסוה"ת, וע' בלוחות העדות בדרשת הגאון הר"ר יהונתן אייבכעשיץ ז"ל שגם עבירה דג"ע אי אפשר לעקור אפילו ע"י נביא ולפי שעה אף במקום מיגדר מילתא, ובניד"ד הרי יש להם שותפות במלכות שי"ל עוון ע"ז במה שמחזיקים ומקיימין ותומכים בכתי ע"ז בארה"ק, וכן כל המדינה והכנסת מיוסדת על יסוד המינות וכפירה בה' ובתורה"ק, ואין שום היתר להשתתף במלכות של ע"ז ומינות וג"ע אפילו כדי להציל כל הדת, והם עוברים תמיד עבירות אלו בקום ועשה שבזה אין כח גם לנביא לעקור שום מצוה לעולם כמבואר ברמב"ם פ"ט מה' יסוה"ת הל"ג.

**ובעצם ענין עבירה לשמה הרי דבר ברור שבמקום שעושין "עבירה לשמה" צריך להיות לשמה ממש ולא שיהיה להעובר איזה הנאה מהעבירה ואדרבה עוד יצטער ממנה וכמבואר בדברי הש"ס (נזיר דף כ"ג ויבמות דף ק"ג) בהא דגדולה עבירה לשמה מהא דיעל שז' בעילות בעל אותו רשע באותו יום וכו', ופריך והא קא מתהניא מעבירה, אמר ר"י משום רשב"י טובתן של רשעים רעה הוא אצל הצדיקים וכו' דקא שדי בה זוהמא וכו' ולא הנאה הוא וכו' ע"ש. ומוכח מדברי התוס' (כתובות דף ג"ז) ד"ה ולדירוש דאי היתה יעל מתהנית מעבירה היה נחשב כעבירה שלא לשמה דעבירה למשה לא הוי רק כשאין נהנין מעבירה ע"ש, וכ"כ בישמח משה פ' מקץ עיי"ש.**

**ובסה"ק חולדות יעקב יוסף פ' כי תצא כ' דהיתר עבירה לשמה אינו רק אם אינו נהנה מעבירה עצמה שהיא רעה אצלו ומתבייש מעבירה ומצטער עליה, ואם נהנה מעבירה עצמה לא יעשנה עיי"ש באריכות, וכ"ה בסה"ק דברי חיים ר"פ ואתחנן שא"א להתיר עבירה לשמה זולת להמתחסד לילך בגדר חוץ לדרך הטבע אנושי ואין כוונתו בהנאת גופו כלל, וכך שם עה"פ עיניכם הרואות שהמה הלכו להוסיף על המצוה ולעשות השלום וביותר עם שונאי השם הגם שטוב השלום אך לא עם הרשעים הללו עיי"ש, וכעיי"ז כת בס' מדרגות האדם ממהר"י הוראוץ ז"ל מאמר תקון המדות בשם הגר"י סאלאנטער ז"ל.**

**וכבר הבאתי לעיל מ"ש הגר"א וואסערמאן זצ"ל על אלו המשתתפים עם הרשעים בטענת עבירה לשמה, שכבר אמר הגאון בעל נפש החיים אשר אין לנו להשתמש במדה זו למעשה ע"ש, וכ"כ עוד במכתבו (הנדפס באור אלחנן ח"ב ע' צ') דהדבר פשוט שלא ניתנה המדה הזאת של עבירה לשמה רק לחז"ל ולא לנו ובפרט לנוגעים ובעלי דברים, ואם תנתן הרשות לכל מי שיחפוץ להשתמש בהיתר עבירה לשמה לא הנחנו מקום לדת תורה"ק ע"ש, וכ"ז תשובה לכל האמתלאות שנותנים המשתתפים בכנסת שעושין עבירה לשמה, ובאמת עושין עבירה לשם עבירה ונהנין מזה הנאה מרובה הם וסייעתם, וכל מתירי ומשתתפי הבחירות נהנים מזה תמיכה גדולה ומרובה, והכי אפשר אף לחשוב שעושין הדבר לשמה.**

**ובאמת אין כאן מיגדר מילתא כלל, כמו"ש בספה"ק דברי יחזקאל פ' ראה שבמה שמחניפים לרשעים אף שטוענין שעושין כדי להציל הדת ובאמת מראין כעליל שמתקנים דברים לטובת הדת, אין להסתכל ע"ז שמלבד שאין שום היתר לעשות איסורים אפילו בעבור הצלת הדת, חוץ מזה גם הדברים הטובים הללו יפלו ולא יהי' להם קיום כלל עיי"ש, וככה הוא בניד"ד שכל תיקוניהם אין להם ממשות אמיתי ובמשך הזמן התיקונים נבטלים כליל.**